

Thái Hậu Vạn Phúc

Contents

Thái Hậu Vạn Phúc	1
1. Giới Thiệu	2
2. Chương 1-2	2
3. Chương 3-4	8
4. Chương 5-6	13
5. Chương 7-8	17
6. Chương 9-10	22
7. Chương 11-12	27
8. Chương 13-14	31
9. Chương 15-16	37
10. Chương 17-18	42
11. Chương 19-20	47
12. Chương 21-22	50
13. Chương 23-24	56
14. Chương 25-26	60
15. Chương 27-28	64
16. Chương 29-30	69
17. Chương 31-32	74
18. Chương 33-34	77
19. Chương 35-36	81
20. Chương 37-38	86
21. Chương 39-40	90
22. Chương 41-42	94
23. Chương 43-44	98
24. Chương 45-46	102
25. Chương 47-48	107
26. Chương 49	111
27. Chương 50	114
28. Chương 51	116
29. Chương 52	117
30. Chương 53	119
31. Chương 54	120

Thái Hậu Vạn Phúc

Giới thiệu

Lam Y Y ra đường bị xe tông chết, linh hồn nàng bị một chiếc nhẫn cổ đeo trên tay kéo về vương triều

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-hau-van-phuc>

1. Giới Thiệu

Tác Giả: Tử Thanh

Nguồn: lizzivo.wordpress

Thể loại: xuyên không, có yếu tố incest, có tình huống np, nhưng mà hình như kết thúc là 1 vs.1. Giới thiệu nội dung

Lam Y Y ra đường bị xe tông chết, linh hồn nàng bị một chiếc nhẫn cổ đeo trên tay kéo về vương triều Đại Yên thời cổ xưa, nhập vào thân thể của thái hậu mới chết.

Từ một cô gái mới ngoài hai mươi tuổi, nháy mắt nàng trở thành một người đẹp hết thời đã bốn, năm mươi, lại còn là mẹ của ba đứa con đã lớn. Có bị thảm hay không?

What? Nàng là người tham quyền thế, khống chế vương triều, hại nước hại dân? Không sao, nàng chuyển quyền lại là được.

What? Mấy đứa con của nàng không muốn gặp nàng? Không sao, tình cảm có thể chậm rãi bồi đắp mà.

What? Thừa Tướng đại nhân trẻ tuổi đẹp trai có tình ý với nàng? Cái này... Cái này... Nàng vốn thích cuộc sống tự do tự tại, có thể đón nhận mùa xuân đến lần hai không?

2. Chương 1-2

Chương 1

Lam Y Y nhắm chặt hai mắt, chau mày, vô số ký ức mạnh mẽ tiến vào đầu của nàng, giống như nước nấu sôi bốc lên không ngừng ở trong đầu .

Trong trí nhớ, nàng tên Lưu Thi Vận, là con gái của Phương Tri phủ, nhưng mẹ của nàng lại chỉ là một hoa khôi lầu xanh, được phụ thân chuộc ra làm tiểu thiếp. Đến khi nàng năm tuổi, em trai được sinh ra, mới được lão phu nhân cho phép đón vào trong phủ.

Nhưng đại phu nhân ghen tị, cha lại sợ vợ, nàng cùng em trai bị đại phu nhân nhận nuôi dạy, mẹ bị nhốt trong tiểu viện hẻo lánh, hàng năm đến mặt cũng không thấy được.

Nhìn thấy đại phu nhân đối với mọi người vênh mặt hást hàm sai khiến, khí thế phi phàm, ngoại trừ lão phu nhân, toàn bộ hậu viện không người dám động chạm, khiến cho Lưu Thi Vận nho nhỏ lần đầu tiên sinh ra khát vọng quyền lực.

Lưu Thi Vận ẩn nhẫn, chịu đựng hầu hết các anh chị em ức hiếp cười nhạo, cả ngày hầu hạ đại phu nhân, làm bà vui lòng, rốt cục đạt được một chút tín nhiệm nhỏ nhoi của bà.

Năm ấy mười lăm tuổi, nàng kế thừa diện mạo xinh đẹp của mẹ, chị em trong nhà không một ai so được với nàng. Hoàng đế vừa mới đăng cơ muốn nạp hậu cung, lúc này, phụ thân của nàng đã nắm chức hộ bộ thị lang, nàng và chị gái cùng được đưa vào cung.

Chị gái điêu ngoa tùy hứng, ngực to não nhỏ, không tới hai năm, hương tiêu ngọc vẫn ở chốn hoàng cung ăn thịt người này. Còn nàng thì lợi dụng sắc đẹp cùng mưu kế, từng bước một đi đến vị trí đứng đầu tứ phi. Phía trên nàng có một vị hoàng hậu, một vị quý phi.

Lưu Thi Vận tuy rất muốn xé rách cái mặt ngu xuẩn của đại phu nhân, nhưng bởi vì nói cho cùng mình vẫn cần gia tộc chống lưng mà tạm thời nhẫn nhịn, thẳng đến vài năm sau, nàng được sủng ái nhất hậu cung, sinh được hoàng tử, hoàng hậu ‘bệnh’ chết, nàng được sắc phong làm hoàng hậu, đứng đầu lục cung, mới bắt đầu điên cuồng trả thù, giết chết đám người từng ức hiếp nàng, mẹ của nàng cũng trở thành nữ chủ nhân của phủ Thái Sư.

Con nối dòng của Hoàng đế không xem là nhiều, ngoài trừ hai nam một nữ do nàng sinh ra, còn có ba vị công chúa, hai vị hoàng tử, chỉ tiếc, địa vị mẹ họ không cao, sau khi tiên đế băng hà, chỉ có con trai trưởng Vũ Văn Thịnh Duệ mười tuổi của nàng có thể kế vị, Lưu Thi Vận buông rèm chấp chính.

Có lẽ mùi vị nắm quyền rất là tuyệt, mặc dù hoàng đế đã có thể tự mình chấp chính, nàng vẫn không chịu buông quyền lực trong tay ra, trong triều đình hai phần ba quan viên vẫn chịu sự khống chế của nàng. Vì thế, một chút tình cảm mẹ con của nàng cùng con trai trưởng trong lúc đó hầu như không còn.

Con trai thứ của nàng – Vũ Văn Thịnh Hữu – từ nhỏ đã không thân với nàng, chỉ làm một Vương gia nhàn hạ, quanh năm du ngoạn bên ngoài, không biết tung tích.

Từng có lúc, Lưu Thi Vận thương yêu nhất chính là đứa con gái duy nhất của mình, công chúa Ngọc Trà, đáng tiếc, công chúa sau khi lớn lên, bị người cố ý vô tình dạy rất nhiều ý lẽ cùng tư tưởng chống đối với nàng, kể từ lúc đó, công chúa Ngọc Trà liền bất hòa với nàng, thậm chí khinh thường nàng lòng dạ độc ác, giết hại trung lương, thông đồng làm bậy, thậm chí từng nhiều lần nói lời chống đối nàng.

Còn lại hai vị hoàng tử, một vị là ma ồm, một vị bởi vì giành ngôi thất bại mà bị giam cầm, không có một kết thúc tốt đẹp. Ba vị công chúa, một vị bị gả đi bộ lạc xa xôi hòa thân, hai vị còn lại tuy chưa cập kê, nhưng lại rất có tâm kế, thường xuyên đến thỉnh an nịnh hót nàng.

Lưu Thi Vận hiểu, các nàng nịnh hót mình bất quá cũng là vì mong được gả đến nhà người tốt, dù vậy, so với đứa con ruột suốt ngày muốn đối địch với mình thì vẫn làm cho nàng thích hơn. Trong hoàng cung này, đã hết sạch khí khái cùng chính nghĩa, người không hiểu được rằng khúm núm lấy lòng có thể quyết định vận mạng, tuyệt đối không có kết cục tốt.

Nếu Ngọc Trà không phải là con gái ruột của nàng, bằng loại tính cách này của nàng, thật đúng là không chắc có thể sống sót trong hoàng cung ăn thịt người này.

Mối tình đầu của công chúa Ngọc Trà khi nàng vừa bước qua mười lăm tuổi, do ngự sử Vu Hồng Phi, được tân hoàng đế coi trọng, đề bạt lên đến chức tả phó đô sát viện, lại bị Lưu Thi Vận cản trở, muốn đem Ngọc Trà công chúa tứ hôn cho con trưởng của em trai cùng cha cùng mẹ Lưu Khánh Dương của nàng – Lưu Hiền, công chúa Ngọc Trà bất mãn sự xếp đặt này, chạy tới cung nàng đại náo một hồi, Lưu Thi Vận đương nhiên không đồng ý, đầu công chúa Ngọc Trà nóng lên, ma xui quỷ khiến chạy lên đẩy Lưu Thi Vận một cái, mọi người không dự đoán được công chúa sẽ động thủ với Thái Hậu, không kịp ngăn cản, cái gậy Lưu Thi Vận đập vào cạnh bàn, liền bi thảm như vậy mà một mạng quy thiên.

Lam Y Y chậm rãi mở mắt, nhìn giường lớn bằng gỗ tử đàn trạm khắc hoa văn quen thuộc mà lại xa lạ cùng tấm màn màu vàng kim trong suốt, trong mắt hiện lên một tia thông suốt. Nhưng sau đầu truyền đến đau

đón từng hồi, làm cho thần sắc Lam Y Y nháy mắt liên tục rét lạnh như băng, trong lòng sinh ra một cổ cầu giận –

“Nếu Ngọc Trà không phải là con gái ruột của ta, ta tuyệt đối sẽ làm cho nó sống không bằng chết.” Lam Y Y thì thào, nhưng khẩu khí lại quý dị, so với Lưu Thi Vận ban đầu không kém mấy.

“Oái ~” Lam Y Y nhất thời bị ngữ khí ác độc của chính mình dọa cho nhảy dựng, nhưng lập tức liền bình tĩnh lại, bởi vì nàng phát hiện mình đã không còn là Lam Y Y mang chút hồn nhiên của một học sinh trước kia, mà mang chút lạnh lùng đặc trưng của người hiện tại. Những trải nghiệm của Lưu Thi Vận khi còn sống, nàng giống như đã tự mình thể nghiệm, không giống như là mượn xác, mà như là kiếp trước của nàng.

Hiện tại nàng vẫn giữ một chút chí tiến thủ, tâm hồn tốt đẹp yêu thích tự do của tuổi trẻ, lại mang theo tâm cơ cùng thủ đoạn đã được tôi luyện qua chốn hậu cung phong ba tàn khốc cùng chốn quan trường người lừa ta gạt, cũng có thâm trầm cùng lãnh khốc của một nhà cầm quyền tối cao đứng ở đỉnh quyền lực hơn mười năm mới có. Những tính cách mâu thuẫn này dung hợp với nhau, hình thành một linh hồn hoàn toàn mới mà lại đặc trưng.

Đột nhiên, ánh mắt Lam Y Y chợt ngưng lại, kinh dị nhìn chiếc nhẫn cổ trên ngón giữa trái của mình, chiếc nhẫn này, rõ ràng là nửa năm trước mua được từ một cái tiệm hàng rong nào đó, không đáng giá bao nhiêu. Lam Y Y thấy ngoại hình của nó mặc dù không bắt mắt lắm, nhưng có nét tinh tế cổ điển, cho nên mới vui vẻ mua đeo luôn, chẳng lẽ là nó đem mình đến nơi này?

Toàn bộ lực chú ý của Lam Y Y đều dồn lên chiếc nhẫn này, vừa định tháo ra nghiên cứu một chút, đột nhiên cảm thấy chóng mặt đến trời đất đảo lộn, chờ nàng phục hồi tinh thần, mới phát hiện mình đã dời đến nơi khác.

Trước mắt là một cái hồ rộng khoảng nửa mẫu, trong hồ nước trong suốt thấy đáy, dưới đáy hồ là các viên đá cuội hình quả trứng đủ mọi màu sắc, trong lòng hồ có một con suối không ngừng phun nước suối ra bên ngoài, qua không biết bao nhiêu năm, nước trong hồ vẫn không có cạn, Lam Y Y đoán, phải chăng dòng suối này sẽ không bao giờ cạn? Bên trong không có lấy một chút sinh vật, trên mặt hồ phủ sương trắng mờ mờ, có vẻ thần bí khác thường.

Lam Y Y nhìn bốn phía, phát hiện chung quanh đều là sương mù mênh mông, làm cho người ta không thể xác định không gian này đến tột cùng lớn bao nhiêu. Lam Y Y đi hai bước, phát hiện chung quanh hồ nước có rất nhiều loại hoa cỏ xinh đẹp nàng không biết tên, ở cách đó không xa còn có một vườn thảo dược rộng khoảng một mẫu, bên trong là các loại dược liệu quý giá. Nhân sâm, cỏ linh chi, tuyết liên, phục linh, hoàng tinh, thủ ô, toàn dược liệu trên quý nàng xem không kịp, nhất là, mấy dược liệu ít nhất đều đã hơn ngàn năm tuổi, chung quanh thậm chí có linh khí quán quanh tầng tầng lớp lớp, hít mạnh một ngụm, khiến cho cả người cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, giống như các loại bệnh dai dẳng trên cơ thể đều biến mất.

Lam Y Y mặc dù trải qua hai kiếp, vẫn trợn mắt há hốc mồm như một bà cụ cả đời gắn chặt với thôn quê, không tự chủ được mà bước qua, lại phát hiện, ở giữa ruộng thảo dược có một chỗ trống, giống như linh thảo đều tránh mọc nơi đó, tập trung nhìn vào, mới phát hiện, thì ra nơi đó có cây nhân sâm thô to cao đến nửa thước, có từng đám từng đám sương mù màu trắng quán quanh, dần dần ngưng tụ thành hư ảnh của một bé trai khoảng hai, ba tuổi, bé trai nhìn đến Lam Y Y, đột nhiên run lên, thân thể trắng nhỏ non nớt ‘xẹt’ một cái nhanh chóng biến mất, lưu lại trong không gian một gốc nhân sâm bản thể.

“Thế nhưng sẽ thành tinh? Thật sự là không thể nghĩ tới.” Lam Y Y nghẹn ở ngực, trên mặt mang theo vẻ khiếp sợ thì thào một mình, nhưng lập tức, lại biến thành ngạc nhiên mừng rỡ, bởi vì em bé nhân sâm đáng yêu mà nhất gan lại hiện ra.

“Hừ, hòa thượng chạy trốn không khỏi miếu, sớm muộn gì ta cũng đã tóm được người.”

Lam Y Y tạm thời bỏ qua chuyện của em bé nhân sâm, tiếp tục đi dạo xung quanh.

Cách ruộng thảo dược không xa còn có một khu rừng trái cây, đỏ, tím, xanh, trắng, trái cây các loại màu sắc các loại hình dạng đều có, mà Lam Y Y cũng không biết tên một trái nào. Cũng giống vậy, trong rừng trái cây này tràn ngập sương mù màu trắng mờ mờ, mà trái cây giống như đang hô hấp phun ra sương mù, làm cho Lam Y Y cảm thấy vô cùng thần kỳ.

Ra khỏi rừng trái cây, có một con đường nhỏ lát đá cuội ngũ sắc nối liền với hồ nước, thông ra phía xa, Lam Y Y đi ở bên trên, lại cảm giác có một dòng khí từ giữa lòng bàn chân truyền vào thân thể của mình, làm cho nàng nhin không được thở dài một tiếng, cả người như là ngâm mình ở suối nước nóng, thoải mái cực kỳ.

Đường nhỏ đại khái dài năm mươi thước, rộng một thước, cuối đường có một tòa nhà lầu nhỏ ba tầng đứng sừng sững. Lam Y Y đẩy cửa vào, bên trong tuy rằng rất lâu không có người ở, nhưng không có một chút tro bụi, sạch sẽ như là mỗi ngày đều có người quét tước. Không gian trong nhà so với vẻ bên ngoài lớn hơn mấy lần khiến Lam Y Y thiếu chút nữa nghĩ mình vào sai cửa.

Lầu một là phòng khách, phòng ngủ, phòng bếp, phòng tắm, trong phòng tắm có một cái bể rộng đến năm thước, bốn vòi nước màu vàng bên cạnh bể không ngừng phun nước vào bể, sương trắng lượn lờ, giống như tiên cảnh. Lầu hai là phòng đàn, phòng đánh cờ, phòng sách, phòng vẽ tranh, nhưng lầu ba to như vậy mà chỉ có một gian, từng tầng giá sách chiếm đầy phòng, mặt trên giá sách bày đầy các bộ sách cùng với tranh chữ của danh nhân, thiên văn, thơ từ, âm luật, sách thuốc, thậm chí còn có sách dạy bày trận hành quân cùng với các loại võ công bí tịch, làm cho Lam Y Y nhìn không rảnh mắt.

Lam Y Y đi xuống lầu, dựa vào trường kỷ sát vách tường bên cửa sổ, thấy nhiều thứ cổ quái kỳ lạ như vậy, nàng cần chút thời gian để tiêu hóa.

Đột nhiên, Lam Y Y cảm thấy trên đùi chột nặng, vừa mở to mắt nhìn, phát hiện một con hồ ly nhỏ màu trắng dựa vào trên đùi của nàng, một đôi đồng tử màu đen quay tròn không ngừng, tràn đầy cơ trí cùng lạnh lợi.

“Hoan nghênh nàng, chủ nhân mới, ta tên là Ba Ba, là một linh hồ, cũng là người quản lý giới tạo hóa này.” Tiểu hồ ly liếm liếm chân trước của mình, thanh thoi nói. Giọng của nó cực kỳ non nớt, giống một bé trai bốn năm tuổi.

Lam Y Y nhìn tiểu bạch hồ này, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, nắm cái chân trắng nhỏ của nó lên, cũng không buông ra, cười nói: “Xin chào, Ba Ba, ta tên là Lam Y Y, gọi ta Lưu Thi Vận cũng được.”

Hồ ly Ba Ba nhú mắt lại, khoe miệng hơi hơi hé ra hai bên, giống như là mỉm cười, “Ừm, vậy ta kêu nàng là Y Y, tên này có vẻ dễ nhớ.”

“Ha ha, tùy ngươi.” Lam Y Y yêu thích da lông tiểu bạch hồ đến không buông tay, không ngừng vuốt ve, Tiểu Bạch hồ cũng không tức giận, còn thích chí hơi nheo mắt lại.

“Đúng rồi, nơi này đến tốt cùng có lai lịch gì, vì sao lại gọi là giới tạo hóa?” Lam Y Y hỏi.

Ba Ba nói: “Chủ nhân trước đây của ta là một nhà tu chân thời Bắc Tống, ở thiên kiếp thứ chín không chống đỡ nổi, kết quả hồn phi phách tán. Pháp khí có được đều bị phá hư, ngay cả bản thân giới tạo hóa cũng bị tổn hại thật lớn. May mắn có hồ tạo hóa tồn tại, trải qua ngàn năm, rốt cục mới khôi phục một ít nguyên khí. Kết quả, nhân duyên trùng hợp, nàng trở thành chủ nhân, còn xuyên qua thời không đến nơi này. Khỏi thân thể này tuy là người đẹp hết thời, nhưng bên trong vẫn là không sai, tư chất cũng rất tuyệt, quan trọng nhất là cực kỳ phù hợp với linh hồn của nàng, nếu không, nhất định sẽ có phản ứng bài xích, đây cũng là duyên phúc của nàng cùng tạo hóa.”

“Hồ tạo hóa?” Lam Y Y nhanh chóng hỏi ngược, “Chính là cái hồ ta nhìn thấy khi đặt chân đến?”

Ba Ba gật gật đầu, trên mặt lộ ra biểu tình phi thường tự hào, nói: “Trong hồ tạo hóa sinh sôi dịch tạo hóa, là linh dịch thần kỳ nhất trên đời này. Chẳng những có thể sinh ra linh khí, người thường uống một giọt, đã có thể tẩy tủy lọc máu, loại trừ tạp chất trong cơ thể, còn có thể trị liệu bệnh tật nội thương. Nếu bị ngoại thương, bôi lên, lập tức khỏi hẳn. Cho dù là đứt tay gãy chân, chỉ cần có thể thường xuyên dùng để uống thậm chí là tắm rửa, cũng có thể liền lại. Người trọng thương, cho dù chỉ còn lại một hơi thở, dịch tạo hóa cũng có thể cứu sống.”

“Oa ~” Lam Y Y hút một ngụm khí lạnh, “Thần kỳ như vậy sao?”

“Hừ, đó là đương nhiên.” Ba Ba dùng ánh mắt coi rẻ lườm nàng một cái, giống như vì nàng hoài nghi lời của mình mà tức giận. Lại nhìn nhìn bằng gạc màu trắng băng trên đầu nàng, nói: “Nàng có thể lập tức thử xem.”

Nói xong, Ba Ba duỗi chân trước tới, lập tức xuất hiện một cái bóng nước nho nhỏ ở trên chân nó, đẩy về phía trước, bóng nước tự động chạy đến chỗ cái ót Lam Y Y, thấm vào.

Lam Y Y nhất thời cảm thấy một trận sáng khoái, đau đớn trên đầu dần dần biến mất. Lam Y Y có chút không thể tin được gỡ băng gạc trên đầu mình ra, sờ sờ cái gáy, ngạc nhiên nói: “Đã hoàn toàn lành lại rồi.”

“Hừ, bình thường thôi.” Ba Ba ưỡn ngực vô cùng kiêu ngạo, cái đuôi vui vẻ nhếch lên, “Uống thường xuyên còn có thể kéo dài tuổi thọ, dưỡng nhan sắc đó!”

Lam Y Y cảm thấy mình quả thực là bị vây hãm trong vấn đề nhan sắc. Nếu nói nàng bắt mãi với nơi nào nhất trên thân thể này, khẳng định là tuổi tác của nàng. Nàng đang hai mươi tuổi, nhưng lại lập tức biến thành một bác gái thời mãn kinh hơn bốn mươi tuổi. Dù cho tâm lý vững vàng, cũng không chịu nổi đả kích lớn như vậy nha.

Lam Y Y lập tức muốn đi ra hồ tạo hóa, còn chưa có nhích người, đã bị Ba Ba kéo lại, “Nàng đi đâu vậy?”

“Còn phải hỏi, đương nhiên là đi đến hồ tạo hóa.”

“Ngốc thế! Nước trong phòng tắm của nàng, chính là nước từ hồ tạo hóa, làm gì phải đi xa xôi.” Ba Ba tung ánh mắt xem thường, nói.

Lam Y Y đã sớm vì tin tức này mà vui cười toe toét, hơn nữa con vật lông xù nhỏ nhắn này, căn bản là không tức giận chút nào, cười ha ha đi tắm rửa.

Chương 2

Thân thể này của Lưu Thi Vận trước đây vốn rất đẹp, mặt trái xoan thanh tú khéo léo, lông mày lá liễu, mắt hạnh má đào, mũi quỳnh môi anh đào, đạt tiêu chuẩn mỹ nhân cổ điển. Tuy đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng bởi vì thường ngày chú trọng bảo dưỡng, trừ bỏ đuôi mắt có vài nếp nhăn, làn da không bóng loáng non mềm giống thiếu nữ, nhưng bộ dáng thoát nhìn như ba mươi mấy tuổi.

Cho nên, sau khi Lam Y Y dùng dịch tạo hóa tắm rửa, thoát đầu nhìn xuống, cả người tựa hồ không khác lúc trước nhiều lắm. Nếu nhìn kỹ, có thể rõ ràng nhìn ra trên người nàng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ngũ quan càng thêm hoàn mỹ tinh xảo, cùng tóc dài đến gối đen như mực, mềm mại như thác nước đổ sau người. Dáng người càng thêm linh lung, eo nhỏ gọn có thể ôm trọn, nhất là làn da, chẳng những nếp nhăn biến sạch, lại cao quý thoát tục, vô cùng mịn màng. Về khí chất, so với trước kia cũng thanh lệ thoát tục hơn, không nếm mùi khói lửa nhân gian.

Cả người thoát nhìn không quá hai mươi tuổi, dung mạo so với khi xinh đẹp nhất trước kia còn muốn hơn ba phần.

Lam Y Y mặc một cái áo trong màu tuyết trắng, đứng ở trước gương đồng soi trái soi phải vô cùng đom đống, rất vừa lòng. Cũng may miễn chủ nhân trước của chiếc nhẫn là nữ nhân, nàng mới có thể sử dụng đến thoải mái như vậy.

“Khởi bẩm Thái Hậu nương nương, bệ hạ tới gặp ngài.”

Lam Y Y sợ hãi cả kinh, này không phải giọng nói của Ánh Tuyết – đại cung nữ bên cạnh nàng sao? Nàng còn trong không gian này, làm sao có thể nghe thấy?

Trong lúc Lam Y Y còn ngây người, lại nghe đến một giọng nói vô cùng quen thuộc trong trí nhớ, trầm thấp rét lạnh lại ẩn hàm khí phách, “Nhi thần cung thỉnh mẫu hậu thánh an, không biết phượng thể của mẫu hậu có mạnh khỏe hay không?”

Lam Y Y đang suy nghĩ xem mình nên đi ra ngoài như thế nào, cảnh sắc trước mắt đột nhiên biến đổi, lại trở về trên cái giường bằng gỗ tử đàn, cách tầng tầng màn the màu hoàng kim, nàng mơ hồ thấy được một chàng trai dáng người thon dài, mặc long bào màu vàng kim, tràn đầy khí thế, trong đầu lập tức hiện ra khuôn mặt tuần mỹ bằng giá, làm cho người ta cảm giác hân lạnh nhạt, quyền thế, đồng thời lại cảm thấy an tâm, tin cậy.

Bất quá, Lam Y Y không có bị khuôn mặt núi băng của hắc hù dọa. Ở trong trí nhớ Lưu Thi Vận, đứa con trai tùy nghi của mình vô cùng không đơn giản. Mặc dù bị nàng chen ép, hắc vẫn thành lập được thế lực cho riêng mình, cũng thành công làm hậu là nàng ăn rắc rối vài lần, bởi vậy có thể thấy được, đứa con tùy nghi của mình tâm kế đến tột cùng lợi hại bao nhiêu. Cũng bởi vì như thế, Lưu Thi Vận mới vô cùng kiêng kỵ hắc, thậm chí mang ý tưởng muốn phế truất hoàng đế, lập tân quân. Đáng tiếc Vũ Văn Thịnh Duệ đã có hậu thuẫn, nàng cũng không làm gì được.

“Ở trong mắt người, còn có mẫu hậu này sao?” Lam Y Y hừ lạnh một tiếng, lớn tiếng nói. Nói xong cũng là sững sốt, bởi vì, căn bản đây không phải lời nàng muốn nói, mà là phản ứng bản năng của thân thể Lưu Thi Vận.

Bất quá, như vậy cũng tốt. Tuy rằng nàng có ý muốn làm dịu quan hệ mẹ con trước đây, nhưng tốt quá hoá cùi bắp, giờ nàng tự nhiên quá tốt, sẽ chỉ làm người ta thấy khả nghi. Hơn nữa, Lưu Thi Vận cũng là một bộ phận của nàng, nàng đối với đứa con này ít nhiều vẫn có chút oán giận.

Vũ Văn Thịnh Duệ quả nhiên không hoài nghi, ngược lại giống như mọi khi, rũ lông mi, mặt không chút thay đổi nói: “Nhi thần lo lắng! Mẫu hậu là mẹ ruột của nhi thần, vô luận mẫu thân đối đãi với nhi thần như thế nào, nhi thần cũng sẽ không bất kính với ngài.”

“Được rồi, có chuyện gì cứ việc nói thẳng, ai gia còn muốn nghỉ ngơi.” Lam Y Y nghe vậy nhất thời có chút đau đầu, không muốn nghe mấy lời trái lương tâm của hắc, cho nên thay đổi đề tài.

Lông mày Vũ Văn Thịnh Duệ hơi nhíu, đáy mắt nhanh chóng hiện lên một tia nghi hoặc: Thái Hậu khi nào thì dễ nói chuyện như vậy?

Bất quá, hắc cũng không có nghĩ nhiều, hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Hôm trước Ngọc Trà mạo phạm mẫu hậu, bây giờ nhi thần mang nó đến thỉnh tội với mẫu hậu.”

Toàn bộ tầm điện nhất thời yên tĩnh, kim rơi cũng có thể nghe.

Sau một hồi lâu, Vũ Văn Thịnh Duệ mới nghe được sau rèm truyền đến giọng nói của Thái Hậu bình tĩnh đến không có nửa điểm phập phồng: “Nó đâu?”

“Ngọc Trà biết mình đã phạm tội lớn, đang quỳ ngoài ở cung Vĩnh Ninh, mẫu hậu không truyền, nó không dám vào.” Vũ Văn Thịnh Duệ lập tức giải thích, dường như sợ mẫu hậu càng thêm bất mãn với Ngọc Trà.

Nếu là bình thường, Vũ Văn Thịnh Duệ muốn đối đầu với Thái Hậu căn bản sẽ không rơi vào thế yếu, chỉ tiếc, lần này Ngọc Trà phạm lỗi lớn, nếu Thái Hậu quyết tâm trị tội của nàng, hắc cũng không có biện pháp. Chẳng những không thể cứu nàng, ngược lại còn phải chủ động giáng tội trừng phạt nàng, nếu không, chỉ nước miếng của nhóm Ngự Sử cũng có thể nhấn chìm hắc, người thiên hạ cũng sẽ cho rằng hắc là đứa con bất hiếu, cực kỳ bất lợi đối với việc thống trị sau này của hắc. Nếu lúc này Thái Hậu làm lớn chuyện, mọi cố gắng trước đây của hắc đều đổ sông đổ biển.

Nếu Thái Hậu cố ý muốn giáng tội cho Ngọc Trà, hắc sẽ không thể buông tha cho đứa em gái này. Vũ Văn Thịnh Duệ khẽ thở dài trong lòng, nắm tay sau lưng đột nhiên căng thẳng.

Không thể không nói, ở phương diện lãnh khốc vô tình, Vũ Văn Thịnh Duệ hoàn toàn kế thừa từ Lưu Thi Vận, vì hoàng vị của mình, đúng là ngay cả em gái ruột sùng bái mình từ nhỏ đều có thể bỏ mặc.

“Cho nó trở về Di Nguyệt điện của nó đi, đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm nửa năm, ai gia hiện tại không muốn thấy nó.” Lam Y Y đột nhiên vỗ giường một cái, lạnh giọng quát.

Ngay vừa rồi, khi Lam Y Y nghe được đứa con tùy nghi của mình nói ý định đến thăm nàng của hắc, liền biết hắc đến là vì giúp Ngọc Trà công chúa cầu xin.

Vốn không nghĩ phạt nặng Ngọc Trà, trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ lửa giận không thể kiềm chế, giống như chính mình bị con trai cùng con gái liên thủ phản bội, đến ngay cả cái gáy đã muốn khời hắc tựa hồ lại đau âm ỉ, nàng sợ chính mình nếu thấy nó, sẽ không khống chế được ra tay giết nó.

Lòng khoan dung của Lưu Thi Vận từ trước đến nay không lớn, hơn nữa lòng dạ độc ác, ăn đau như thế, làm sao chịu từ bỏ ý đồ? Nếu không phải là Lam Y Y áp chế lý trí, đứa con gái kia của nàng nói không chừng thực sự được mời đến Phủ Tông Nhân, đi Phủ Tông Nhân, không chết cũng bị lột da.

Vũ Văn Thịnh Duệ nghe vậy chẳng những không có bất mãn gì, ngược lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, như vậy nói lên, Thái Hậu nhớ một chút tình mẹ con, sẽ không động thủ với Ngọc Trà. Bất quá, điều này cũng làm Vũ Văn Thịnh Duệ nghi hoặc không thôi, cái này căn bản là không giống với tác phong của mẫu hậu mà hắn hiểu biết.

“Xin mẫu hậu bảo trọng phượng thể, nhi thần cáo lui!” Vũ Văn Thịnh Duệ vẫn giữ gương mặt tuấn tú không chút thay đổi biểu tình, ôm nghi vấn đầy bụng chậm rãi đi ra Cung Vinh Ninh. Về việc Thái Hậu xử lý Ngọc Trà như vậy, thủ đoạn xử lý quá mức nhân từ, ngược lại làm hắn bất an, chỉ sợ nàng về sau sẽ trả thù. Vô luận như thế nào, hắn cũng phải chuẩn bị kỹ lưỡng.

“Hoàng huynh, mẫu hậu bà ấy.....”

Thấy Vũ Văn Thịnh Duệ nghiêm mặt đi ra, Ngọc Trà công chúa quỳ trên mặt đất, hai mắt đỏ đỏ, gương mặt xinh đẹp tràn đầy sợ hãi bất an.

Khuôn mặt lạnh của Vũ Văn Thịnh Duệ quanh năm không thay đổi, làm cho người ta căn bản nhìn không ra biến hóa, bất quá, Ngọc Trà hiện tại sợ hãi trong lòng, thấy hắn nghiêm cứng mặt không khỏi đoán lung tung, giọng nói run run lên, nước mắt tràn mi, lã chã chực khóc.

“Ngọc Trà, đứng lên đi! Mẫu hậu nhân từ, chỉ phạt muối ở Di Nguyệt điện đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm nửa năm, lần sau cũng không thể lỗ mãng như vậy nữa, bằng không, ngay cả trẫm cũng không thể cứu muội được.”

“Vâng, hoàng huynh yên tâm, chỉ một lần này thôi, Ngọc Trà đã sợ vỡ mật, về sau cũng không dám nữa.” Ngọc Trà nghe vậy, lập tức nín khóc mỉm cười, biểu tình trên mặt như trút được gánh nặng. Nàng và cung nữ quỳ theo bên cạnh nàng vội vàng giúp đỡ nhau đứng lên.

Đa số cung nữ thái giám cùng dùng ánh mắt hâm mộ vạn phần nhìn Ngọc Trà: không hổ là con gái ruột của Thái Hậu, phạm tội lớn như thế, thế nhưng chỉ là đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm nửa năm.

Điện Di Nguyệt là tẩm điện của công chúa Ngọc Trà, căn bản một chút cũng không giống chịu tội, có thể thấy được Thái Hậu thương Ngọc Trà công chúa nhiều tới cỡ nào. Xem ra, bọn họ về sau cần phải nịnh bợ công chúa Ngọc Trà nhiều hơn, không thể bị lừa bởi vì thái độ lãnh đạm của Thái Hậu đối với nàng trước kia.

Mấy cung nữ thái giám nếu muốn tiến thân, phải theo sự tình xảy ra mà nghiền ngẫm tâm tư chủ nhân, phải có ánh mắt, quan sát động tĩnh, như vậy mới sẽ không làm sai chuyện, đắc tội nhầm người.

Đáng tiếc, lần này bọn họ đều nghĩ sai lầm rồi.

Lam Y Y cho Ngọc Trà công chúa ở điện Di Nguyệt suy nghĩ lỗi lầm, thật sự chính là tạm thời không muốn nhìn thấy nàng mà thôi.

“Lập tức mang công chúa về điện Di Nguyệt!” Vũ Văn Thịnh Duệ Lạnh giọng phân phó xong, dứt khoát xoay người, mang theo đội hộ vệ chậm rãi rời đi. Vì việc này hắn đã tốn rất nhiều thời gian, còn có hơn phân nửa tấu sớ chưa có phê duyệt. Huống chi, nơi này là địa bàn của Thái Hậu, tuyệt đối không thể ngoảnh mặt làm ngơ với ý chỉ của Thái Hậu.

Nhìn bóng dáng Vũ Văn Thịnh Duệ rời đi, công chúa Ngọc Trà há miệng thở dốc, từ đầu đến cuối không dám ho he, trong lòng không ngừng an ủi chính mình: chờ về sau hoàng huynh hoàn toàn nắm giữ quyền lực triều chính, nàng liền tự do, đến lúc đó nàng có thể gả cho người mình thích, không bao giờ phải sợ bà già này nữa.

3. Chương 3-4

Chương 3

Lam Y Y mặc dù là trừng phạt công chúa Ngọc Trà, vẫn cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Công chúa Ngọc Trà gây đại họa vào trưa hôm qua, chẳng những không có ngày đêm chăm sóc nàng, ngược lại còn trốn vào điện Di Nguyệt của nàng ta, thẳng đến khi nhận được tin nàng tỉnh lại, hoàng đế bãi triều xong, có hoàng đế cùng đi mới dám đến chỗ mẫu hậu này ‘thỉnh tội’. Thế nhưng, trong lúc đến đây lại không có nổi một câu ân cần thăm hỏi, thật sự là làm cho nàng nản lòng thoái chí. Nàng ta chẳng lẽ một chút cũng không nhớ nổi, lúc nàng ta còn nhỏ, mẫu hậu này đã yêu thương nàng như thế nào sao?

Kỳ thật, đêm qua Lam Y Y đã tỉnh lại, bởi vì lúc ấy đầu choáng váng, ra lệnh không cho ai quấy rầy, các vị tần phi thỉnh an buổi sáng cũng đều bị ngăn cản, phải đi về.

Hiện tại nàng đã hoàn toàn thay da đổi thịt, tư tưởng cũng đã xảy ra chuyển biến thật lớn, bởi vậy, có chút vấn đề liên không thể dùng thủ đoạn bạo ngược xử lý như trước kia, nếu không, sớm muộn gì sẽ gây tai họa cho chính mình.

Lam Y Y hơi thở dài, đưa bàn tay trắng mịn như ngọc của mình ra ngoài màn, bốn vị đại cung nữ bên người lập tức tiến lên vén màn, hầu hạ Lam Y Y thay y phục.

Ánh Phong, Ánh Họa, Ánh Tuyết, Ánh Nguyệt là bốn đại nữ quan bên cạnh nàng. Nhất là Ánh Phong, cấp bậc cao nhất, là nữ quan tam phẩm ngự thị đãi chiếu chỉ có hoàng thái hậu và hoàng hậu mới có thể sai bảo, thời gian hầu hạ của nàng dài nhất, ba người còn lại cấp bậc giảm dần theo thứ tự.

Trước kia, Lưu Thi Vận vừa lòng nhất chính là Ánh Phong hầu hạ, cũng càng thêm coi trọng nàng, hiện tại cũng là Ánh Phong tiến lên, để ý hết thảy cho nàng.

Ánh Phong giống như mọi khi, mang bộ dạng phục tùng hầu hạ Thái Hậu thay đồ, trong lúc đó, khó tránh khỏi đụng chạm đến làn da Thái Hậu, tay hơi hơi thu lại, không dấu vết trộm nhìn Thái Hậu một cái, lại phát hiện Thái Hậu tựa hồ trở nên trẻ hơn, càng thêm xinh đẹp.

Nàng ngậy ngốc ra tại chỗ, thẳng đến khi đôi mắt hạnh tinh tế hoàn toàn không có sắc bén như mọi khi của Thái Hậu nhìn đến, mới kinh hãi cúi đầu, tuy rằng tay vẫn phát run, trên mặt cũng không dám biểu lộ nửa phần.

“Trừ Ánh Phong, tất cả mọi người lui ra.” Giọng nói mềm mại lại sắc bén uy nghiêm của Thái Hậu truyền đến, mọi người đều cúi thân, cùng trả lời ‘vâng’, sau đó lặng yên rời khỏi tầm điện.

Tim Ánh Phong đột nhiên nhảy dựng, đầu cúi càng thấp.

Lam Y Y cũng không cho phép nàng trốn tránh, ngón trở phải nâng cằm của nàng, bức nàng nhìn mình, gương mặt tươi tắn không giận mà vẫn uy nghiêm.

“Người là người thông minh, biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.”

Ánh Phong đột nhiên run lên, trên trán đầy mồ hôi rịn ra. Tâm thấp thỏm lo âu lại bình tĩnh trở lại. Bởi vì nàng biết, Thái Hậu nói như thế, có nghĩa là mạng sống của mình không nguy hiểm, Thái Hậu vẫn còn muốn dùng nàng.

“Nô tỳ trung thành với Thái Hậu, nhật nguyệt chứng giám, nô tỳ cho dù chết cũng sẽ không phản bội Thái Hậu.” Lam Y Y thu hồi tay, Ánh Phong lập tức dập đầu chạm đất, ‘bốp bốp bốp’ dập đầu ba cái, thái độ vô cùng kiên định, biểu hiện sự trung thành với Thái Hậu.

Lam Y Y từ chối cho ý kiến, vuốt cằm một chút, nói: “Người chỉ cần nhớ rõ, cho dù về sau thấy chuyện gì không thể tưởng tượng nổi, đều phải vứt bỏ mấy cái quan tâm vô vị của người, tốt nhất là làm như không thấy, ai gia tự nhiên sẽ trọng dụng người. Đứng lên đi!”

Ánh Phong lại dập đầu một cái, mới bình tĩnh đứng dậy. Thái Hậu nói những lời này, nàng tự tin có thể làm được, hơn nữa nàng chưa từng hai lòng với Thái Hậu, tự nhiên sẽ không sợ.

Tiền hoàng qua đời được mười năm, Lưu Thi Vận luôn luôn rất ít gặp người. Khi buồng rèm chấp chính, có màn vải ngăn trở tầm mắt mọi người. Khi các phi tần công chúa thỉnh an, mệnh phụ thăm hỏi, nàng đều thích tránh ở sau màn vải, trừ bốn đại cung nữ bên người nàng, cùng với thái giám tổng quản cung Vĩnh Ninh, rất hiếm có người thấy qua diện mạo thật sự của nàng.

Ở trong trí nhớ của Lam Y Y, Cao Thái hậu ở triều Tống, về sau là Thái hoàng thái hậu, cũng không thích gặp người, luôn giấu mình sau tấm rèm, khác nhau lớn nhất của bà cùng Lưu Thi Vận, chính là Cao Thái Hậu không tham luyện quyền thế.

Như thế lại giúp Lam Y Y giảm đi rất nhiều phiền toái.

Lam Y Y dưới sự hầu hạ của Ánh Phong, mặc một cái áo sam màu vàng thêu phượng hoàng, váy dài thêu hoa bằng sợi tơ vàng, mang đai lưng họa tiết mây vàng, tóc mây vấn cao, đầu đội ngũ phượng triều dương quả châu sai, tai đeo kim long mãng hàm đông châu, môi không tô son mà đỏ, da trắng như ngọc, trời sinh đoan trang. Khí chất thanh lệ thoát tục lại bức người, xinh đẹp đồng thời lại làm cho người ta cảm thấy cao không thể với, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Ngũ phượng triều dương quả châu sai này

Còn đây là kim long mãng hàm đông châu

Lam Y Y trang điểm xong, Ánh Phong liền gọi người vào truyền lệnh.

Trong cung Vĩnh Ninh có phòng trà, phòng ăn và phòng thuốc. Thái Hậu không có ăn bữa sáng, phòng ăn cách mỗi nửa canh giờ sẽ nấu thức ăn một lần, cần phải làm thức ăn mới nóng hôi hổi cho Thái Hậu.

Khi Lam Y Y dùng bữa, có tiểu thái giám thủ vệ ở ngoài cửa truyền lời, phu nhân của quốc cữu Lưu Khánh Dương – Lưu Hồng thị dâng thẻ bài muốn cầu kiến Thái Hậu.

Lưu Khánh Dương? Không phải người em trai ruột nhỏ hơn nàng năm tuổi sao? Lưu Thi Vận trước kia vẫn là rất hết lòng đối với người em trai này, cho hắn làm thượng thư hộ bộ chương quan tài chính, Lưu Hiên con trai hắn năm nay cũng mười chín tuổi, Lưu Khánh Dương nhiều lần nhắc tới đứa con này ở trước mặt nàng, nàng liền động tâm, muốn gả Ngọc Trà cho Lưu Hiên, thân càng thêm thân, ai biết sẽ gây ra chuyện ầm ĩ như vậy.

Xem ra, bọn họ cũng nghe thấy chuyện công chúa Ngọc Trà đại nghịch bất đạo, đả thương Thái Hậu, có ý đến dò xét. Hừ, bọn họ cũng không giấu lại, Thái Hậu bị con gái đả thương, nói sao thì cũng là một chuyện xấu của Hoàng gia, che lấp còn không kịp, bọn họ cố tình lựa lúc này cầu kiến Thái Hậu, cho dù là ai cũng đều sẽ cho rằng bọn họ là tới chế giễu đi!

Lam Y Y đương nhiên biết trong lòng bọn họ không nghĩ như vậy, nhưng nàng chưa hết tức giận, vừa nghe người có liên quan đến chuyện này đã đến, tâm tình rất không vui, sắc mặt lạnh lùng, buông đũa, nói: “Đã nói thân thể ai gia không khỏe, bất kỳ kẻ nào cũng không gặp.”

Thái Hậu không triệu kiến, các mệnh phụ muốn tiến cung, trước tiên phải dâng thẻ bài, nếu không, tuyệt đối là không vào cung được.

Lam Y Y không có tâm tình ăn cơm nữa, sai người thu dọn đồ ăn, thuận tiện ban thưởng rất nhiều thức ăn không đựng tới cho các người hầu trong cung.

Mấy người hầu trong cung được ban thưởng đều cảm thấy rất vinh hạnh, vui mừng hơn hở.

Lam Y Y được Ánh Phong đỡ tay, đi đến sau rèm che, tựa vào trên tháp mỹ nhân làm từ gỗ cây tử đàn, nhắm mắt trầm tư, bỗng nhiên nói: “Hoàng Thượng năm nay cũng đã hai mươi tuổi, hậu vị để trống mãi cũng không nên, đã đến lúc nên nghĩ tới việc lập hậu.”

Lúc này, ngoại trừ Ánh Phong hầu hạ ở bên cạnh nàng, ba vị nữ quan kia đều đứng ở bên ngoài bức rèm, nghe nói như vậy, chỉ có Ánh Tuyết run cả người lên, sắc mặt nhất thời trắng bệch.

Lam Y Y tựa hồ không có phát hiện, tiếp tục nói: “Qua một khoảng thời gian nữa, mời con gái của các vị vương công đại thần tiến cung gặp mặt, lập hậu là đại sự quốc gia, một mẫu nghi thiên hạ, tuyệt đối không thể qua loa.”

Ánh Phong cười nói: “Thái Hậu nói vậy, nô tỳ liền sớm chuẩn bị, chờ Thái Hậu thấy thời khắc đã đến, nô tỳ lập tức mời các vị khuê tú nhà danh giá tiến đến, hy vọng Thái Hậu đến lúc đó không phải chọn lựa vất vả.”

Lam Y Y mỉm cười, đang muốn nói cái gì đó, Ánh Tuyết bỗng nhiên ‘ùm’ một chút quỳ trên mặt đất, nức nở nói: “Thái Hậu, xin nghĩ đến nô tỳ hầu hạ ngài nhiều năm, nô tỳ mặt dày thỉnh Thái Hậu thương xót, ban cho nô tỳ một đặc ân.”

Chương 4

Lam Y Y nhận chén trà mạ vàng từ tay Ánh Phong, tay trái nâng quai chén, tay phải dùng cái nắp gạt gạt lá trà nổi lơ lửng, lập tức có một mùi hương tươi mát theo hô hấp thấm nhập vào trong phổi. Trên mặt Lam Y Y lộ ra mỉm cười vừa lòng, nhẹ nhấp một ngụm, đặt chén trà trên cái bàn nhỏ ở bên tay phải, thế này mới không chút để ý hỏi: “Nói cho ta nghe một chút, chỉ cần không quá phạm, ai gia sẽ cho người đặc ân này.”

Trên mặt Ánh Tuyết nhất thời lộ ra vẻ kinh hãi, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu, ngược lại càng thêm cung kính dập đầu, quỳ rạp trên đất nói: “Nô tỳ không dám cầu gì khác, chỉ cầu Thái Hậu cho nô tỳ đi hầu hạ Thánh Thượng, cho dù chỉ làm một cung tì không có phẩm trật, nô tỳ cũng cam tâm tình nguyện.”

“A? Người đã nghĩ kỹ chưa? Người hiện tại là nữ quan ngũ phẩm điển thị nội đình, trong tay lại nắm giữ không ít cung nữ chức quyền lớn, đây chính là vị trí người mất thời gian năm năm mới đạt đến, người thực nguyện ý bỏ qua hết thảy, trở lại làm cung nữ bình thường sao?” Lam Y Y lạnh nhạt như thường, trong giọng điệu sóng yên biển lặng mang theo một chút thử lòng.

Đa số cung nữ trong Vương triều Đại Yên đều được tuyển chọn từ dân gian, bọn họ xuất thân từ gia đình lương thiện, phẩm hạnh đạo đức cao, có khả năng thăng chức làm nữ quan, tuổi lớn, còn có thể được cho xuất cung để kết hôn; có một bộ phận cung nữ, là vì chính mình hoặc là người trong nhà có tội mới bị đưa vào trong cung, loại cung nữ hậu cung này có địa vị thấp nhất, đảm đương mấy công việc hạ đẳng ở hậu cung, cũng có vài người dựa vào tay nghề của mình mà làm công việc may vá, thêu thùa linh tinh ở trong cung, còn có một ít cung nữ là từ các nước chư hầu, quan địa phương tiến vào cung, đặc trưng của bọn họ là có đầy đủ tài hoa, dễ dàng được hoàng đế chú ý mà phong làm phi tần, nhưng bọn họ cũng thường là gian tế hoặc gián điệp cài vào ở bên cạnh Hoàng đế.

Nữ quan bên người Lam Y Y đều thuộc loại đầu, Ánh Tuyết mười ba tuổi tiến cung, tốn thật nhiều công sức, dùng vô số thủ đoạn, mới trở thành thị nữ bên cạnh Thái Hậu. Bởi vì hoàng đế thường đến thỉnh an Thái Hậu, số lần các nàng nhìn thấy hoàng đế thậm chí còn nhiều hơn một vài tần phi, Hoàng Thượng trẻ tuổi tuần mỹ, anh minh uy phong, hơn nữa các nàng lại đang ở tuổi mơ mộng chuyện yêu đương, thấy hoàng đế như thế làm sao không động lòng xuân?

Diện mạo Ánh Tuyết là xinh đẹp nhất trong bốn người, tự nhận không thua mấy tần phi, tâm tư rất cao, lúc trước tiến cung, liền ôm ý nghĩ bay lên biến thành phượng hoàng, cho tới bây giờ, ý nghĩ này chẳng những không có phai nhạt, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng. Nay, mất thấy giấc mộng cách mình chỉ một bước, cho dù như thế nào nàng cũng không nguyện ý từ bỏ.

Nàng rất rõ ràng, nếu nàng không nhanh chóng quyến rũ hoàng đế trước khi lập hậu, về sau hoàng hậu quản lý phượng ấn, tiếp quản quyền lực lục cung, nàng muốn được phong phi chỉ sợ cũng ngàn nan vạn khó.

Ánh Tuyết nhắm mắt, cắn răng mạnh một cái, kiên trì nói: “Vâng, nô tỳ nguyện ý.” Chỉ cần đến bên cạnh hoàng đế, còn sợ không có cơ hội sao?

Trong đại điện nhất thời yên tĩnh, Ánh Tuyết bất an không yên, tim đập như sấm, tựa như một gã tù phạm đang chờ đợi phán quyết.

Thật lâu sau, nàng mới nghe thấy Thái Hậu làm như thở dài một tiếng, giọng nói thản nhiên lại hoa mỹ từ phía sau bức rèm truyền đến: “Nếu người đã quyết tâm, ai gia sẽ thành toàn tâm nguyện của người.”

Trong lòng Ánh Tuyết mừng như điên, lại dập đầu, cảm kích nói: “Tạ Thái Hậu ban ân, cuộc đời này nô tỳ vĩnh viễn không quên đại ân đại đức của Thái Hậu.”

“Đừng vội tạ ơn ta, ai gia còn chưa nói xong đâu!” Không biết có phải Ánh Tuyết bị ảo giác không, vì nàng cảm thấy giọng điệu của Thái Hậu giống như lạnh đi ba phần, tuy rằng bình thường bà ấy nói chuyện cũng đều cực kỳ lãnh đạm.

“Xin Thái Hậu dạy bảo, nô tỳ chăm chú lắng nghe.”

“Người đừng trách ai gia không nhắc nhở người, ra khỏi cổng cung Vĩnh Ninh này, người đã không còn là nữ quan cung Vĩnh Ninh của ta, chỉ là một cung nữ bình thường. Xảy ra chuyện gì, ai gia cũng sẽ không bao che cho người, hết thấy đều phải dựa vào chính người giải quyết. Về sau, cho dù là người phong phi, hay vẫn là một cung nữ hạ đẳng, đều không quan hệ tới ai gia, người nhớ chứ?” Một câu sau cùng, còn có vài phần cảnh cáo đe dọa.

Ánh Tuyết nghe vậy, lòng đột nhiên run lên, không biết vì sao, có một cổ hồi hận từ trong lòng tràn ngập ra, nhưng lập tức, nàng liền vứt bỏ ý nghĩ này, bởi vì, nàng vô cùng tự tin, dựa vào dung mạo cùng thủ đoạn của mình, chắc chắn có thể làm cho Hoàng Thượng tôn sùng mình vài phần.

Huống chi, chỉ bằng thân phận cung nữ mà Thái Hậu ban tặng nàng, Hoàng Thượng tất nhiên không dám chối từ. Cho dù có sắc lập hoàng hậu, hoàng hậu cũng không dám đụng đến nàng. Cũng bởi vì như thế, nàng mới có thể mạo hiểm thử một lần.

“Vâng, nô tỳ nhớ kỹ.”

Đáng tiếc, nàng vẫn không thể lý giải hàm ý thực sự trong lời nói của Thái Hậu. Thái độ của Thái Hậu đã hoàn toàn cho thấy, nàng không bao giờ còn là người của bà nữa, không nhận được sự che chở của bà, loại thái độ này tự nhiên sẽ công bố với hoàng đế, thậm chí là mọi người, lấy tâm cơ thủ đoạn của Thái Hậu, làm sao chịu để cho nàng nương nhờ địa vị của bà như cáo mượn oai hùm?

“Người đi xuống thu dọn toàn bộ hành lý, đêm nay liền rời khỏi đây đi! Ánh Phong, người đi làm chuyện này, nhớ kỹ, nhất định phải làm thỏa đáng, nếu không, ta chỉ hỏi tội người.” Trong lời nói của Thái Hậu có thâm ý khác.

“Vâng, nô tỳ tuân chỉ.” Ánh Phong rủ mắt, giấu đi ý châm chọc khinh thường đối với Ánh Tuyết, thản nhiên đáp.

Ánh Tuyết đạt được tâm nguyện, trong lòng vui mừng, đồng thời lại có một loại cảm giác mất mát bất an quanh quẩn trong lòng, nhưng nàng cũng không có để ý quá nhiều, chỉ nghĩ đó là do mình sắp sửa đối mặt với hoàn cảnh mới, dẫn đến quá mức khẩn trương.

“Lòng của người này, luôn không biết thế nào là đủ. Có một số việc, là người có thể cưỡng cầu được sao? Không có thủ đoạn cùng năng lực, cũng đừng nhớ thương cái vị trí kia, bình thường thản nhiên mới là phúc khí.” Sau khi Ánh Tuyết lui ra ngoài, Lam Y Y phun ra một câu như vậy, trong lòng ba vị thị nữ còn lại đều rung mình, cúi đầu trầm mặc không nói.

“Ba người các người, nếu cũng có ý tưởng gì, đều nói ra đi, thừa dịp bây giờ ai gia còn đang hưng trí, nhất định đáp ứng các người.”

“Nô tỳ không dám, nô tỳ nguyện ý suốt đời hầu hạ Thái Hậu, vĩnh viễn không có hai lòng.” Ba người lập tức quỳ xuống nói.

“Đều đứng lên đi! Các người chỉ cần làm tốt chuyện các người nên làm, không có tâm tư riêng, ai gia tự nhiên sẽ không bạc đãi các người, tương lai tất nhiên sẽ vì các người tìm nhà người tốt để gả.” Lam Y Y nói, “Đúng rồi, Ánh Nguyệt thăng chức ngũ phẩm, lại từ những nữ quan thất phẩm đề bạt lên một người tới thay thế vị trí Ánh Nguyệt.”

Ánh Nguyệt vui sướng tạ ơn, lương tháng và quyền lực của ngũ phẩm cùng lục phẩm căn bản không giống nhau, khó trách Ánh Nguyệt lại vui mừng như thế, nàng là nhỏ nhất trong bốn người, bất quá mới mười sáu tuổi, tiến cung khá sớm, hiện tại đã ở trong cung được sáu năm, vẫn đối Ánh Tuyết đề ở trên đầu nàng có chút không phục, hiện tại rốt cục có thể hãnh diện.

“Các người đều đi xuống đi, ai gia muốn ở một mình.” Lam Y Y phát phát tay, Ánh Phong nhẹ nhàng cúi người, cung kính rời khỏi phía ngoài bức rèm che, mang theo Ánh Họa, Ánh Nguyệt đi xuống bậc thang tam cấp trải thảm trắng, cách bậc thang năm thước, còn có mấy lớp màn mỏng màu hoàng kim, buông màn xuống, ba người mới lặng lẽ lui ra ngoài.

Lam Y Y thấy mấy người ra ngoài xong, nhẹ nhàng động thân, cả người biến mất ở trên tháp mỹ nhân.

Trong giới Tạo hóa gì đó nàng còn có rất nhiều chuyện chưa có rõ ràng, trong lòng đã sớm nôn nóng, hiện tại rốt cục thu phục được vài vị thị nữ bên cạnh nàng, liền nhanh chóng đi vào giới Tạo hóa.

4. Chương 5-6

Chương 5

Trước mắt là hồ tạo hóa đầy sương trắng lượn lờ như lúc trước, Lam Y Y không có dừng lại lâu, đi vào kia tòa lầu nhỏ ba tầng phía trước, đẩy cửa vào, lại phát hiện, tiểu bạch hồ Ba Ba đang cuộn mình ngủ say trên tháp mỹ nhân phía trước cửa sổ.

Nghe động tĩnh, Ba Ba dựng thẳng lỗ tai, cái đuôi to xỏa tung lắc lắc, nhưng không có mở mắt.

“Tiểu tử kia, dám không để ý tới ta!” Lam Y Y ôm Ba Ba vào trong ngực, ác ý túm túm lỗ tai nó, bắt mẫn nói.

Ba Ba bị Lam Y Y quấy rầy, không thể không mở mắt, trong đôi mắt đen lúng liếng còn mang theo một tia mơ màng, bộ dáng mơ hồ đáng yêu kia, làm cho Lam Y Y hung hăng chà đạp da lông nó một phen, sau đó ở lúc nó vô cùng choáng váng đầu óc, ôm đầu nó hung hăng hôn một cái.

“A, nàng phi lễ ta! Chẳng lẽ nàng không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?” Ba Ba giương to mắt, ‘rất sợ hãi’ nhìn Lam Y Y nói.

“Ha ha, người là hồ ly ta là người, không phải cùng một chủng tộc, căn bản là không thể nói mấy việc này. Như thế nào, hồ ly các người cũng chú ý mấy thứ này của nhân loại sao?” Lam Y Y tò mò hỏi.

Ba Ba có chút nhần nhó, ấp úng nói: “Mấy thứ này đều là tự ta xem trong sách, chẳng lẽ ta nói không đúng sao?”

“Ách, cũng không thể coi là sai, xem tình huống mà quyết định đi!” Lam Y Y bắt đắc dĩ lau trán, không muốn tranh luận đề tài này với nó, vội vàng hỏi: “Giới tạo hóa này có thể nghe được thanh âm bên ngoài, vậy có thể nhìn đến cảnh tượng bên ngoài không?”

Ba Ba cũng không bận tâm sự kiện mình bị ‘phi lễ’ nữa, dùng thanh âm non nớt như đứa bé của nó, ảo não nói: “Ta thiếu chút nữa quên lấy ngọc bài không chế giới tạo hóa đưa cho nàng, nàng chờ một chút.”

Dứt lời, cũng không chờ Lam Y Y phản ứng, bóng trắng chợt lóe, liền từ trong lòng Lam Y Y biến mất, cơ hồ là trong nháy mắt, nó lại xuất hiện, chẳng qua, lần này là ngồi dưới đất, trong miệng còn cắn một khối gì đó tựa như ngọc bội.

Ba Ba há miệng, ngọc bài tự động bay vào trong tay Lam Y Y, nói: “Nàng để ngọc bài kề sát ở trên trán mình, về sau có thể không chế giới tạo hóa.”

Lam Y Y dựa theo lời Ba Ba nói, đem ngọc bài dán trên trán mình, lập tức còn có hình ảnh quan sát tiến vào trong đầu, đầu nhất thời hơi choáng váng. Chờ khi cảm thấy hết choáng đầu, Lam Y Y mới phát hiện, nội dung trong ngọc bài hình như là hoàn toàn khắc vào trong đầu nàng, nhìn đến hình dạng này nọ trong không gian, trong đầu lập tức sẽ xuất hiện tin tức về nó.

Hơn nữa nàng phát hiện, chỉ cần nàng muốn, nàng có thể dễ dàng nhìn đến tình cảnh bên ngoài. Giới tạo hóa phi thường lớn, nhưng là trải qua ngàn năm tu dưỡng, lại chỉ khôi phục một bộ phận nàng có thể nhìn đến này. Bất quá, đối với Lam Y Y mà nói, đã là đủ rồi.

“Công pháp tu chân của chủ nhân tiền nhiệm sớm đã biến mất hoàn toàn, bằng không nàng cũng có thể học đạo thành tiên. Bất quá, nàng cũng đừng nản lòng, trong thư phòng không hề thiếu võ công bí tịch, thân thể nàng có linh căn, dùng để học võ cũng không tệ.” Ba Ba nói.

Lam Y Y khoát tay, cười nói: “Tu tiên đối với ta mà nói không có bao nhiêu ý nghĩa, như vậy ta đã rất thỏa mãn rồi. Bất quá, võ công có thể học một chút, dùng để phòng thân cũng không tệ, hướng chỉ, có dịch

tạo hóa trong tay, tuổi thọ của ta tuyệt đối không ngắn, hơn nữa linh quả này có thể tăng cường tuổi thọ con người, rất đơn giản đã có thể sống mấy trăm năm. Như vậy là đủ rồi, sống lâu chưa hẳn là chuyện tốt. Huống chi, thành tiên hạn chế cũng nhiều lắm, ta chỉ muốn trong khi ta còn sống, hưởng thụ cho tốt, mới không uổng một kiếp sống.”

“Tính cách của nàng thật là tiêu sái đó, ta vốn nghĩ con người đều rất là tham lam.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ba Ba lộ ra vẻ tươi cười, trong khẩu khí có chút thoải mái, có chút bội phục.

Lam Y Y nhún nhún vai, nói: “Người nói đúng. Đáng tiếc, ông trời đã đủ chiều cổ ta, nếu ta còn không biết chừng mực, chỉ sợ sẽ khiến cho thiên hạ đổ kị.”

Ba Ba nghiêm trang gật gật cái đầu nhỏ nhắn, bộ dáng đáng yêu, làm cho Lam Y Y lại cười to một trận.

.....

Điện Sùng Chính, tẩm điện của hoàng đế, đồng thời cũng là nơi triệu kiến đại thần, nghe báo cáo. Lưu Thái Hậu cũng từng buông rèm chấp chính ở chỗ này.

Trong chính điện, Vũ Văn Thịnh Duệ ngồi trên long y* ở sau ngự án*, hé ra khuôn mặt tuần tú không chút thay đổi, mùi long tiên hương lan tỏa khắp đại điện.

Ngự án

Long y

Phía dưới ngự án có một nam tử trẻ tuổi mặc quan phục tam phẩm đang đứng, diện mạo nhã nhặn tuấn nhã, phong thái nhẹ nhàng, đúng là tả phó Đô Sát viện – Đô Ngự Sử Vu Hồng Phi, tuổi còn trẻ đã đạt được chức vị cao, trách không được làm cho công chúa Ngọc Trà kính trọng vài phần.

“Bệ hạ, thần nghĩ, theo tính cách có thù tất báo của Thái Hậu, tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha công chúa Ngọc Trà. Mà nguyên nhân lần này khác thường như thế, thần đoán có lẽ là Thái Hậu muốn bảo toàn thanh danh của ngài ấy, chưa hẳn sẽ không ngậm xuống tay với công chúa Ngọc Trà.” Ánh mắt Vu Hồng Phi lộ ra nét cực kì cơ trí, dùng khẩu khí kiên định trầm ổn nói.

Vũ Văn Thịnh Duệ hơi hơi vuốt cằm, trầm giọng nói: “Ái khanh nói cũng không phải không có lý, trẫm đã phái thân tín canh giữ ở điện Di Nguyệt, tuyệt đối bảo đảm an toàn cho Ngọc Trà. Chỉ cần Thái Hậu không quang minh chính đại trừng phạt nó, hẳn là không có vấn đề gì.”

Vu Hồng Phi nhẹ thở ra.

Vũ Văn Thịnh Duệ đột nhiên nói: “Xem ra, khanh đối với hoàng muội cũng không phải là hoàn toàn không có cảm tình, nếu trẫm gả công chúa Ngọc Trà cho khanh, khanh tính xử trí vị thanh mai trúc mã kia của khanh như thế nào?” Biểu tình mới thả lỏng của Vu Hồng Phi đột nhiên cứng đờ, trên mặt lộ ra vẻ do dự không muốn, nói: “Thần...”

Vũ Văn Thịnh Duệ thấy thế lập tức khoát tay áo, nói: “Thôi, trẫm không bức khanh, khanh còn ít nhất nửa năm xử lý vấn đề tình cảm của khanh. Hơn nữa, Thái Hậu cũng không chắc cứ như vậy buông tha việc tứ hôn cho Ngọc Trà.”

Nét mặt Vu Hồng Phi buồn bã, cảm xúc rõ ràng hơi suy sụp.

Vũ Văn Thịnh Duệ không thể hiện cảm xúc trên mặt, trong lòng lại thầm nghĩ: Vu Hồng Phi này làm việc năng lực không tồi, quan trọng nhất là liêm minh trong sạch, các mối quan hệ cũng không phức tạp, đối với mình cũng coi như trung tâm. Chỉ tiếc, về vấn đề tình cảm lại quá mức không quyết đoán, loại tính cách này cần phải bỏ, muốn hẳn có mối nối cũ, chỉ sợ quá mức miễn cưỡng.

Vũ Văn Thịnh Duệ âm thầm thở dài một hơi, hiển thân danh tướng, làm sao mà dễ tìm được?

“Còn có một việc, trẫm đã tự mình chấp chính hơn ba năm, lại chậm chạp không có lập hậu, hậu cung vô chủ, phần lớn đại thần rất có ý kiến đối với việc này. Thái Hậu cũng vẫn không thể hiện ý kiến, chỉ sợ là vì chờ đứa cháu gái của bà lớn lên, hiện tại con gái của Hộ bộ Thượng thư Lưu Khánh Dương – Lưu Tử Nhân sắp cập kê, không bao lâu sau, Thái Hậu hẳn là sẽ đem việc lập hậu ra nghị sự.”

Vu Hồng Phi nghe vậy, thân hình đột nhiên chấn động, tiến lên một bước, quỳ trên đất dập đầu nói: “Bệ hạ, vạn lần không thể. Nhà họ Lưu nắm giữ triều cương nhiều năm như vậy, thế to lực mạnh, trong triều hai phần ba đại thần đều theo Lưu Thái sư, nếu Lưu gia lại có thêm một hoàng hậu, thiên hạ này sợ là muốn sửa thành họ Lưu, xin bệ hạ cân nhắc.”

“Ái khanh xin đứng lên, những điều khanh nói làm sao trẫm không biết.” Trong mắt Vũ Văn Thịnh Duyệt hiện lên một tia sắc bén, tiếp tục nói: “Nếu muốn chống lại Thái Hậu, phải tìm ra một nữ tử xuất sắc đến độ làm đại đa số mọi người tán thành, thân thể, dung mạo, tính cách, tài học, thiếu một thứ cũng không được, như thế, mới có khả năng thuyết phục bách quan mà ngồi trên hậu vị, quan trọng nhất là làm cho Thái Hậu không thể nói gì. Hoàng hậu tuyệt đối không thể là người Lưu gia.”

Một câu sau cùng, nói chém đình chặt sắt, Vu Hồng Phi rõ ràng cảm giác trong khẩu khí Hoàng Thượng lộ ra một cỗ sát khí dày đặc.

Chương 6

Ngày kế, Lam Y Y rửa mặt xong, dùng xong bữa sáng, các phi tần đến thỉnh an.

Cấp bậc tần phi trong vương triều Đại Yên, ngoại trừ hoàng hậu tối cao, chính là tứ đại phi tử: quý phi, thực phi, đức phi, hiền phi. Trước mắt, chức vị hoàng hậu và quý phi còn thiếu, cho nên địa vị cao nhất là Thực phi và Đức phi, Thái Hậu nắm quyền lực hậu cung trong tay, hai phi cùng nhau hỗ trợ.

Thực phi Tần Tiểu Nguyệt là cháu gái của Thái Phó kiêm Thượng thư Lễ bộ Tần Hoài An, Tần Hoài An là thầy giáo đầu tiên của đương kim thánh thượng khi còn bé, lại là người kiên định theo phái ủng hộ Hoàng thượng, bởi vậy được hoàng đế coi trọng. Vũ Văn Thịnh Duyệt cũng bởi vậy giành nhiều sủng ái cho Thực phi.

Đức phi Sở Tâm Vân là con gái của Tả thị lang Hộ bộ Sở Hoành Văn, người lãnh đạo trực tiếp chính là Lưu Khánh Dương em trai ruột của Thái Hậu, bởi vì Thái Hậu tận lực tiến cử, nàng mới có thể ngồi vào một trong bốn vị trí tứ phi, ý muốn của Lưu Thái Hậu lúc đó, chính là muốn bồi dưỡng nàng thành trợ thủ đắc lực cho cháu gái mình mình. Bất quá, hiện tại Đức phi hưởng qua mùi vị cao cao tại thượng, không biết có cam tâm bị người khác thao túng hay không.

Còn có không ít phi tần cùng tiếp dự, trừ bỏ vài người trung lập ít ỏi, đều tách ra đi gia nhập vào nhóm của hai đại phi tử. Từ nữ tử hậu cung, có thể nhìn thấy phân bố quyền lực trong triều đình.

Thái Hậu như trước ngồi ở sau bức rèm che, dưới bậc thang bày không ít bàn ăn hoa lệ, các vị phi tử vẫn an Thái Hậu xong, cứ dựa theo cấp bậc mà ngồi xuống, có cung nữ đưa lên trà thơm điểm tâm.

Tuy rằng đều là một trong tứ phi, nhưng thứ tự của Thực phi trước Đức phi, bởi vậy, Thực phi có diện mạo cực kỳ đẹp lạnh lùng mở miệng trước tiên, nói:

“Ngày hôm trước nghe nói thân thể Thái Hậu bệnh nhẹ, thần thiếp trong lòng lo âu khó an, liên tục tiến đến thỉnh an nhưng không thể gặp, hôm nay nhìn thấy phượng thể của Thái Hậu mạnh khỏe, thần thiếp xem như yên tâm.”

Dung mạo Đức phi không kém Thực Phi chút nào, nàng xinh đẹp đầy đà, nghe nói lời ấy, lập tức không cam lòng yếu thế nói: “Thần thiếp cũng lo lắng thân thể Thái Hậu, thần thiếp tự tay vì Thái Hậu sao chép ‘Bản Nhược ba la mật đa tâm kinh’, để cầu nguyện cho Thái Hậu được phượng thể an khang.” Dứt lời, tiến lên một bước, đem một cuốn sách làm từ giấy tuyền thành thơm ngát đã chuẩn bị sẵn trình lên.

Giấy Tuyền Thành

Ánh Họa đứng hầu ngoài bức rèm che bước xuống bậc thang tiếp nhận kinh Phật, đưa cho Ánh Phong đứng trong bức rèm che, lại từ Ánh Phong tự tay đưa cho Thái Hậu.

Lam Y Y thần nhiên liếc mắt một cái, hơi hơi vuốt cằm nói: “Đức phi có tâm.” Ngửi khí mặc dù vẫn lạnh nhạt, lại vẫn có thể nghe ra một chút vừa lòng.

Chúng phi thấy thế, đều âm thầm cắn răng, trong lòng hăm mộ đồng thời ghen tị với Đức phi, lại bằng mặt không bằng lòng thầm mắng nàng, nhưng cũng không chậm trễ, đều tiến lên biểu đạt sự quan tâm của mình đối với Thái Hậu.

Chỉ có Thục Phi bất động như núi, bởi vì nàng hiểu được, với thân phận của mình, vô luận nàng làm cái gì, Thái Hậu cũng không sẽ thích nàng. Bởi vậy, nàng chỉ cần giữ tôn kính ngoài mặt đối Thái Hậu là đủ rồi.

“Ai gia bất quá là lớn tuổi, khó tránh khỏi sẽ gặp bệnh tật, cũng không lo ngại, tâm ý các người ai gia đều biết. Bất quá, thân là phi tử của hoàng đế, các người chỉ cần hầu hạ tốt Thánh Thượng, sớm vì hoàng thất nói dối tông đường mới là việc quan trọng.”

Chúng phi cùng đứng dậy trả lời “Vâng ạ.”, chỉ có vài người ít ỏi biết nội tình, trong lòng oán thầm không thôi, nếu không có Thái Hậu sử dụng thủ đoạn cường chế, làm các nàng tạm thời không thể mang thai, nói không chừng các nàng đã sớm sinh long tử.

Đang lúc này, sắc mặt Thục Phi đột nhiên tái đi, trên trán rịn đầy mồ hôi lạnh, tay che bụng chậm rãi khom hạ thắt lưng xuống, hàm răng cắn chặt môi, cổ nén không phát ra âm thanh.

Chúng phi đều đang bận nhìn hốt Thái Hậu, nhất thời không có phát hiện.

Thẳng đến cung nữ đứng hầu phía sau Thục Phi cả kinh kêu lên: “A, Thục Phi nương nương, ngài làm sao vậy?”

Mọi người nhìn đến, thế này mới phát hiện, tà váy của Thục Phi bị dính không ít chất lỏng màu đỏ, nữ quan lâu năm có kinh nghiệm đều biết đây là dấu hiệu sinh non.

Thục phi Tần Tiểu Nguyệt

Nhưng mấy phi tử này đều là các cô gái mới mười mấy tuổi, lớn nhất là Thục Phi cũng chỉ mười chín tuổi, thấy thế đều có chút bối rối.

“Hoảng cái gì? Nhanh đi gọi Thái y.”

Thái Hậu nói như vậy, chúng phi mới tỉnh táo lại, tâm tư lại lạnh lợi lên.

Lam Y Y lệnh cung nữ đem Thục Phi đến Thiên điện, lại phái Ánh Họa tiến đến chăm sóc, sắc mặt cũng là âm trầm như nước. Thật sự là cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng, Thục Phi không nên sinh non ở ngay cung Vĩnh Ninh của nàng. Không phải là làm cho nàng cùng hoàng đế lại phát sinh xung đột sao?

Lam Y Y thở dài một tiếng, xem ra, kế hoạch làm dịu đi quan hệ mẹ con của nàng và hoàng đế tạm thời gặp trở ngại rồi.

Mọi người đều cảm nhận được trên người Thái Hậu phát ra áp suất thấp, một đám đều không dám ra tiếng.

Thục Phi sinh non ở tẩm cung của Thái Hậu, không chỉ Thái Hậu bị nghi, mọi người ở đây cũng đều bị tình nghi.

Bất quá Thái Hậu cường thế từ trước đến nay, ngay cả hoàng đế đều phải tránh lui ba phần, ngộ nhỡ, việc này là Thái Hậu làm, biết đâu, trong các nàng có người thay Thái Hậu bỏ đứa bé đen đui này. Bởi vậy, một đám đều thành thành thật thật không dám nhiều lời, sợ chính mình bị Thái Hậu để ý.

Các vị thái y đến rất nhanh, sau khi chẩn đoán trị liệu cho Thục Phi, Viện phán Thái y viện sợ hãi tiến lên bẩm báo với Thái Hậu: “Thái Hậu nương nương thứ tội, chúng thần vô dụng, không có giữ được long chủng trong bụng Thục Phi nương nương, chúng thần tội đáng chết vạn lần.”

“Người là tội đáng chết vạn lần!” Thái Hậu chưa kịp nói, một giọng nói uy nghiêm lãnh khốc vang vọng ở bên tai mọi người.

Mọi người sợ hãi cả kinh, lập tức quỳ xuống đất hành lễ, hô vạn tuế ba lần. Người tới đúng là Vũ Văn Thịnh Duệ vội vàng tới sau khi nghe tin bẩm báo.

Trên khuôn mặt khối băng của Vũ Văn Thịnh Duệ không có bất kỳ biểu tình gì, nhưng con người hắc giống như ngôi sao lạnh lẽo, lại lóe ra ánh phản nộ, cũng không có kêu mọi người đứng dậy, đi thẳng đến bên ngoài bức rèm che của Thái Hậu ngoại, nói: “Hy vọng mẫu hậu có thể nói rõ cho nhi thần.”

Đúng là nhận định Thái Hậu chính là đầu số hại Thục Phi sinh non.

Kỳ thật, việc này cũng không thể trách hần, bởi vì Lưu Thái Hậu trước đây từng dùng thủ đoạn cường chế làm một vị phi tần cấp bậc thấp đang mang thai bị sẩy thai, sau đó để cho chắc ăn, lại sai người cho chúng phi uống thuốc tạm thời ngừa thai, hoàng đế tuy biết nhưng cũng không thể làm gì được.

Nếu mang thai là tần phi cấp bậc thấp thì cũng thôi, hoàng đế sẽ không vì vậy mà xé rách mặt với Thái Hậu, nhưng là lần này sinh non là Thục Phi, mặc dù là không nể mặt Thái Phó Tần Hoài An, hần cũng không thể bỏ mặc, huống chi, hần đối với Thục Phi quả thật có vài phần sủng ái.

Lam Y Y bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhưng vẫn dùng khẩu khí lãnh đạm nói: “Hoàng đế, hiện tại quan trọng nhất là thân thể Thục Phi, chờ an bài tốt hết thủy, lại đến đây so đo cũng không muộn.”

Trong mắt Vũ Văn Thịnh Duệ có một tia ngoài ý muốn chợt lóe rồi biến mất, bất quá lời nói Thái Hậu rất có lý, liền sai người hầu thật cẩn thận đưa Thục Phi về cung Dao Hoa của nàng, đồng thời phái hai vị Thái y đi theo, cho đến khi thân thể Thục Phi khỏi hẳn.

“Tất cả mọi người lui ra, ai gia có chuyện nói riêng với hoàng đế.” Mọi phi tử cùng với cung nữ thái giám, nghe nói lời ấy, tất cả đều là một bộ dáng thở phào một hơi bộ, phải biết rằng, mỗi lần Thái Hậu cùng Hoàng đế phát sinh tranh chấp, kẻ bị hại là những người bọn họ. Chỉ có Ánh Phong dẫn đầu lui ra ngoài, là lo lắng thoáng nhìn Thái Hậu.

“Thái Hậu, nếu có chuyện xin mời nói thẳng, trẫm còn muốn đi thăm Thục Phi.” Vũ Văn Thịnh Duệ nghiêm mặt lạnh nói, tuy khẩu khí không có lạnh hơn lúc bình thường, nhưng thái độ lại càng thêm xa cách.

Một lúc lâu sau Thái Hậu cũng không nói gì.

Làm Vũ Văn Thịnh Duệ mất hết tính nhẫn nại, khi muốn mở miệng cáo lui, lại nghe nghe thấy sau bức rèm truyền đến tiếng động.

Sau khi hần lên ngôi, mẫu hậu liền cực ít xuất hiện ở trước mặt hần, nhưng lại từng bước một tiêu sái đi xuống bậc thang tới trước mặt hần.

5. Chương 7-8

Chương 7

Vũ Văn Thịnh Duệ tuy biết Thái Hậu đã đi ra, nhưng không có lập tức ngẩng đầu nhìn nàng, chỉ rũ mắt, nhìn nơi nào đó, bất động như núi.

Giờ phút này, bất mãn của hần đối với người mẹ này đã đạt tới đỉnh điểm, hần sợ mình nhìn đến mặt của nàng, sẽ nhìn không được đến ngay cả cung kính mặt ngoài cũng không duy trì nổi, hai phái đấu tranh gay gắt sớm, hiện tại cực kỳ bất lợi cho hần.

Bởi vậy, hần phải thật nhẫn!

Vũ Văn Thịnh Duệ nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng của Thái Hậu, từng bước một đi đến gần, trong lòng cũng là không sợ sóng lớn, bởi vì, loại tình cảm mẹ con của hần và Thái Hậu, sớm biến mất hầu như không còn, cho dù nàng làm cái gì, đều không thể khiến hần nổi nửa điểm gợn sóng trong lòng.

Thẳng đến, một đôi hài màu vàng ẩn ở dưới làn váy lọt vào trong tầm mắt, Vũ Văn Thịnh Duệ hơi hơi dời ánh nhìn lên một chút, nhìn làn váy thêu phượng trăm đuôi của Thái Hậu, lãnh đạm nói: “Không biết Thái Hậu muốn nói gì với trẫm, trẫm chăm chú lắng nghe.”

Trong lòng Lam Y Y thở dài tự giễu, lại vẫn dùng giọng nói lạnh nhạt cơ hồ không có chút phật phùng: “Ai gia biết, cho dù ai gia giải thích như thế nào, con cũng sẽ không tin.”

Mặt Vũ Văn Thịnh Duệ không chút thay đổi, chính là trong con ngươi bị mi mắt che lấp lại hiện lên một tia lạnh lùng trào phúng.

“Nhưng ai gia còn muốn nói một lần, lần này đều không phải là ai gia quá đáng. Con không cần vội vã phủ nhận, con có thể ngẫm lại, ai gia trước kia đã làm chuyện gì mà phải chối cãi chưa? Không phải đều thừa nhận rõ ràng sao.”

Ánh mắt Vũ Văn Thịnh Duệ hơi hơi động, vừa rồi hẳn nhất thời tức giận, hơn nữa tư duy theo quán tính, mới nhận định là Thái Hậu ra tay. Vừa nghe Thái Hậu như vậy nói, quả nhiên là có chút hợp lý. Nhưng là, muốn chỉ bằng một câu nói của Thái Hậu đã xóa đi hiềm nghi về nàng, hiển nhiên là không có khả năng.

“Nếu là trước kia, đứa bé đen đui này nói không chừng là do ai gia hại, bởi vì ở trong lòng con, ai gia chính là một người tội ác tày trời như vậy, cho dù lại có thêm một tội lỗi thì có ngại gì? Con cũng không thể làm gì ai gia.” Lam Y Y nói.

Vũ Văn Thịnh Duệ nghe vậy, tay buông bên hông nhất thời nắm thật chặt, trên trán nổi lên gân xanh, tiêu phí sức lực thật lớn, mới miễn cưỡng áp chế lửa giận trong lòng.

Thân là một đế vương, lại bị người khác áp chế, mà người này lại là mẹ của hắn, đối với tôn nghiêm một hoàng đế của hắn mà nói, là đả kích rất lớn!

Hễ là một quân vương có được hùng tâm tráng chí, đều không thể chịu được loại sỉ nhục này.

Đây cũng đang là nguyên nhân quan trọng nhất làm hắn càng ngày càng mất mẫn với vị mẫu hậu cầm giữ triều cương, tham luyến quyền thế này.

“Hoàng nhi.”

Vũ Văn Thịnh Duệ đang đắm chìm trong đấu tranh tư tưởng kịch liệt của mình, nghe tới tiếng xưng hô đã lâu chưa từng nghe tới, thân thể đột nhiên chấn động, trong lòng tựa hồ bị cái gì đó kích thích một chút, tâm cứng rắn lạnh lẽo như thép nhất thời mềm mại trong nháy mắt, trí nhớ thời thơ ấu như thủy triều vọt tới trong đầu hắn.

Khi đó hắn còn có được sự hồn nhiên của một đứa trẻ, phụ hoàng coi trọng hắn, em trai em gái đều sùng bái hắn, mẫu hậu đối với hắn đều là ôn nhu ân cần. Hắn từng nghĩ, hắn là người hạnh phúc nhất trên đời này, mà mẫu hậu là người duy nhất trên đời tốt với hắn mà không cầu hồi báo.

Khi đó hắn thật vô cùng kính yêu mẫu hậu.

Đáng tiếc sau lại.....

Sự ôn nhu trong trí nhớ như dấu tay in trên hai má hắn, làm hắn thanh tỉnh lại từ trong dòng hồi tưởng, ánh mắt rất nhanh bình tĩnh lại. Hơi hơi giương mắt nhìn về phía mẫu hậu mà chính mình nhiều năm chưa từng nhìn kỹ qua, trong nháy mắt chợt ngậy người tại chỗ, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ cực độ, biểu tình trên mặt có chút hoảng hốt, đại ra.

Người trước mắt thoát nhìn bất quá mới mười tám, mười chín tuổi, bộ dáng so với trong trí nhớ của hắn còn trẻ trung xinh đẹp hơn rất nhiều. Nàng không có trang điểm tinh xảo kỹ lưỡng giống như trong trí nhớ, trên mặt thậm chí không có một chút dấu vết tô son trát phấn, mái tóc dài chỉ cài một cái trâm kim long, tóc đen mềm mại thật dài vấn ở sau đầu, có vẻ càng thêm trẻ trung thanh lịch, làm hắn thấy quen thuộc mà lại xa lạ.

Chính là mấy thứ này không đủ làm hắn thất thố đến như vậy. Mà là, hắn nhìn đến trong mắt mẫu hậu vốn trước giờ cường thế vô tình, nhưng giờ lại tràn đầy nước mắt, tích tụ mà không rơi, trong ánh mắt nhìn hắn tràn ngập hoài niệm, hối hận, áy náy, đau lòng, đủ các loại cảm xúc, phức tạp làm cho hắn xem không hiểu.

“Mẫu...” Trong đầu Vũ Văn Thịnh Duệ trống rỗng, không tự giác kêu lên, may mắn đúng lúc phát giác mình thất thố, ở một khắc cuối cùng hồi thần lại.

Nhưng hắn còn không kịp hối hận tâm trí mình không kiên định, nữ nhân được hắn gọi là ‘Mẫu hậu’ lại lập tức sà vào trong lòng hắn, một đôi cánh tay mảnh khảnh gát gao ôm lấy lưng gầy rắn chắc của hắn, đầu lại chôn thật sâu ở trong ngực hắn không chịu đi ra, có tiếng nức nở truyền ra, rất nhanh, vạt áo trước ngực cũng đã ướt đầm nước mắt.

Lúc này, Vũ Văn Thịnh Duệ mới phát hiện, hắc mẩu hậu nhỏ xinh như vậy, chỉ cao đến ngực hắc; bờ vai của nàng gầy yếu như vậy, giống như hắc hơi dùng một chút lực, sẽ có thể bóp nát nàng, yếu ớt làm cho người ta đau lòng.

Nhưng hắc lại biết, chính là nữ nhân nhỏ xinh, thoát nhìn nhu nhược vô cùng này, cầm giữ triều cương suốt thời gian mười năm, làm mọi người nhắc tới nàng liền không khỏi e ngại, thủ đoạn tàn nhẫn cường ngạnh đến bậc đế vương như hắc cũng cảm giác run sợ không thôi. Cho nên, hắc tuyệt đối không thể mềm lòng.

Trong lòng Vũ Văn Thịnh Duệ không ngừng cảnh báo chính mình, lại như thế nào cũng không ngăn cản được hoảng hốt thất thố giờ phút này. Lúc này hắc mới biết được, thì ra, hắc vẫn xem thường lực ảnh hưởng của mẩu hậu đối với hắc.

Vũ Văn Thịnh Duệ muốn đưa tay ôm lấy nàng, lại cảm thấy không ổn, hai tay đặt ở bên hông nàng cũng không phải, thả cũng không xong, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

“Là ta sai lầm rồi, là ta vẫn có lỗi với các con, ta hối hận.”

Lúc này, giọng đứt quãng mang theo nước nở từ chỗ ngực hắc truyền ra, làm tim Vũ Văn Thịnh Duệ đột nhiên nhảy dựng, trên mặt lộ ra biểu tình không thể tin.

“Mẫu... hậu?” Vũ Văn Thịnh Duệ thật không nghĩ tới mẩu hậu của mình sẽ nói ra loại lời nói này, không khỏi đem hai tay mình đặt ở trên hai bờ vai của nàng, muốn kéo nàng ra khỏi lồng ngực mình.

“Đừng nhúc nhích! Chẳng lẽ còn muốn nhìn thấy mẩu hậu con làm trò cười sao?” Lam Y Y nghẹn giọng nói, nàng khóc đến nghẹt mũi, mắt sưng thành hột đào.

Vũ Văn Thịnh Duệ nghe vậy, lại thật sự dừng lại, trong mắt là một mảnh phức tạp.

“Trước kia, ta chưa bao giờ cảm thấy ba huynh muội các con có bao nhiêu quan trọng đối với ta, cho nên, đối với các con, ta không hề để tâm, chỉ một lòng tiêu diệt quyền thế. Lúc con còn nhỏ, ta cũng chỉ đem con trở thành công cụ cho ta tranh quyền đoạt lợi.” Lam Y Y chờ chính mình hơi bình ổn lại, mới dùng giọng khàn khàn nói.

Vũ Văn Thịnh Duệ nghe vậy, ánh mắt lạnh lùng, môi mím chặt, lạnh nghiêm mặt đợi câu tiếp theo của nàng. Hắc biết, hành vi hôm nay của mẩu hậu nhất định sẽ không phải là bản tâm không đích.

Lam Y Y hít hít cái mũi, nói tiếp: “Nhưng hiện tại, ta phát hiện ta sai lầm rồi, quá sai. Ta không thể chịu đựng được, tương lai các con đều dùng ánh mắt thù hận nhìn ta. Ngày đó, Ngọc Trà nói với ta một câu, làm lòng ta tan nát, nó nói muốn ta chết đi, thậm chí còn thật sự ra tay làm như vậy. Ta chưa bao giờ biết, nó lại thật sự hận ta đến mức này.”

Vũ Văn Thịnh Duệ nghe đến đó, trên mặt lạnh như băng hiện lên một tia do dự, môi mỏng động động, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói, chỉ nghe người trong lòng tiếp tục nói: “Lúc này, ta mới hiểu được, nếu ta cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì sẽ có một ngày, ta sẽ rơi xuống kết cục bị cô lập hoàn toàn.”

Lông mi Vũ Văn Thịnh Duệ hơi hạ xuống, giống như đang ngầm thừa nhận lời nói của nàng.

“Hoàng nhi, nếu mẩu hậu muốn sửa sai, các con có thể cho ta cơ hội không?” Lam Y Y rút cục từ trong ngực Vũ Văn Thịnh Duệ ngẩng đầu lên, mắt hạnh sưng đỏ chờ đợi nhìn về phía con trai của nàng, hoàng đế anh minh của vương triều Đại Yên, lộ ra một chút không yên cùng chờ mong.

Vũ Văn Thịnh Duệ phức tạp nhìn Lam Y Y, trong mắt ngẫu nhiên hiện lên một tia hoài nghi, sau một lúc lâu không nói gì. Bởi vì, hắc cũng nhìn không thấu, mẩu hậu hắc đến tột cùng có phải đang lừa hắc hay không.

Ý chờ đợi trong mắt Lam Y Y dần dần ảm đạm đi, rũ mắt, chậm rãi buông lỏng cánh tay đang ôm Vũ Văn Thịnh Duệ, trên mặt dần dần khôi phục vẻ bình tĩnh vô ba.

Lui về phía sau hai bước, chậm rãi xoay người sang chỗ khác, khoát tay với Vũ Văn Thịnh Duệ, nói: “Quên đi, coi như hôm nay ta chưa nói gì. Con đi đi, ai gia muốn ở một mình một lát.”

Vũ Văn Thịnh Duệ tự nói cho chính mình, mẫu hậu bất quá là diễn trò, bằng không cũng sẽ không cầm giữ triều cương đến mười năm mà không chịu chuyển giao quyền lực, đang nhẫn tâm muốn xoay người rời đi, bỗng nhiên liếc thấy thân thể mẫu hậu đột nhiên chao đảo, cuối cùng, thẳng tắp ngã xuống mặt đất.

Vũ Văn Thịnh Duệ hoảng hốt, theo phản xạ bước về phía trước một bước, vững vàng đón thân hình vô cùng nhỏ xinh của mẫu hậu vào trong ngực, giúp nàng tránh được vận mệnh nở hoa.

“Mẫu hậu, ngài làm sao vậy? Mẫu hậu?” Vũ Văn Thịnh Duệ thấy mẫu hậu nhắm nghiền hai mắt, hàng lông mi dài không ngừng run run, giống như con bướm vỗ cánh muốn bay, sắc mặt tái nhợt như tuyết trắng, tựa như tùy thời đều có thể biến mất, trong lòng không khỏi càng thêm khủng hoảng. Đến lúc này, Vũ Văn Thịnh Duệ mới nhớ tới, hôm trước, mẫu hậu hẳn vừa mới vừa bị thương.

“Người tới, tức tốc đi gọi thái y.” Vũ Văn Thịnh Duệ cũng bất chấp chính trị lập trường cái gì, vừa phân phó cung nhân đi gọi Thái y, vừa ôm Lam Y Y đến trên giường thật cẩn thận đặt xuống, trong mắt toát ra vẻ lo lắng nồng đậm mà chính hắn cũng chưa phát giác.

Chương 8

Thái y rất tới nhanh, dùng sợi tơ bắt mạch xong, chỉ nói, Thái Hậu là vì quá mức kích động, thương tâm quá độ mới té xỉu, viết phương thuốc trị bệnh, sau đó dưới ánh mắt lạnh lẽo, khắp người tản ra áp suất thấp của hoàng đế, nơm nớp lo sợ tự mình đi sắc thuốc.

Mọi cung nữ thái giám đều bị hạ lệnh canh giữ ở ngoài điện, ngay cả nhóm nữ quan Ánh Phong cũng không ngoại lệ, trong tầm điện to như vậy nhất thời chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lam Y Y tái nhợt sắc mặt nằm ở trên giường, tựa như một pho tượng thủy tinh mỏng manh, tựa hồ vừa nhẹ nhàng chạm vào sẽ vỡ nát, thật sự làm cho người ta không thể đem nàng liên tưởng với Thái Hậu cường thế quát tháo triều đình gần mười năm.

Vũ Văn Thịnh Duệ đứng ở bên giường lặng lẽ nhìn nàng, thần sắc trên mặt thay đổi thất thường, trong con ngươi thâm thúy như biển, giống như vĩnh viễn sẽ không có nửa điểm gợn sóng, bắt đầu nổi lên cơn sóng ngầm, biểu hiện nội tâm hẳn không bình tĩnh đến cực độ.

Trước đây, Vũ Văn Thịnh Duệ thật hận nàng, thậm chí đến bây giờ cũng không thể tiêu tan. Hắn từng nhiều lần nghĩ tới, chính mình sẽ đem nàng từ cái vị trí tôn quý vô cùng kia đạp đổ như thế nào, lại đem kiêu ngạo của nàng, đem tôn nghiêm của nàng hung hăng dẫm nát dưới chân mình, cho nàng cũng nếm thử thống khổ sau khi mất đi quyền lực. Cái loại mùi vị thân bất do kỷ, không thể nắm vận mệnh của chính mình trong tay này, tuyệt đối là thứ mà mọi người đã từng hưởng qua mùi vị tuyệt vời của quyền lực không thể chịu đựng được. Hắn sẽ không bạc đãi nàng về mặt vật chất, chỉ giam lỏng nàng cả đời, trở mặt nhìn mình bị cô lập hoàn toàn, sau đó lẻ loi hiu quạnh sống hết nửa đời sau của nàng.

Nhưng là, sau khi nghe đến mấy lời vừa rồi của nàng, hắn nghĩ lòng dạ sắt đá của mình sớm đã có dấu hiệu mềm đi, nhìn đến nàng cứ như vậy mà ngã xuống không hề báo trước, trong lòng càng bối rối không chịu nổi, ngay cả trái tim cũng có chút co rút đau đớn âm ỉ, nhìn mẫu hậu tựa hồ không hề có sức sống nằm ở trên giường như vậy, hắn cảm nhận không được một chút khoái cảm trả thù, chỉ cảm thấy trong lòng giống như bị một tảng đá lớn đè ép, nặng nề vô cùng.

Chẳng lẽ, sức mạnh của huyết mạch tình thân, thật sự huyền diệu như thế, làm người ta không thể dứt bỏ sao?

Vũ Văn Thịnh Duệ hít sâu một hơi, hơi hạ thất lưng, dùng ánh mắt tỉnh tể miêu tả dung nhan quen thuộc lại có chút xa lạ này, sự nặng nề trong lòng biến đi một ít, nghi hoặc dâng lên.

Dung nhan này nhìn sao cũng không vượt qua hai mươi tuổi, giống như bị thời gian bỏ quên, bất quá hẳn tuyệt không hoài nghi Thái Hậu là do người khác dịch dung giả trang, cái loại cảm giác huyết mạch tương liên kỳ diệu này, ở những người không có quan hệ huyết thống hẳn không cảm nhận thấy.

Hay là, mẫu hậu chính là bởi vì dung mạo của nàng, mới không chịu lộ diện trước mặt người ngoài?

Bỗng nhiên, lông mi Lam Y Y khẽ run lên, như sắp tỉnh lại.

Vũ Văn Thịnh Duệ lập tức đứng thẳng dậy, vung nhẹ vạt áo đen thêu rồng vàng, xoay người rời đi, hần hiện tại không biết nên đối mặt với mẫu hậu như thế nào.

“Hoàng nhi ~” Giọng nói lộ vẻ yếu ớt của Lam Y Y truyền đến, làm thân thể Vũ Văn Thịnh Duệ hơi hơi ngừng một chút, vẫn duy trì tư thế quay người, dùng ngữ khí cực kì rét lạnh, trầm giọng nói: “Mẫu hậu nghỉ ngơi cho tốt, trăm... ngày mai lại đến thăm ngài.”

Nói ra câu cuối cùng, Vũ Văn Thịnh Duệ cũng không quay đầu lại mà tiêu sái rời đi, nếu cẩn thận quan sát, là có thể phát hiện bước chân của hắn so với bình thường dồn dập hơn không ít.

Hoàng đế đi rồi, cung nữ thái giám cũng đều trở lại tắm điện, người nào việc nấy, Ánh Họa và các nữ quan đều có việc phải làm, chỉ có Ánh Phong bước nhanh đi đến trước giường, nhìn sắc mặt Thái Hậu tuy có chút tái nhợt, nhưng bộ dáng tuyệt không giống như là bệnh nặng, thể này mới nhẹ nhàng thở ra, vừa đỡ Thái Hậu ngồi lên, vừa có chút oán giận nói: “Thái Hậu hôm nay làm sao vậy? Mặc dù bất đồng ý kiến với bệ hạ, cũng không thể lấy thân thể của mình ra đùa giỡn a, nếu ngài có cái gì không hay xảy ra, kêu chúng nô tỳ phải làm thế nào đây?”

Từ khi Ánh Phong biểu thị lòng trung thành với Thái Hậu, liền đem tính mạng tương lai của mình đặt ở trên người Thái Hậu, cho nên làm sao không sợ hãi, hơn nữa lúc này Thái Hậu cũng không lạnh băng vô tình khó có thể ở chung giống như trước, hành vi tuy không thay đổi bao nhiêu, so với lúc trước nhân từ hơn vài phần, cho nên, nàng mới có thể nói với Thái Hậu những lời như vậy.

Lam Y Y quả nhiên không có trách nàng, ngược lại có chút mỗi một xoa xoa cái trán nói: “Lần này tình huống không giống lúc trước, tuy rằng chịu khổ một chút, nhưng vẫn đáng giá.” Dứt lời, khóe miệng nhếch lên, hơi hơi mỉm cười.

Ánh Phong tuy rằng không biết ý tứ trong lời nói của Thái Hậu, nhưng cũng đoán được Thái Hậu đạt tới mục đích của mình, trên mặt cũng lộ ra một tia mỉm cười.

Bỗng nhiên, trên mặt Lam Y Y biến mất tươi cười, ánh mắt tức thì trở nên sắc nhọn rét lạnh, “Hôm nay Thục Phi làm sao đột nhiên sinh non, tra được nguyên nhân chưa?”

Lúc này, thuốc của Thái Hậu sắc xong, Ánh Phong tiếp nhận chén thuốc, hầu hạ Thái Hậu uống thuốc.

Nhưng Lam Y Y xoay đầu đi, dùng giọng ghét bỏ nói: “Đem thuốc đổ đi, ai gia không sao, không cần phải uống thuốc.”

Ánh Phong bất đắc dĩ, đành phải đặt thuốc lên cái bàn gỗ lim cách đó không xa, sau đó trở lại bên giường tiếp tục nói: “Tổng quản Vương Phúc sớm đã điều tra, trước mắt đã có kết quả bước đầu.”

“Nói!”

Vương Phúc là thái giám tổng quản ngũ phẩm của cung Vĩnh Ninh, phía dưới còn có hai thái giám phó tổng quản lục phẩm.

Theo lý thuyết, trong cung hoàng thái hậu không nên có thái giám tổng quản ngũ phẩm, bất quá, ai bảo Lưu Thái Hậu là nhân vật có quyền thế ngấp trời, hơn nữa thủ đoạn cường ngạnh, căn bản không có người dám phản đối. Thậm chí, ngay cả hoàng đế cũng bị bức phải ngầm đồng ý.

Sự tình đến nông nổi này, nếu Lam Y Y cố ý huỷ bỏ chức vụ thái giám tổng quản của Vương Phúc, chỉ sợ làm mọi người sinh nghi. Huống chi, năng lực làm việc của Vương Phúc rất tốt, đối với nàng lại trung thành và tận tâm, còn có võ công đầy mình, luôn luôn là trợ thủ đắc lực của nàng. Nàng không thể vô duyên vô cớ triệt hất đi! Sự tình quan trọng là phải làm từng bước một.

“Từ tin tức nhận được mà đoán, nguyên nhân hẳn là do chính Thục Phi nương nường, bởi vì ngoại trừ chính nàng, căn bản không có người khác biết nàng đã mang thai.” Ánh Phong hạ giọng nói.

Lam Y Y lạnh lùng nói: “Thái y không phải mỗi tháng đều chẩn mạch sao, mang thai là việc đại sự như thế mà cũng dám giấu diếm không báo, thật sự là ăn gan hùm mật gấu. Xem ra, Thái y viện có người bị Thục Phi mua rồi!”

“Là ngoài ý muốn, hay là.....” Lam Y Y lại hỏi.

“Là ngoài ý muốn.” Ánh Phong nói, “Nghe nói, có người nhìn thấy Thục Phi sáng nay không cẩn thận trượt chân một cái.”

“Hừ, hao tổn tâm cơ mang được long chủng, lại mua được Thái y, ý đồ lừa dối. Chờ khi bụng nàng to lên, lấy sủng ái của hoàng đế đổi với nàng, nhất định sẽ phòng bị nghiêm ngặt thêm. Nàng cũng không phải là tần phi cấp thấp, không thể tùy ý cho ai gia trù trù, đến lúc đó, ai gia cũng không thể làm gì được. Nàng nóng vội muốn sinh long chủng như vậy, chỉ sợ cũng là muốn đứng cho vững trước khi lập hậu, chỉ tiếc, cuối cùng lại thất bại trong gang tấc.” Lưu Thi Vận dù sao cũng là người thắng sống sót từ trong cung đấu thảm thiết, liếc mắt một cái có thể nhìn thấu tâm tư của mấy cung phi, Lam Y Y kế thừa tư tưởng cùng năng lực của bà, tự nhiên cũng có thể phân tích rõ ràng.

“Thái Hậu anh minh.”

Lam Y Y khoát tay, nói: “Ngừng đưa thuốc ngừa thai cho các phi tần đi, hậu cung cũng đến lúc nên náo nhiệt một chút rồi.”

6. Chương 9-10

Chương 9

Sau khi Vũ Văn Thịnh Duệ rời khỏi cung Vĩnh Ninh, liền đi thẳng đến chỗ của Thục phi ở cung Dao Hoa.

Thục phi vội vàng giãy dụa muốn xuống giường hành lễ, Vũ Văn Thịnh Duệ vội tiến lên ngăn nàng lại, nói: “Thân thể nàng không khỏe, không cần đa lễ.”

Đôi mắt Thục Phi hơi hơi đỏ lên, trên khuôn mặt đẹp lạnh lùng mang theo một chút bi thương, nước mắt nói: “Hoàng Thượng, thần thiếp vô dụng, không bảo vệ tốt con của chúng ta.”

Sau khi Thái y trị liệu, tình trạng của Thục Phi đã tốt hơn rất nhiều, chính là sắc mặt vẫn hơi tái nhợt, hơn nữa bi thương quá độ, cả người đều có vẻ vô cùng nhu nhược, so với bộ dáng kiên cường bình tĩnh lúc bình thường của nàng khác xa một trời một vực.

Vũ Văn Thịnh Duệ thấy ánh mắt của nàng hơi hơi hoảng hốt một chút, trong đầu lại nghĩ tới bộ dáng yếu ớt vừa rồi của mẫu hậu. Bất quá, hắn lập tức thu tâm, giọng cũng ôn hòa đi một ít, nói: “Nàng hiện tại cái gì cũng đừng nghĩ, an tâm dưỡng thân thể, còn nhiều thời gian, chúng ta còn có thể có con.”

Ánh mắt Thục Phi hơi sáng lên, trên mặt lộ ra biểu tình kích động, vội vàng hỏi: “Hoàng Thượng, thật vậy sao? Thần thiếp về sau còn có thể có con sao?”

Hoàng Thượng nhất ngôn cửu đỉnh, nếu nói như vậy, tự nhiên sẽ không nuốt lời. Chính là, nàng vẫn là nhịn không được xác nhận một chút, chỉ có sinh hoàng tử, nàng mới chân chính đứng vững trong hậu cung.

Vũ Văn Thịnh Duệ đương nhiên biết thâm ý trong những lời này, nhưng vẫn khẽ gật đầu đáp ứng, dù sao, Thục Phi cùng Tần Thái Phó phía sau nàng vẫn đều toàn lực ủng hộ chính mình, hứa cho nàng một đứa con cũng không đủ.

Thục Phi nghe vậy, trên mặt hiện ra một tia đỏ ửng, cả người giống như sống lại một lần nữa, hơi ngượng ngùng nói: “Thần thiếp đa tạ Hoàng Thượng.”

“Nàng nghỉ ngơi cho tốt, trăm rảnh rồi lại đến thăm nàng.” Vũ Văn Thịnh Duệ thấy Thục Phi đã không còn lo lắng, liền muốn trở về xử lý công việc.

Mặt Thục Phi cứng đờ, vội vã nắm lấy ống tay áo Hoàng Thượng, thấy trong mắt Hoàng Thượng hiện lên vẻ không hài lòng, vội buông lỏng tay ra, nhịn xuống một tia sợ hãi trong lòng, trên mặt vẫn nặn ra một chút mỉm cười đúng mực, ôn nhu nói: “Hoàng Thượng, xin thứ cho thần thiếp thất thố. Thần thiếp chỉ là nói cho Hoàng Thượng một tiếng, chuyện thần thiếp sinh non, không có liên quan đến Thái Hậu, hết thảy

đều là thần thiếp không cần thận mà ra. Thỉnh Hoàng Thượng trăm ngàn lần không cần bởi vì thần thiếp mà trở mặt với Thái Hậu, nếu không, làm trễ việc lớn của Hoàng Thượng, thần thiếp cho dù chết cũng khó thoát tội.”

“Thục Phi có tâm, chuyện này trong lòng trăm hiểu rõ.” Nghe được câu nói kế tiếp của Thục Phi, tâm tình hờn giận trong lòng Vũ Văn Thịnh Duệ mới tiêu tan, giọng cũng ôn hòa đi không ít.

Hoàng Thượng đi rồi, ban được liệu trân quý cho cung Dao Hoa.

Nhìn đến thấy thứ ban thưởng, cung nữ trong cung Dao Hoa đều hiện vẻ vui mừng trên mặt, Thục Phi nường nường được sung ái, bọn họ tự nhiên cũng vinh quang theo, ở trước những người khác mặt cũng có thể đứng thẳng thắt lưng.

Bất quá, trên mặt Thục Phi lại không có bao nhiêu vui sướng.

Nàng tiến cung ba năm, thận trọng, hao hết tâm tư tìm hiểu sở thích của Hoàng Thượng, lời nói việc làm đều là cố gắng làm ra bộ dáng Hoàng Thượng thích, sau lại toàn tâm toàn ý đối đãi với Hoàng Thượng, vì Hoàng Thượng chia sẻ âu lo, cố gắng làm một nữ nhân tốt đến cực hạn.

Nàng nghĩ đến những chuyện mình đã làm, cho dù là khối băng cũng có thể bị nàng làm cho tan chảy. Nhưng là, Hoàng Thượng lại vẫn không đặt nàng ở trong lòng. Tuy đối xử với nàng không giống với các cung phi khác của hắn, nhưng nàng không phải muốn như vậy.

Nàng muốn là một phần chân tình của Hoàng Thượng, mà không chỉ là ân sủng bình thường của hắn a!

.....

Tin tức truyền trong cung so với gió còn nhanh hơn, cấm cũng cấm không được. Không bao lâu, cơ hồ hơn phân nửa vương công đại thần đều biết được tin tức: Thục Phi sinh non ở cung Vĩnh Ninh, hoàng đế cùng Thái Hậu thiếu chút nữa trở mặt.

Nghe đến tin tức này, tự nhiên là có người vui mừng có người lo âu.

Tần Thái Phó biết được cháu gái mình sinh non ở tấm cung của Thái Hậu, trực tiếp từ bỏ cái gọi hình tượng là thầy giáo của hoàng đế, chạy đến trước mặt Hoàng Thượng ra sức phê phán Thái Hậu cầm giữ triều cương, làm hại nhân dân, hiện tại lại trắng trợn tổn hại con nối dòng của hoàng gia, dao động nền tảng lập quốc, nên tống vào lãnh cung, vĩnh viễn không thấy mặt trời.

May mắn trong điện Sùng Chính đều là tâm phúc của hoàng đế, nếu không, chỉ bằng thủ đoạn tàn nhẫn quyết đoán của Thái Hậu, cho dù là làm nhiều người tức giận, cũng tất sẽ nhốt Tần Thái Phó vào đại lao, thậm chí chém cả nhà cũng không phải không có khả năng.

Vũ Văn Thịnh Duệ từ trước đến nay kính trọng Tần Thái Phó, trước kia nghe nói như thế cũng sẽ không để ở trong lòng, nhưng hiện tại nghe xong không hiểu sao lại cảm thấy rất không thoải mái, hướng chỉ lần này Thái Hậu thật là oan uổng, sắc mặt không khỏi đen đi một nửa.

Thái Hậu mặc dù hại nước hại dân, nhưng cũng là mẫu hậu của trăm, người trước mặt con ruột ngài chửi ngài ầm lên như vậy, người có coi mặt mũi của trăm hay không?!

Bất quá, nhìn thấy Thái Phó quỳ rạp trên đất, khóc đến lão lệ tung hoành, lửa giận vừa mới dâng lên của Vũ Văn Thịnh Duệ, liền lập tức biến mất một ít. Thái Phó dù sao đã lớn tuổi, lại từng là thầy giáo của hắn, hơn nữa, làm việc nghĩa không chùn bước ủng hộ chính mình, hắn cũng không nỡ để vị này lão thần này lạnh tâm. Nhưng nên răn đe thì vẫn phải là răn đe.

“Thái Phó xin nói cẩn thận!” Vũ Văn Thịnh Duệ lạnh lùng nói, “Chân tướng việc này trăm sớm đã làm rõ ràng, đều không phải là Thái Hậu gây ra, Thái Phó cũng không cần truy cứu việc này.”

Tần Thái Phó vẫn quỳ rạp trên đất, vẫn chưa nhìn đến sắc mặt hoàng đế, nghĩ hoàng đế là rơi vào đường cùng nghĩ một đằng nói một nẻo, tiếp tục nói: “Bệ hạ, mưu hại con nối dòng của hoàng gia, ở các đời triều đại đều là tội lớn, triều đại trước thậm chí có vị hoàng hậu bởi vì mưu hại con nối dòng của hậu phi mà bị

phế hậu. Tuổi của bệ hạ đã hơn hai mươi, lại vẫn chưa có con nối dòng, đều vì Lưu Thái Hậu ra tay, bệ hạ không thể cứ mãi nhường nhịn khiến cho người làm tới a!”

Vũ Văn Thịnh Duệ nghe vậy, trên trán nhảy lên gân xanh, Tần Thái Phó tại sao không thấy được, chính mình không đều để ý, lão kích động như vậy làm cái gì?

“Thái Phó không cần nói nữa, trăm đã nói qua, việc này không liên quan đến Thái Hậu, chẳng lẽ nghĩ người trăm có thể nói dối sao?” Trong lời nói, mang theo một tia tức giận.

Tần Thái Phó cuối cùng thấy rõ tình thế, biết mình đã cạy già lên mặt chọc tới Hoàng Thượng, vì thế, ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Đáng thương cho tâm của các bậc cha mẹ trong thiên hạ, hẳn cũng là vì muốn cháu gái mình có thể sống ở trong cung tốt hơn một chút thôi, cũng không thật sự cho rằng, hoàng đế sẽ động thủ với Thái Hậu vào lúc này, dù sao, thời cơ chưa tới.

Tần gia buồn rầu, Lưu gia tự nhiên là vui mừng hơn hở.

Vui mừng đồng thời còn có chút may mắn, bọn họ cũng đều biết, một khi Thực Phi sinh con trai đầu lòng, sẽ trở thành người có khả năng cạnh tranh ngôi vị hoàng hậu nhiều nhất, may mắn là Thái Hậu thánh minh, phá bỏ cái thai trong bụng Thực Phi, bằng không thật đúng là phiền toái lớn.

Hôm qua, Thái Hậu không chịu gặp Lưu Hồng Thi, trong lòng mọi người đều có chút sợ hãi, khó tránh khỏi suy nghĩ miên man. Hiện tại nhìn thấy Thái Hậu vì làm cho con mình có thể đi lên hậu vị, mà không tiếc trở mặt với Thánh Thượng, làm bọn họ lại lại tìm được niềm tin, không khỏi dấy ý dao dạt, Lưu gia vốn kiêu căng nay càng thêm kiêu ngạo.

Đáng tiếc, bọn họ kiêu ngạo không được mấy ngày, đã bị một tin tức làm ờ mịt.

Trong cung truyền ra tin tức, Thái Hậu đang cho người thu thập các bức họa cùng với tư liệu về các thiên kim của nhà đại vương công thần, thậm chí còn tính bày tiệc ở hậu cung, chiêu đãi các vị thiên kim.

Các hành động liên tiếp này của Thái Hậu, có phần làm người ta đoán không ra, hơn nữa trước mắt hậu vị còn treo lơ lửng, ai cũng không thể không để tâm lên.

Hoàng hậu, ngoại trừ Thái Hậu, là nữ nhân tôn quý nhất trên đời này. Lưu gia không phải là vì ra một hoàng hậu mà một bước lên trời sao? Hiện tại cơ hội đưa ra trước mặt bọn họ, sao có thể không tranh thủ một phen?

Trước kia, trong nhà đều biết Thái Hậu nhìn trúng cháu gái mình, ngoại trừ những người kiên định ủng hộ Hoàng Thượng, không ai nguyện ý đối nghịch với Thái Hậu. Đáng tiếc, người Hoàng Thượng trọng dụng đều là người trẻ tuổi, thế lực không đủ, cho dù có con gái đưa vào trong cung, cũng chỉ là tần phi cấp thấp.

Mặc kệ ý định của Thái Hậu đến tột cùng là cái gì, đây đều là một cơ hội hiếm có. Cho dù không vào được vị trí hoàng hậu, vị trí tứ phi không phải còn hai chỗ trống sao? Về sau không lẽ không lên nối hậu vị.

Chương 10

Ban đêm, Vũ Văn Thịnh Duệ phê xong tấu chương, cầm lấy tách trà nóng vừa mới pha nhấp một ngụm, chuẩn bị rửa mặt nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên, có thám tử vẫn theo dõi cung Vĩnh Ninh truyền tin đến, trong cung Vĩnh Ninh vẫn đèn đuốc sáng trưng, Thái Hậu không biết vì sao lại vẫn chưa ngủ.

Vũ Văn Thịnh Duệ sửng sốt, nghĩ tới sau khi mẫu hậu cùng mình ngả bài, gần nửa tháng nay ở chung, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia mỉm cười cực nhẹ.

Tuy rằng không thể nói rõ quan hệ của bọn họ thân mật được bao nhiêu, nhưng đã dịu hơn trước kia nhiều lắm. Mỗi ngày thỉnh an, mẫu hậu đều lôi kéo hẳn nói chuyện một chút, hỏi han ân cần, ngẫu nhiên còn có thể dùng bữa cùng hẳn. Thậm chí, khi hẳn thức đêm phê tấu chương, còn phái người đưa canh tẩm bổ cho hẳn. Khi hẳn nói chuyện, mẫu hậu luôn dùng mắt hạnh trong suốt xinh đẹp cơ trí của nàng chăm chú nhìn hẳn, tựa hồ mỗi một câu của hẳn đều được nàng cất vào trong lòng, làm cho tâm hẳn cảm thấy thỏa mãn lại ảm áp.

Mẫu hậu từng nói, nàng sẽ không lại giúp Lưu gia, nhưng cũng sẽ không giúp hần. Hần muốn củng cố sự thống trị của mình, nhất định phải dùng chính năng lực mình của mình. Nàng cũng không kiên trì muốn cho Lưu Tử Nhân làm hoàng hậu, chỉ cho hần một ít đề nghị, cuối cùng chọn người, lại cần bản thân hần gặt đầu mới được.

Nghĩ đến mẫu hậu khuya như vậy còn không nghỉ ngơi, Vũ Văn Thịnh Duệ đột nhiên sinh ra một loại xúc động mãnh liệt muốn đi thăm nàng ngay trong đêm.

Vì thế, hần liền đơn giản mang theo vài thái giám tùy tùng, đi thẳng đến cung Vĩnh Ninh.

Cung Vĩnh Ninh, trừ chính điện, còn có bốn thiên điện, trừ một gian phòng ngủ của chủ tử, một gian thư phòng, còn có hai gian phòng khách, giờ phút này Lam Y Y ở trong thư phòng chỗ thiên điện.

Dạ minh châu chiếu sáng toàn bộ thư phòng nhưng không làm chói mắt.

Lam Y Y mặc váy dài thanh lịch màu trắng, đứng ở sau án thư, tay cầm bức họa, mái tóc dài mềm mại xõa ở sau vai, thẳng đến đùi, trên mặt chưa thoa phấn, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn thuần khiết, dưới ánh sáng của dạ minh châu, bóng loáng động lòng người. Lông mi dài thảnh thơi tạo bóng râm ở đáy mắt, bày ra độ cong cực kì mê người, cánh môi hồng nhạt, giống như đóa hoa nở rộ xinh đẹp.

Án thư đây

Khi Vũ Văn Thịnh Duệ tiến vào, chính là tình cảnh như vậy.

Vừa rồi sớm có thái giám thông báo Vũ Văn Thịnh Duệ đã đến, bất quá Lam Y Y nghĩ nếu bọn họ đã vô cùng quen thuộc, lại là quan hệ mẹ con, cũng không dùng kiêng dè so đo nhiều, hiện tại nàng ở trước mặt Vũ Văn Thịnh Duệ, cũng không phòng bị chặt chẽ, luôn luôn tính kế giống như ban đầu phòng.

Trong thời gian ở chung nửa tháng, thay đổi không chỉ là Vũ Văn Thịnh Duệ.

Ánh Phong đứng hầu ở án thư thi lễ với hoàng đế xong, liền lặng lẽ đi ra ngoài. Đây là thói quen nửa tháng nay, Thái Hậu cùng Hoàng Thượng nói chuyện, luôn ít khi cho người ta biết, cho dù là nàng cũng không ngoại lệ.

“Hoàng nhi, mau tới đây!” Lam Y Y nghe được tiếng vang, ngẩng đầu mỉm cười, vẫy tay với hần, chờ hần đi vào, mới nói tiếp: “Mấy cô gái này xuất thân, tính cách, dung mạo đều không sai, nói không chừng, hoàng hậu của con về sau sẽ từ chọn lựa từ những người này, nhìn xem có thích không.”

Vũ Văn Thịnh Duệ tuy rằng cũng không cảm thấy hứng thú với mấy cô gái trên bức họa, nhưng vẫn không tự chủ được đi qua.

Nhẹ nhàng liếc mắt một cái xong, liền dời ánh mắt đi. Đối với hần mà nói, là ai làm hoàng hậu đều không sao cả, dù sao, làm hoàng đế, không cần nhất chính là mấy thứ tình cảm vô vị.

Bất quá, thấy bộ dáng mẫu hậu hưng trí bừng bừng, hần không đành lòng quét đi hưng trí của nàng, thế này mới có chút không chút để ý mà phối hợp.

Không đành lòng?

Vũ Văn Thịnh Duệ neho neho đôi mắt sắc nhọn hẹp dài của hần, trong lòng hiện lên kinh sợ.

“Hoàng nhi?” Lam Y Y thấy Vũ Văn Thịnh Duệ neho mắt nhìn một bức tranh, thật lâu không chịu buông, không khỏi lộ đầu qua nhìn nhìn.

Vũ Văn Thịnh Duệ đột nhiên cuộn bức tranh lại, tùy tay đặt trở lại đồng tranh trên án thư, sau đó lui ra sau một bước, rừ mi mắt nói với Lam Y Y: “Đêm đã khuya, mẫu hậu sớm nghỉ ngơi, nhi thần cáo lui.”

Dứt lời, cũng không chờ Lam Y Y nói gì, liền xoay người rời đi, để lại một mình Lam Y Y giật mình ở tại chỗ, sau một lúc lâu mới phun ra một câu: “Tiểu tử, âm ỉ cái gì chứ?”

Vì thế, bị hành động quỷ dị của đứa con tùy tiện nhà mình ảnh hưởng đến tâm tình, Lam Y Y cũng không có hưng trí tiếp tục chọn lựa con dâu, gọi Ánh Phong hầu hạ đi ngủ.

.....

Cảnh xuân tươi đẹp thời tiết tốt, trong phủ quốc cửu cũng là một mảnh u ám.

Lưu Khánh Dương cùng Lưu Hồng Thị ngồi ở trong đại sảnh đều mặt co mày cau, con trai thứ Lưu Kỳ cũng đang ngồi.

Lưu Hiên có diện mạo anh tuấn, phong thái hòa nhã, nhưng ánh mắt vô cùng ngạo nghễ, tựa hồ trừ hấn, bất kỳ kẻ nào cũng không lọt vào được trong mắt hấn.

Lưu Kỳ ngồi lệch qua một bên trên ghế, diện mạo không anh tuấn bằng đại ca hấn, loè loẹt không nói, còn mang một bộ dáng buông thả quá độ, thấy mọi người không nói chuyện, không khỏi ngáp một cái, không kiên nhẫn nói: “Cha, nương, có cái gì thì nói đi, con còn có việc phải đi ra ngoài đó!”

“Người có thể có chuyện gì? Còn không phải cùng đám bạn tệ hại của người đi kỹ viện lêu lổng sao! Ta hạ nhân nghe hầu hạ người nói, người gần đây ngay cả tiểu quan cũng chơi, thật sự là càng ngày càng kỳ cục.” Tâm tình Lưu Khánh Dương không tốt, nhìn thấy Lưu Kỳ ra vẻ ta đây như thế, lại bốc lửa giận, nghiêm khắc quát lớn.

“Nương~” Lưu Kỳ bị cha mắng, vội vàng quay sang mẹ tìm kiếm bảo vệ.

“Lưu Khánh Dương, tâm tình ông không tốt, sao lại phát cáu với con ông? Ông có bản lĩnh thì tiến cung tìm chị gái ông mà trút cơn giận đi! Chỉ biết dạy con thì có bản lĩnh gì chứ?” Lưu Hồng Thị thương con trai bé nhỏ của mình, không khỏi nhướn mày nhìn Lưu Khánh Dương, tức giận nói.

“Hừ, nó không có tiền đồ như vậy, chính là bị bà nương chiều mà ra, con hư tại mẹ.” Lưu Khánh Dương nhỏ giọng lầm bầm, chứ cũng không dám to giọng với vợ.

Lai lịch của Lưu Hồng Thị không tầm thường, gia thế cực kì thâm hậu. Ở mấy triều đại trước, từng có rất nhiều người làm Tể tướng, qua mấy trăm năm, tích lũy vô số của cải, triều đại này tuy rằng không có người làm quan trong triều, nhưng lại kết thông gia với nhiều nhà quyền quý, hình thành thế lực to lớn làm hoàng đế của các vương triều Đại Yên đều có chút kiêng kị, không nắm được nhược điểm của bọn họ, hơn nữa bọn họ làm việc rất cẩn trọng, mới dễ dàng được hoàng đế tha thứ.

Đại gia tộc giống như họ Hồng, còn có họ Lý và họ Vương.

Trước kia, khi Lưu Thi Vận còn là tần phi trong cung, đã nhiều lần được Hồng gia dùng tài lực ủng hộ, có thể nói, bà có thể đi lên ngôi vị hoàng hậu thành công, gia tộc họ Hồng đóng vai trò không ít.

Gia tộc họ Hồng đầu tư, tự nhiên cũng thu được hồi báo không nhỏ. Thái Hậu quả thật là có qua có lại, ban cho bọn họ rất nhiều ân sủng, chỉ cần Thái Hậu không bị ngã, thì gia tộc họ Hồng bọn họ, sẽ không có họa xét nhà diệt tộc.

Mục tiêu tiếp theo của bọn họ, chính là lại nâng đỡ một vị hoàng hậu, bảo đảm gia tộc họ Hồng mãi mãi hưng thịnh, mà Lưu Tử Nhân có được huyết mạch hai nhà Lưu, Hồng chính là một lựa chọn vô cùng tốt.

Lưu Hiên không làm Phò mã cũng không có vấn đề gì, nhưng Lưu Tử Nhân không thể không làm hoàng hậu.

“Chớp mắt Nhân nhi sẽ cập kê, chỉ còn chờ thời gian vừa đến, liền tiến cung làm hoàng hậu, đây đã sớm là chuyện vãn đã đóng thuyền. Làm sao hiện tại lại.....”

Trong lòng Lưu Hồng Thị thâm oán Lưu Thái Hậu qua cầu rút ván, cũng là không dám biểu lộ ra, chỉ có thể nói bóng nói gió, “Ông nói, Thái Hậu đến tột cùng là có ý gì?”

Trong lòng Lưu Khánh Dương cũng không hiểu, nhưng Thái Hậu luôn luôn đối với ông không tệ, bởi vậy, hiện tại cũng không có suy nghĩ tiêu cực, nói: “Thái Hậu đại khái là sợ người khác nói bà độc đoán lộng quyền, muốn làm cái hình thức. Dù sao Nhân nhi cũng ở trong danh sách được mời đến, nói không chừng, Thái Hậu chính là muốn ọi người thấy phong thái của hoàng hậu tương lai, cũng thuận tiện bịt miệng mọi người.”

Lưu Hồng Thị nghe vậy yên tâm không ít, nhưng lại vẫn có chút do dự, nói: “Nhân nhi có tướng mạo tài học đều cũng không tệ, nhưng chỉ có tính tình, haizz, cũng không biết là giống ai. Nếu ta có thêm một đứa con gái thì tốt rồi.”

Dứt lời, hung hăng trừng Lưu Khánh Dương một cái.

Lưu Tử Nhân vốn luôn luôn ôn nhu thành thật, tính tình thậm chí còn có chút yếu đuối, rất tuân thủ tam tông tứ đức. Việc này khi chưa gả thì là một việc tốt, nhưng là sau khi xuất giá, lại sẽ chịu thiệt rất nhiều, huống chi, nơi nàng đến là hậu cung ăn thịt người.

Lưu Khánh Dương chỉ có một đứa con gái dòng chính thất này, mấy người vợ lẽ cũng sinh cho hắn hai đứa con gái, một đứa đã xuất giá, một đứa khác cũng mới mười sáu tuổi, bộ dạng tài học cũng không tệ, quan trọng nhất là lòng dạ tâm cơ cũng không tệ, đáng tiếc, thân phận không đủ, nếu không, tuyệt đối thích hợp tiến cung hơn Lưu Tử Nhân.

Lưu Hồng Thị từ trước tới nay là một bình dấm chua, nếu không có Lưu Thái Hậu cường thế, không dễ cho em trai mình có cái danh sợ vợ, nếu không, mấy vợ lẽ kia đã sớm bị Lưu Hồng Thị đuổi ra ngoài, bất quá, vợ lẽ không có sinh con trai, điểm ấy làm bà vô cùng vừa lòng.

“Hiên nhi cũng mười chín tuổi rồi, nếu không phải vì chờ công chúa Ngọc Trà cập kê, làm sao có thể kéo dài tới hiện tại?” Lưu Hồng Thị nói xong, miệng không khỏi ai oán một chút, “Hừ, kết quả là, nó lại cố tình không chịu gả. Con ta làm sao không tốt, sao nó lại không để con ta vào mắt?”

“Nương, nếu công chúa không để con vào mắt, con cũng có kiêu ngạo cùng tự tôn của con, nếu nàng không chịu gả, thiếu nữ tốt trong thiên hạ rất nhiều đi, con nhất định tìm một thiếu nữ ưu tú hơn công chúa Ngọc Trà cưới làm vợ, đến lúc đó, con sẽ làm nàng hối hận.” Lưu Hiên ngạo nghễ nói.

Lưu Hồng Thị vui mừng gật đầu, nói: “Như thế rất tốt, nương tin tưởng Hiên nhi.”

Đúng lúc này, có nha hoàn bỗng nhiên hoảng hốt chạy vài báo, “Không tốt rồi, tam tiểu thư rơi xuống nước.”

7. Chương 11-12

Chương 11

Lam Y Y dùng xong bữa trưa, đang chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, chợt nghe có thái giám đến báo, Lưu Hồng Thị muốn tiến cung cầu kiến Thái Hậu.

Lam Y Y vốn không nghĩ để ý tới, nhưng thái giám truyền lời còn nói, về mặt Lưu Hồng Thị cấp bách, thậm chí còn nói, nếu Thái Hậu không gặp bà, bà sẽ phan phui ra rất cả mọi chuyện Thái Hậu làm trước đây, làm cho ai cũng không dễ sống.

Tiểu thái giám vừa lắp bắp nói xong, liền cảm thấy một cổ áp suất thấp cực mạnh, cực lạnh từ trên người Thái Hậu phát ra, hắn sợ tới mức quỳ trên mặt đất, run run, ứa ra mồ hôi lạnh.

“Thái Hậu?” Ánh Phong thật cẩn thận nhìn về phía Thái Hậu, trong lòng lại là kinh ngạc phần nộ, thầm mắng Lưu Hồng Thị không biết tốt xấu, dám xúc phạm uy nghiêm của Thái Hậu.

Phải biết rằng, làm thiên tử giận dữ, chịu đòn trăm trượng. Uy lực lửa giận của Thái Hậu, cũng không kém hơn lửa giận của thiên tử bao nhiêu.

Quan trọng là, Thái Hậu giận dữ, gặp họa trước tiên là bọn họ.

“Xoảng!”

Một chén trà dưới ánh mắt chứng kiến của mọi người bị quăng xuống nền đá cẩm thạch, rơi đập nát, mảnh vỡ văng khắp nơi. Các cung nữ thái giám nhất thời đồng loạt quỳ trên mặt đất, đầu cúi xuống, không dám ngẩng.

“A? Ai gia sao lại không nhớ rõ đã từng làm cho bà ta chuyện gì. Truyền ý chỉ ai gia, lệnh nhị phẩm phu nhân Lưu Hồng Thị lập tức yết kiến, ai gia gặp mặt bà ta.”

Giọng của Thái Hậu tuy rằng cực kì bình thản, nhưng bất luận kẻ nào đều có thể cảm nhận được cơn tức giận ngập trời bên trong.

Thái giám truyền chỉ lập tức như được đại xá, rất nhanh lui ra ngoài.

Chính là mọi người ở lại cũng không thoải mái như vậy, vẫn quỳ trên mặt đất, một đám thâm mắng chửi Lưu Hồng Thị.

Bất quá, bọn họ cũng không có quỳ bao lâu, bởi vì trước khi Lưu Hồng Thị đến, lại có thái giám báo, Hoàng Thượng giá lâm.

Đế vương mang khuôn mặt lạnh lẽo đi vào chính điện cung Vĩnh Ninh, nhìn đến thái giám cung nữ quỳ đầy đất cùng với chén trà vỡ vụn, không khỏi nhíu mày, tiến lên hành lễ với Thái Hậu.

Lam Y Y còn đang nổi nóng, thấy hần cũng không lộ ra vẻ hoà nhã.

Vũ Văn Thịnh Duệ thấy thế, chẳng những không có hờn giận, ngược lại trong lòng có chút vui vẻ, bởi vì hần phát hiện, gần đây mẫu hậu ở trước mặt hần, càng ngày càng ít che dấu cảm xúc chân thật, điều này nói lên, mẫu hậu là thật coi hần là người một nhà. Hơn nữa, hần còn cảm thấy, mẫu hậu ngẫu nhiên nháo lên như vậy thật sự là đáng yêu.

Vũ Văn Thịnh Duệ vừa đến, mọi người lập tức cảm thấy áp lực giảm bớt không ít, không phải nói bọn họ không sợ uy nghiêm của đế vương, mà là, một đoạn thời gian gần đây, chỉ cần hoàng đế cùng Thái Hậu ở cùng một chỗ, bọn họ là có thể tránh đi cái nơi làm người ta kinh hãi run sợ này.

Ánh Phong sai cung nữ quét tước sạch sẽ mảnh vỡ, sau đó cung kính lui ra ngoài.

“Hoàng nhi sao lại đến đây?” Thái Hậu trút giận một chút, tức giận trong lòng biến mất không ít, nhìn thấy Vũ Văn Thịnh Duệ, chút tức giận còn lại cũng biến mất, vì thế lại khôi phục bộ dáng bình thường, hỏi.

“Trẫm là muốn nói ấu hậu một tiếng, Thịnh Hữu gửi thư, nói ít ngày nữa sẽ vềkinh.” Vành tai Vũ Văn Thịnh Duệ ửng đỏ, giọng lại vẫn lãnh đạm. Hần cũng không nghĩ nói với mẫu hậu, hần là bởi vì nghe được mẫu hậu tức giận, trong lòng lo lắng mới chạy lại đây. Vừa lúc nhận được tin tức của Thịnh Hữu, liền mượn chuyện này làm cớ. Trước kia, hai huynh đệ gửi thư, hần chưa bao giờ nói ấu hậu biết.

Về mặt của Lam Y Y hòa hoãn lại, trong đầu nàng đang hồi tưởng trí nhớ về đứa con trai thứ hai của nàng.

Năm Vũ Văn Thịnh Hữu vừa đến mười tám tuổi, khi hoàng đế đăng cơ, được phong làm Thụy Vương. Sau đó, theo danh sư đi ra ngoài học võ, rất ít khi về cung, thấy mẫu hậu này cũng là ngoài cười nhưng trong không cười. Trong đầu Lưu Thi Vận có rất ít trí nhớ về hần, xem ra, là chưa từng để đứa con này ở trong lòng.

Lam Y Y than nhẹ một tiếng, lại cái gì cũng chưa nói, trên mặt có chút mờ mịt, có chút cô đơn.

“Mẫu hậu,” Vũ Văn Thịnh Duệ tiến lên một bước, cầm tay nàng, giọng điệu luôn luôn cực lạnh thế nhưng nhu hòa đi rất nhiều, “Hết thấy đều đã tốt.”

Đúng vậy, hết thấy đều đã tốt. Hần tin tưởng chỉ cần Nhị đệ gặp mẫu hậu, nhất định cũng sẽ thay đổi giống như hần đối với mẫu hậu.

Lam Y Y nghe vậy mà nao nao, nhất thời nhìn đến đứa con tùy tiện nhà mình, đã thấy bộ mặt như núi băng của hần đỏ lên trông vô cùng khả nghi, trong lòng không biết vì sao trào ra vui sướng không thể ngăn chặn, nhịn không được cười ra tiếng.

Vừa muốn trêu chọc Vũ Văn Thịnh Duệ vài câu, lại có thái giám báo lại, Lưu Hồng Thị đến, ngay tại ngoài điện chờ triệu kiến.

Lam Y Y thu lại tươi cười, trong mắt hạnh tràn đầy lạnh lẽo, Vũ Văn Thịnh Duệ lập tức biết là Lưu Hồng Thị này chọc giận mẫu hậu của hần, biểu tình trên mặt không khỏi càng thêm rét lạnh.

“Hoàng nhi, con ngồi ở bên cạnh, không cần lộ diện.” Lam Y Y cười, nói với hần.

Vũ Văn Thịnh Duệ không nói gì, nhưng lại ngồi xuống phía sau bức rèm che, mang một bộ dáng không quan tâm.

Lưu Hồng Thị đi vào điện, phát hiện các cung nữ thái giám đều bị đuổi ra, chỉ để lại hai vị nữ quan Ánh Phong, Ánh Họa, lại nghĩ là Thái Hậu là khiếp đảm chột dạ, không dám cho người ta biết bà đã làm những chuyện mất mặt, trên mặt không khỏi có chút đắc ý.

Thái Hậu thì thế nào?

Nếu đã không có gia tộc họ Hồng bọn họ ủng hộ, bà ta sao có thể đi lên ngôi vị hoàng hậu? Càng không thể tung hoành ở trong cung đình này như cá gặp nước.

Chương 12

Lần này hoàng đế đến cung Vĩnh Ninh, không có mang theo một hàng dài đội danh dự gây chú ý của hắn, mà là quần áo đơn giản gọn nhẹ, chỉ dẫn theo cung nữ thái giám bên người. Cho nên, Lưu Hồng Thị cơ bản không biết hoàng đế đã ở cung Vĩnh Ninh, bằng không, đánh chết bà cũng sẽ không nói ra những lời sau đây.

“Thần thiếp thỉnh an Thái Hậu nương nương, chúc Thái Hậu nương nương vạn phúc kim an!” Tuy Lưu Hồng Thị đắc ý trong lòng, nhưng bà cũng biết quyền thế cùng thủ đoạn của Thái Hậu, huống chi, hiện tại bà có việc khẩn cầu Thái Hậu, bởi vậy, cũng chỉ có thể thành thật quỳ xuống hành lễ với Thái Hậu.

Phía sau bức rèm che, một lúc lâu không có động tĩnh, Thái Hậu không lên tiếng, bà căn bản là không dám đứng dậy.

Trong lòng Lưu Hồng Thị lo lắng không thôi, sau khi con gái bà rơi xuống nước, tuy đã được cứu lên, lại bị thương ở mặt, tuy không đến mức bị hủy dung, đối với con gái nhà bình thường thì không có vấn đề gì, nhưng đối với nữ tử sắp làm hoàng hậu mà nói, chính là một tai nạn khủng khiếp.

Một quốc mẫu, sao có thể có nửa điểm tỳ vết?

Bất quá, nghĩ đến nhà mình từng giúp đỡ Thái Hậu, trong lòng bà lại cảm thấy có một chút may mắn. Năm đó, khi Thái Hậu vẫn là một tần phi nhỏ, nhà bà đã cung cấp không ít bạc cho Thái Hậu. Hơn nữa, bà quả thật biết Thái Hậu trước kia vì tranh sủng đoạt lợi mà làm một ít chuyện xấu xa. Nghĩ đến đây, lòng can đảm của bà lại lớn hơn, lặng lẽ liếc mắt phía trước một cái.

Nghe được phía sau bức rèm che vang lên tiếng ‘cộp’ của chén trà đặt lên mặt bàn, thân thể Lưu Hồng Thị run rẩy một chút, lập tức cúi đầu xuống.

“Lưu Hồng Thị, ai gia nghe nói, người ở ngoài cung nói năng bừa bãi uy hiếp ai gia, ai gia thật không biết, ai gia từng làm cái gì với người, mà người lại dám nói ra lời ngỗ nghịch phạm thượng như vậy.” Giọng dễ nghe lại cực kỳ lãnh đạm uy nghiêm của Thái Hậu truyền ra từ phía sau bức rèm che, làm Lưu Hồng Thị quỳ trên mặt đất toát ra một tầng mồ hôi lạnh trên trán.

Bà thật không ngờ, Thái Hậu lại không kiêng nè nói thẳng ra việc này. Chuyện tình năm đó, có thể nói là tội ác tày trời, loại chuyện dơ bẩn này, không phải là nên giấu gao che dấu, không cho bất kỳ ai biết sao?

“Thái Hậu thứ tội, thiếp thân đã vô tình mạo phạm Thái Hậu nương nương. Chính là bởi vì có việc vội vã muốn gặp Thái Hậu, cho nên, mới không thể không ra hạ sách này.” Lưu Hồng Thị quỳ rạp trên đất, giọng đau thương cầu xin tha thứ.

“Nói như vậy, chuyện này có thật?” Giọng của Thái Hậu không hề không giận, lại làm cho tâm người ta càng thêm lạnh.

Trong lòng Lưu Hồng Thị có chút hối hận, bà không nghĩ tới Thái Hậu lại không hỏi nguyên do bà làm như vậy, mà cứ dây dưa việc này, làm bà có loại cảm giác có sức mà không có chỗ sử dụng.

Bà biết, chỉ cần mình dám nói ra chuyện năm đó, thanh danh của Thái Hậu dĩ nhiên bị hao tổn, nhưng cái giá bà phải trả là toàn bộ tính mạng, thậm chí ngay cả gia tộc cũng bị liên lụy.

“Thái Hậu nương nương thứ tội, Thái Hậu nương nương tha mạng, thiếp thân biết sai rồi.” Lưu Hồng Thị dập đầu như giã tỏi, cầu xin tha thứ.

“Hừ, thứ tội? Tha mạng? Người cũng biết ngỗ nghịch phạm thượng tội nặng cỡ nào phải không? Ai gia bị người uy hiếp phạm thượng, người còn dám xin ai gia tha người, ta xem người quả thực là không để ta vào trong mắt! Chẳng lẽ nói, ở trong mắt người, ai gia dễ dàng bị lừa gạt, dễ khi dễ như vậy sao?”

Giọng của Thái Hậu phi thường sắc bén, tức giận trong lời nói, làm cho Lưu Hồng Thị cảm thấy kinh hãi, nhớ tới thủ đoạn của Thái Hậu đối phó với kẻ địch trước kia, cổ không khỏi lạnh lẽo.

“Thiếp thân không dám!” Dứt lời, liền quỳ rạp trên mặt đất.

“Thôi, nể tình người sinh con nối dòng cho Lưu gia, lần này ai gia chỉ trừng phạt nhẹ tội của người, lần sau lại không biết tốt xấu như thế, cẩn thận đầu của người!” Lưu Hồng Thị nghe vậy, biết mạng mình không có nguy hiểm, trong lòng mừng rỡ, hiện tại ngấm lại, vừa rồi Thái Hậu căn bản là hù dọa bà, sao có thể thực trừng phạt bà, vì bà là con dâu của Lưu gia.

Lưu Hồng Thị còn chưa cao hứng xong, đã nghe đến giọng nói uy nghiêm của Thái Hậu lại vang lên: “Người tới, truyền ý chỉ ai gia, nhị phẩm phu nhân Lưu Hồng Thị bịa đặt lời đồn, dĩ hạ phạm thượng, từ nhị phẩm phu nhân giáng xuống ngũ phẩm, xem như trừng phạt.”

Đã có thái giám chờ đợi truyền chỉ ngoài điện đi chấp hành ý chỉ của nàng. Giáng phẩm bậc có thủ tục phức tạp, Thái Hậu nương nương đã nói ra lời vàng ngọc, vậy là chuyện vãn đã đóng thuyền.

Huống chi, Hoàng Thượng ở bên cạnh, vẫn chưa nêu ý kiến phản đối gì.

Kỳ thật, khi Vũ Văn Thịnh Duệ nhìn đến biểu tình đắc ý của Lưu Hồng Thị lúc vào điện, cũng đã thực mất hứng, sau lại nghe bà nói lời uy hiếp mẫu hậu, lửa giận cùng lãnh ý trong lòng không kém mẫu hậu nửa phần. Thái Hậu trừng phạt như vậy, hẳn thấy còn nhẹ.

Cái gì gọi là sấm sét giữa trời quang? Là đây.

Lưu Hồng Thị không nghĩ tới, trừng phạt sẽ nặng như vậy. Tuy rằng trên người bà không có bị thương, nhưng toàn bộ mặt mũi của bà bị mất hết. Không bao lâu, toàn bộ mọi người ở kinh đô sẽ biết tin tức bà đắc tội với Thái Hậu, bị giáng phẩm bậc, các phu nhân trước kia nịnh hót bà bởi vì bà là em dâu của Thái Hậu, khẳng định sẽ chê cười bà, cái này so với đánh bà ba mươi gậy còn làm cho bà khó chịu hơn.

“Thái Hậu, bà không thể đối với ta như vậy.” Lưu Hồng Thị không ngờ đến thủ đoạn của Thái Hậu đối phó với bà quá ác độc như vậy, giết người không thấy máu. Bởi vậy, bị cơn tức giận bao trùm, lạnh lùng chất vấn Thái Hậu.

“Thái Hậu, bà chẳng lẽ đã quên, năm đó bà làm sao lên được ngôi vị hoàng hậu? Nếu không có Hồng gia cùng Lưu gia chúng ta giúp, bà làm sao có thể ngồi yên trên cái vị trí kia? Càng không có khả năng nắm quyền lực trong tay nhiều năm như vậy. Hiện tại bà đạt thành tâm nguyện, liền qua cầu rút ván, không để ý sống chết của chúng ta? Ăn cháo đá bát cũng không cần gấp như vậy. Không có Lưu gia cùng Hồng gia ở sau lưng ủng hộ, bà cũng chỉ là cái nữ nhân đáng thương không quyền không thế, trên triều đình người nào sẽ nghe mệnh lệnh của hạng nữ lưu như bà? Ai sẽ để Thái Hậu bà vào mắt?”

Thoải mái nói xong, trong lòng Lưu Hồng Thị cảm thấy một trận dễ chịu, càng nói càng cảm thấy thật hợp lý.

Thái Hậu dựa vào cái gì mà uy phong như vậy? Còn không phải sau lưng có hai đại gia tộc bọn họ ủng hộ sao. Chỉ cần bà ta còn tham quyền thế, liền không dám đắc tội bọn họ. Lưu, Hồng hai nhà cần Thái Hậu nâng đỡ, đó là không sai, nhưng Thái Hậu không có bọn họ cũng chính là một bàn tay không thể vỗ thành tiếng. Bởi vậy, trong lòng không sợ hãi cái gì, lại cười lạnh một tiếng nói: “Không có chúng ta ở sau lưng nâng đỡ bà, chỉ sợ bà đã sớm bị con trai Hoàng đế của bà nhốt vào lãnh cung, vĩnh viễn không thấy mặt trời.”

“Lưu Hồng Thị, người tự tiện phỏng đoán thánh ý, lại dám nói năng lỗ mãng với Thái Hậu, trẫm thấy người chán sống rồi.” Một giọng nói lạnh như băng, âm ỉ tức giận từ phía sau bức rèm che truyền đến, tiếp theo một trận tiếng động kéo bức rèm che, đương kim thánh thượng thân mặc long bào, liền xuất hiện ở trong tầm mắt Lưu Hồng Thị.

Về mặt Lưu Hồng Thị là khiếp sợ không thể tin, bà căn bản không thể tưởng tượng đến tình cảnh Thái Hậu cùng Hoàng Thượng chung sống hoà bình trong một căn phòng, càng không thể ngờ hoàng đế nghe được những lời đại nghịch bất đạo bà vừa nói với Thái Hậu.

“Người tới, kéo Lưu Hồng Thị ra ngoài đánh ba mươi gậy, lập tức chấp hành. Cũng hủy bỏ mọi phẩm bậc, biếm làm thứ dân, vĩnh viễn không thể vào cung.” Vũ Văn Thịnh Duệ căn bản không có cho bà thời gian phản ứng, lớn tiếng hạ lệnh.

Lập tức có nội thị tiến lên, đem Lưu Hồng Thị còn chưa phục hồi tinh thần lui ra ngoài.

Nếu không kiêng kị thế lực của Lưu gia và Hồng gia, hẳn cảm thấy giết chết Lưu Hồng Thị một trăm lần cũng không thể giải hận. Bất quá loại phương pháp này, chỉ sợ so với giết Lưu Hồng Thị còn làm cho bà ta khó có thể chịu đựng hơn. Ít nhất, sau chuyện này, Lưu Tử Nhân tiến cung cơ hồ đã trở thành chuyện không có khả năng. Xem đến thái độ hôm nay của mẫu hậu, căn bản cũng sẽ không gả Ngọc Trà cho Lưu gia.

Không thể phủ nhận, nhìn thấy mẫu hậu trở mặt với Lưu Hồng Thị, trong lòng Vũ Văn Thịnh Duệ cảm thấy phi thường khoái trá. Có vui sướng vì liên minh thế lực hùng mạnh nhất uy hiếp mình nhất sắp chia rẽ, lại có một loại vui mừng vì mẫu hậu không lừa hắn.

Thay đổi của mẫu hậu hắn đều thấy, nhưng trong lòng lại vẫn mang theo một chút hoài nghi. Sợ hết thấy đều là hoa trong gương, trăng trong nước, vừa chạm vào sẽ biến mất, sợ tất cả đều là mẫu hậu lừa gạt hắn mà thôi.

Nhưng sự tình hôm nay làm cho hắn tin tưởng, mẫu hậu thật đã buông quyền thế, chân chính hướng về phía hắn.

8. Chương 13-14

Chương 13

Lam Y Y đối với cách xử lý của đứa con hoàng đế này cũng không có gì bất mãn, cho dù nàng biết, trải qua chuyện này, bề đẳng của Thái Hậu có khả năng sụp đổ. Bất quá, chuyện này hiện tại đối với nàng mà nói, thật là không có ý nghĩa gì.

Nếu về sau Vũ Văn Thịnh Duệ hoàn toàn nắm triều đình trong tay, lại vẫn lựa chọn trở mặt với nàng, vậy nàng cũng không sợ, có không gian trong tay, nàng còn có hậu thuẫn thật lớn, cùng lắm thì không làm Thái Hậu thôi.

Đương nhiên, đây chỉ là dưới tình huống bất đắc dĩ, mới buộc phải lựa chọn con đường này.

Cuộc sống hiện tại, nàng vẫn vừa lòng. Nếu nàng chính là Lam Y Y, nàng khẳng định sẽ không tiếp tục ở trong hoàng cung hoa lệ lại nguy hiểm như nhà giam này; Nhưng đồng thời nàng cũng là Lưu Thái Hậu, sớm đã quen hết thấy mọi thứ trong hoàng cung, dù là nơi này tàn sát khốc liệt, đầy rẫy âm mưu, lại vẫn là ngôi nhà duy nhất của nàng, ngay cả Lưu phủ cũng không thể cho nàng loại cảm giác này.

Nếu nàng rời hoàng cung, vậy nàng giống như là cây lục bình không có rễ, không có biện pháp hòa nhập vào thế giới này, đây không phải thứ nàng muốn.

“Mẫu hậu, tin tưởng trăm!” Vũ Văn Thịnh Duệ thấy mẫu hậu nhíu mày ngài, tựa hồ có chút thoải mái, có chút lo lắng, trong lòng bỗng dưng căng thẳng. Hắn đương nhiên biết mẫu hậu lo lắng cái gì, nhưng hắn lại không rành an ủi người khác, chỉ cực kì còn nghiêm túc nói ra ba chữ này. Về sau, hắn sẽ dùng hành động thực tế nói ầu hậu, hắn có thể tin cậy.

Lam Y Y hơi ngẩn người, lập tức lông mày giãn ra, hơi lộ ra vẻ tươi cười, gật gật đầu. Nếu mình đã làm hết sức, như vậy, tin tưởng hắn một lần thì có sao đâu? Coi như là nghiệm thu thành quả.

Lưu hồng thị bị đánh xong, liền được nội thị dùng kiệu nâng trở về phủ quốc cữu, dù sao cũng là hoàng thân quốc thích, mặt mũi vẫn phải giữ một chút, nếu không, chính Thái Hậu cũng không đẹp mặt.

“Mẫu hậu vừa rồi vì sao không hỏi ý đồ tiến cung của Lưu Hồng Thị?” Vũ Văn Thịnh Duệ ngồi trên ghế đối diện, nhìn Lam Y Y hỏi.

Thấy tình cảm của mình và đứa con trai tùy tiện của mình tăng lên rất nhiều, tâm tình của Lam Y Y rất tốt, từ trên mâm trái cây cầm lên một trái dâu đỏ rực, chậm rãi ăn. Nghe lời hoàng đế nói, cũng không sốt ruột, chậm rãi nuốt trái dâu, lại lấy khăn lụa lau lau khóe miệng, mới nói: “Đại khái là vì con gái bà ta mà đến. Lưu Tử Nhân nhảy xuống hồ tự sát, mặc dù được cứu ra, dung mạo vẫn bị tổn thương, đây thật sự là đả kích thật lớn đối với Lưu gia. Cho nên ba ta mới sốt ruột muốn gặp ai gia, ai gia đương nhiên không muốn gặp bà ta.”

Tai mắt của Thái Hậu rất nhiều, chuyện của phủ quốc cữu đương nhiên nàng biết trước tiên.

Trong mắt Vũ Văn Thịnh Duệ chợt lóe ánh sáng, đối hần mà nói đây thật là một tin tức tốt. Cứ như vậy, Lưu Tử Nhân muốn làm hoàng hậu là tuyệt đối không có khả năng. Tuy rằng Lưu gia còn có một đứa con gái thứ, cho dù có vào cung, nhiều nhất cũng chỉ có thể phong là mỹ nhân, chỉ cần hần không chế thích đáng, liền tuyệt đối không tạo thành uy hiếp.

“Đối với việc lập hậu, trong lòng hoàng nhi có suy tính gì chưa?” Lam Y Y hỏi.

“Mẫu hậu cho rằng nên như thế nào?” Khóe miệng Vũ Văn Thịnh Duệ gợi lên một cong nhỏ nhất, hỏi ngược lại.

Lam Y Y nhìn hần một cái, lại phát giác trong đôi mắt hần đang mang ý cười nhìn chính mình, tựa hồ còn có điểm chế nhạo. Nhịn không được mặt đỏ lên, trong lòng dâng lên một tia xấu hổ.

Nàng quả thật còn chưa hoàn toàn tin Vũ Văn Thịnh Duệ, bởi vậy mới muốn thử hần, kết quả tâm tư của mình hoàn toàn bị hần xem thấu.

Lam Y Y da mặt cũng không mỏng, lập tức khôi phục thái độ bình thường, dời ánh mắt lạnh lùng nói: “Lén đoán thánh ý là tội lớn, hoàng đế muốn ai gia biết rõ còn vấn cổ tình phạm phải sao?”

Vũ Văn Thịnh Duệ vừa nghe, lập tức biết đây là mẫu hậu then quá thành giận, đến nỗi, ngay cả xưng hô đều thay đổi.

Vũ Văn Thịnh Duệ cũng không dám tiếp tục chế nhạo nàng, nói: “Có ba người có khả năng được sắc phong làm hoàng hậu cao nhất. Phái phân hoàng, phái trung lập, phái Lưu gia đều có người. Liêu Phi Phàm con gái của Đô sát viện tả đô ngự sử Liêu Kính Khôn, Ngô Hán Nghiên con gái của Định viễn hầu Ngô Thiệu Đình, cùng với Lưu Tử Nhân con gái Lưu thượng thư. Hiện tại Lưu Tử Nhân bị loại, phái Lưu thị nhất định sẽ lại tìm ra một người khác, hiện tại nghĩ đến, Triệu Tông Quân con gái của Hình bộ thượng thư Triệu Vân Tường vô cùng có khả năng.”

Lam Y Y hơi hơi vuốt cằm, nói: “Việc hôm nay, nhất định sẽ làm các vương công đại thần nghi hoặc khó an, mấy ngày sau, khẳng định sẽ có mệnh phụ tiến cung cầu kiến ai gia, thử ý ai gia. Vừa lúc ai gia có thể mượn cơ hội này biểu thị lập trường.”

“Làm khó mẫu hậu rồi.” Vũ Văn Thịnh Duệ nói lời này là thực lòng.

Nếu Thái Hậu về sau đứng ở bên hần, khẳng định sẽ khiến cho Lưu Thái Sư cùng với các đại thần theo phe Thái Hậu phần nọ. Nói không chừng, Thái Hậu còn có thể cùng Lưu gia trở mặt thành thù. Đến lúc đó, Thái Hậu muốn thông qua nhà họ Lưu khống chế triều đình sẽ rất khó khăn. Bất quá, Lam Y Y không chút nào để ý việc này.

“Mặt khác, ai gia còn muốn đãi tiệc ở trong cung vào mười lăm tháng tư, chiêu đãi các vị khuê tú nhà danh giá, cũng thuận tiện nhìn dung mạo phẩm hạnh các nàng, dù sao tai nghe là giả mắt thấy là thật.”

“Trẫm không dị nghị, hết thảy nghe theo mẫu hậu an bài.”

“Đúng rồi, vậy nhân phẩm của Vu Hồng Phi như thế nào?” Lam Y Y nhẹ nhấp một ngụm trà, giống như vô tình hỏi.

Vũ Văn Thịnh Duệ hơi kinh ngạc, hay là mẫu hậu không trách Ngọc Trà? Muốn tứ hôn cho công chúa Ngọc Trà? Không biết tại sao, Vũ Văn Thịnh Duệ cảm thấy trong lòng có chút mất hứng, có loại cảm giác đồ vật của mình bị người khác cướp đi, mặc dù người đó là muội muội ruột của hắn.

Áp chế cái loại không hồn giận khó hiểu này trong lòng, mặt Vũ Văn Thịnh Duệ không chút thay đổi nói: “Vu Hồng Phi có học thức, tài cán đều không tệ, coi như là nổi bật trong số những người đồng lứa. Bất quá, về mặt tình cảm lại luôn không quả quyết, quan trọng nhất là, hắn còn có một vị thanh mai trúc mã, cảm tình hai người vô cùng sâu nặng. Nếu không phải Ngọc Trà dành tình cảm quá lớn cho hắn, không phải hắn thì không lấy chồng, trẫm cũng không muốn quá ép buộc hắn.”

Bất quá điểm ấy đối với Vũ Văn Thịnh Duệ mà nói cũng không phải là vấn đề lớn gì, dù sao, nam nhân nào không phải tam thê tứ thiếp? Cho dù là công chúa cao quý, cũng không thể ngăn cản Phò mã nạp thiếp. Thậm chí lúc thân thể không khỏe, cũng phải an bài nha đầu thị tẩm cho Phò mã. Vu Hồng Phi ít nhất vẫn đều giữ mình trong sạch, trừ người thanh mai trúc mã này, trong nhà ngay cả thị thiếp thông phòng cũng không có.

Lam Y Y nhíu lông mày, ngữ khí không khỏi nghiêm khắc lên, hỏi: “Ngọc Trà một thiếu nữ, lại lớn lên ở thâm cung, làm sao có cơ hội quen biết thần tử trẻ tuổi, còn nảy sinh tình cảm thâm sâu với hắn? Nếu việc này truyền ra, chẳng phải mọi người là sẽ chê cười hoàng gia chúng ta dạy con không nghiêm sao?”

Vũ Văn Thịnh Duệ hơi hơi xấu hổ, nói: “Mẫu hậu, việc này coi như là lỗi của nhi thần. Ngọc Trà luôn luôn hoạt bát hiếu động, bởi vậy, đôi lúc sẽ cải trang ra cung cho khuây khỏa. Trẫm lúc ấy không kiên nhẫn bị nó quấy lầy, liền chấp nhận thỉnh cầu của nó, ai biết nó lại được Vu Hồng Phi, cũng đối hắn nhất kiến chung tình.”

“Nhất kiến chung tình? Hừ, cũng chỉ có trẻ con như nó mới tin mấy thứ này.” Lam Y Y cũng không có thiện cảm với Hồng Phi, không muốn phí thêm lời về hắn, có chút không kiên nhẫn khoát tay, nói: “Việc này để sau lại bàn đi!”

Vũ Văn Thịnh Duệ thấy mẫu hậu mệt mỏi, mà bản thân hắn cũng có chính sự cần xử lý, liền dẫn người trở về.

.....

Thời gian gần đây Thái Hậu làm ra một loạt các hành động khó hiểu, làm người ta phải đoán mãi, nhất là sau khi Lưu Hồng Thị bị phạt, đã là chuyện không thể tưởng tượng nổi. Bất quá, khi Thái Hậu chính thức biểu lộ lập trường, từ nay về sau, sẽ không nhúng tay triều chính, là lúc toàn bộ quần thần rối tung, đối với việc này, có người hoài nghi, có người phẫn nộ, có người cao hứng. Bất quá, càng nhiều người chờ đợi, thân dài quá cổ, muốn xem phản ứng của Lưu gia.

Nhưng là, nhà họ Lưu, vẫn chưa phát biểu ý kiến gì về việc này. Từ sau khi Lưu Hồng Thị bị khiển trách, giọng điệu nhà họ Lưu liền thấp hơn rất nhiều, vẫn án binh bất động, mặc dù hiện tại là thời điểm phe phái của Thái Hậu lung lay sắp đổ, cũng không có động tác gì, làm người ta cảm thấy vô cùng khó hiểu, rất nhiều người cho rằng Lưu tộc đang chao đảo.

Nhưng càng nhiều người đa mưu túc trí cho rằng, nhà họ Lưu thế lớn rễ sâu, nhất định là ở tính kế lựa mưu gì đó, bọn họ tuyệt đối không có khả năng ăn đau khổ này.

Mặc kệ bên ngoài náo nhiệt như thế nào, Lam Y Y vẫn ở trong cung sống cuộc sống của nàng. Vào không gian xem sách, luyện võ, nghiên cứu một chút linh dược linh quả, chơi đùa với Ba Ba; Rà sát một phen thể lực mình nắm giữ trong tay, đem cung nữ thái giám Vĩnh Ninh Cung tẩy trừ một lần nữa, đấu ngầm với các phi tần, sống một cuộc sống bình thản lại phần khích.

Hôm này, Lam Y Y dâng trào tâm huyết, nhớ tới công chúa Ngọc Trà đang đóng cửa ăn năn ở điện Di Nguyệt, liền sai người đi truyền công chúa Ngọc Trà. Nàng thâm nghĩ, nếu Ngọc Trà thiệt tình sửa sai, hơn nữa có nhận sai tốt, nàng liền bỏ trừng phạt.

Đáng tiếc, Lam Y Y phát hiện căn bản chỉ có một mình nàng tình nguyện, vì công chúa Ngọc Trà không có ở điện Di Nguyệt.

Chương 14

Công chúa Ngọc Trà gần đây cực kỳ thư thái, tuy rằng bị cấm cửa, nhưng nàng lại cảm thấy càng thêm tự do tự tại.

Bởi vì, nàng không cần phải giống trước đây, mỗi ngày đều phải đi Cung Vĩnh Ninh thỉnh an, không cần phải nghe giọng nói lạnh đậm giọng như vô cảm của Thái hậu.

Đúng vậy, Thái Hậu.

Nàng chưa bao giờ coi bà ta là mẫu hậu của mình, trừ khi cần thiết, nàng căn bản không muốn gọi bà ta là mẫu hậu. Bởi vì, nàng căn bản không thể tưởng tượng, như vậy kẻ tư lợi, lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn lại là mẫu hậu của nàng.

Mới trước đây, chính mắt nàng thấy mẫu hậu xử lý đại cung nữ Đông Tuyết bên cạnh nàng như thế nào. Cung nữ đó rõ ràng tốt với nàng như vậy, cái gì cũng đều theo nàng, chăm sóc nàng, còn kể chuyện xưa cho nàng, nàng thích nhất chính là Đông Tuyết. Mà mẫu hậu, lâu lâu mới cười từ ái với nàng, bình thường luôn mặc kệ không hỏi tới nàng.

Nhưng nàng ấy lại bị mẫu hậu xử tử tàn nhẫn. Điều làm nàng không thể chấp nhận nhất là, khi nàng hỏi mẫu hậu vì sao, mẫu hậu lại lạnh lùng nói cho nàng, đại cung nữ Đông Tuyết mà nàng tin tưởng nhất kỳ thật là do người khác phái tới làm thám tử, đại hoàng huynh của nàng sợ dĩ sinh bệnh, đều là Đông Tuyết làm hại.

Làm sao có khả năng chứ? Đông Tuyết tốt với nàng như vậy, làm sao sẽ hại ca ca mà nàng sùng bái nhất? Ngọc Trà căn bản là không tin giải thích này, chỉ lặng lẽ chôn đi mầm móng hoài nghi trong lòng.

Sau đó, nàng nhiều lần chứng kiến thủ đoạn của mẫu hậu, cho tới bây giờ mẫu hậu cũng không quá kiêng dè nàng, tựa hồ, cố ý dạy nàng cũng biến thành người ác độc như bà. May mắn tâm nàng kiên định, chưa bao giờ bị ảnh hưởng, bằng không, khẳng định nàng cũng sẽ trở thành công chúa độc ác hại nước hại dân.

Nhất là, sau khi mình dần lớn lên, nhìn thấy hai vị hoàng huynh đều vô cùng bất mãn với mẫu hậu, nàng càng thêm nhận định mình suy đoán chính xác, cũng càng chán ghét bài xích mẫu hậu.

Khi Thái Hậu nhúng tay vào hôn sự của mình, tính gả mình vào Lưu gia, bất mãn của nàng đối với Thái Hậu đã lên tới đỉnh điểm, thậm chí phẫn nộ, nói ra tất cả bất mãn với Thái Hậu, nói đến chỗ kích động, liền liều lĩnh xâm nhập vào phía sau bức rèm che của Thái Hậu, hung hăng đẩy bà một phen.

Nhìn thấy Thái Hậu hôn mê đi, nàng cảm thấy khoái chí, đồng thời cũng cảm thấy sợ hãi ngập đầu, vô số ý nghĩ về sự trừng phạt của Thái Hậu bốc lên trong đầu, sợ bị mẫu hậu trả thù, nàng chạy trốn chết.

Thẳng đến khi nghe được tin Thái Hậu tỉnh lại, sợ hãi của nàng lại đạt tới đỉnh điểm, tìm hoàng huynh đi biện hộ, nàng không biết hoàng huynh đã nói như thế nào với Thái Hậu, nhưng nàng biết, hoàng huynh vì cứu nàng, khẳng định đã trả giá thật lớn. Nếu không, làm sao Thái Hậu dễ dàng buông tha nàng.

Hoàng huynh còn nói cái gì mẫu hậu nhân từ, hừ, Thái Hậu có thù tất báo, nàng mới không tin đâu.

Nếu Thái Hậu đã khỏe, vậy nàng cũng không cần cảm thấy áy náy vì chuyện đã thương Thái tình, nàng đã lâu không có nhìn thấy Vu Hồng Phi, nếu không bồi dưỡng tình cảm, không chừng, chàng sẽ đẩy mình sang một bên, trong lòng chỉ còn lại cái ả thanh mai trúc mã kia.

Vì thế, công chúa Ngọc Trà cấm lệnh bài hoàng huynh từng ỳnh, cải trang, ngựa quen đường cũ ra cung.

.....

Trong cung Vĩnh Ninh tản ra áp suất thấp cực kì khủng bố, mọi cung nữ, thái giám đều quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu, thậm chí ngay cả Ánh Phong cũng quỳ, không dám đi khuyên giải an ủi Thái Hậu.

Không có biện pháp, ai bảo công chúa Ngọc Trà lần này thật sự quá đáng như vậy chứ?

Cố ý đã thương Thái Hậu, Thái Hậu chẳng những không có phạt nặng nàng, chỉ cho nàng đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm, ai ngờ một chút tâm tư nhận sai nàng đều không có, còn có hưng trí ra cung đi chơi, điều này làm cho Thái Hậu vẫn hay nhường nhịn nàng làm sao chịu nổi?

Qua không biết bao lâu, Thái Hậu rốt cục từ trên ghế đứng lên, không nói một câu đi hướng thiên điện, Ánh Phong vội vàng đứng lên theo đi vào.

Không bao lâu, từ trong thiên điện đi ra một vị thiếu niên mười bảy mười tám tuổi. Thiếu niên mang bộ dạng tuấn tú thanh nhã. Một đầu tóc dài, dùng dây lụa màu xanh buộc cao lên, mặt trên được khảm một viên ngọc thạch màu tối lớn bằng ngón cái, quần áo màu xanh thanh nhã, cổ tay áo, vạt áo chỗ đều thêu hoa lan cực kì lịch sự tao nhã.

“Vương phúc.” Thiếu niên đột nhiên mở miệng.

“Có nô tài.” Một thái giám trung niên mặt trắng toát bỗng nhiên xuất hiện trong đại điện, thân pháp quỷ dị, lại không người nào cảm thấy kinh ngạc.

“Cho mọi người lui ra, người hầu ai gia đi đến điện Sùng Chính.” Thiếu niên, cũng chính là Lam Y Y mở miệng ra lệnh.

Vương phúc do dự một chút, hỏi: “Chủ tử không ngồi phượng liên sao?”

“Đúng vậy, ai gia không muốn cho người ta biết, cho nên mới đi bộ.” Lam Y Y nói, biểu tình trên mặt vẫn vô cùng lạnh lùng, nếu có người cẩn thận quan sát, tuyệt đối sẽ phát hiện, bộ dáng nghiêm mặt lạnh của nàng, có vài phần khí thế giống Vũ Văn Thịnh Duệ.

“Vâng, nô tài tuân chỉ.” Vương Phúc phân phó đi xuống, chấp hành phi thường nhanh chóng, ngoài điện Vĩnh Ninh đã sớm không có bóng người.

Vương Phúc là thái giám tổng quản cung Vĩnh Ninh, quyền thế rất mạnh, hơn nữa mặc một thân phục sức bắt mắt, người bên ngoài thấy tự nhiên tránh đi, nếu tránh không khỏi cũng là cúi đầu hành lễ từ xa.

Có Vương Phúc dẫn đường, Lam Y Y thuận lợi đi tới điện Sùng Chính.

Điện Sùng Chính là nơi hoàng đế xử lý chính sự, thậm chí cũng là nơi để vương nghị ngơi, tự nhiên có rất nhiều thủ vệ. Bất quá, Vương Phúc mặc quần áo của thái giám tổng quản, thủ vệ cũng không dám ngăn trở nhiều, nhất là khi hắn mang lệnh bài ra vào Cung Vĩnh Ninh, lập tức có thái giám đi vào thông báo.

Nhưng tất cả mọi người có chút nghi hoặc, thiếu niên trước mắt này đến tột cùng là ai, có thể làm phiền thái giám tổng quản tự mình dẫn đường? Nghĩ nghĩ, hẳn là Thái Hậu phái tới.

Không bao lâu, cửa gỗ khắc hoa dát vàng mở ra, một bóng người thướt tha tiêu sái đi ra, mọi người lập tức khom mình hành lễ, nói: “Cung tiễn Thục Phi nương nương.”

Khi Hoàng Thượng ở điện Sùng Chính xử lý chính sự, thường có tần phi lấy danh nghĩa đến đưa thuốc bổ, điểm tâm tới thăm Hoàng Thượng, đáng tiếc, cũng chỉ có vị Thục Phi nương nương này được ân chuẩn, cũng bởi vậy mới ngồi thật vững vị trí sủng phi của nàng. Nhất là sau thời gian sanh non, ân sủng của Hoàng Thượng đối với nàng lại càng nhiều hơn. Bởi vậy, ngoại trừ thị vệ đang thực hiện nhiệm vụ canh gác không hề động đậy, mọi thái giám cung thị đều hành lễ vô cùng cung kính.

Bởi vậy, hai dáng người thẳng đơ của Lam Y Y cùng Vương Phúc liền vô cùng gây sự chú ý của mọi người. Nhất là Lam Y Y, thẳng lưng, khoanh tay mà đứng, một chút cử động cũng không có.

Còn Vương Phúc là thái giám tin cậy nhất của Thái Hậu, ngoại trừ Thái Hậu và Hoàng Thượng, hẳn chưa bao giờ hành lễ với ai, đây là mệnh lệnh Thái Hậu nương nương ban ra từ lâu, mọi người tự nhiên sẽ không so đo.

Nhưng thiếu niên này sao khiến người ta chấp nhận nổi? Không phẩm không cấp, lại cũng không hành lễ, thật sự là không có giáo dưỡng. Phải biết rằng, mặc dù là con nhà vương công, thấy Thục Phi cũng không dám vô lễ như thế.

Trong lòng Thục Phi có chút tức tối, bất quá, nàng luôn luôn tự giữ thân phận, hơn nữa hiện tại cách hoàng đế không xa, nơi nơi là cơ sở ngầm của Hoàng Thượng, nếu bị Hoàng Thượng cho rằng nàng lòng dạ hẹp hòi, có thể không ổn.

Bất quá, tuy nàng không thể mở miệng, nhưng cung nữ bên người nàng cũng không cần phải im lặng. Mặc dù bị Hoàng Thượng trách tội, cũng là cung nữ tự chủ trương, đều không phải là chủ ý của nàng.

“Tiểu tử này từ đâu đến? Thấy Thục Phi nương nương, vì sao không quỳ xuống hành lễ?”

Thị Thư là nữ quan lục phẩm của cung Dao Hoa, là trợ thủ đắc lực của Thục Phi, hai người phối hợp ăn ý, bởi vậy, Thục Phi liếc một ánh mắt, nàng liền hiểu được nên làm như thế nào.

Lam Y Y không nói gì, bởi vì nàng biết Vương Phúc tất nhiên sẽ xử lý tốt việc này.

Quả nhiên, liền nghe Vương Phúc nói: “Vị này là khách quý của Thái Hậu nương nương chúng ta, Thái Hậu nương nương đã ra lệnh, ngài không cần hành lễ trước bất kỳ ai.”

Trong lời nói của Vương Phúc không có chút gợn sóng, lại làm cho bất kỳ kẻ nào cũng đều cảm giác được sự cường thế trong lời nói của hắn.

Thục Phi nghe vậy có chút chán nản, nếu có mặt Thái Hậu, như vậy nàng cũng không sao, hiện tại, ngay cả một thái giám cùng một người không rõ thân phận cũng có thể coi rẻ nàng, thật sự là làm tổn hại mặt mũi của nàng, cho nên lãnh đạm nói: “Thái Hậu hủy bỏ lễ tiết của người, vậy tự nhiên là Thái Hậu yêu quý người, nhưng người cũng không thể được sủng mà kiêu, nếu không, đắc tội với người không nên đắc tội, chẳng phải là gây phiền toái cho Thái Hậu nương nương sao?”

Lam Y Y nghe vậy mỉm cười trong lòng, ý của nàng là nói, nếu mình không hành lễ với nàng, nàng sẽ đi tìm Thái Hậu gây phiền toái sao?

“Bản cung nói hết lời như thế, nếu người cố ý không nghe, về sau gây họa lớn, đừng trách bản cung không có cảnh cáo người.” Thục Phi dùng một bộ dạng cao cao tại thượng ban ơn cho người khác nói.

Vương Phúc cup mi mắt xuống, khóe miệng lại lặng lẽ gợi lên một độ cong cực kì châm chọc, nhưng không lên tiếng nữa. So đo với nàng, căn bản là tự hạ thấp thân phận của chính mình.

Thục Phi thấy hai người này đều mang một bộ dáng xa cách với mình, vốn chỉ tức giận có hai phần, lập tức lên tới mười phần. Còn chưa nói, trước mặt bề đẳng của Thái Hậu sắp sập đổ, Hoàng Thượng nắm giữ quyền lực là chuyện sớm hay muộn, đến lúc đó, uy thế của Thái Hậu cũng sẽ xuống dốc không phanh. Chính mình cho dù đắc tội bà ta một chút, bà ta có thể làm gì mình chứ?

Nàng có thể khẳng định, nếu nàng nhào với Thái Hậu, khẳng định Hoàng Thượng sẽ đứng ở bên nàng, mà Lưu Thái Hậu không có quyền thế, dựa vào cái gì lại đấu cùng nàng? Dựa vào cái gì lại vênh mặt với nàng?

Đáng tiếc, Thục Phi còn chưa nói ra miệng, chỉ thấy hoàng đế tự mình đi ra, nàng nghĩ hoàng đế đến giữ thể diện cho nàng, trên gương mặt lạnh lùng xinh đẹp lập tức liền lộ ra một chút tươi cười tao nhã lại không mất ngọt ngào.

Đáng tiếc, Hoàng Thượng mà nàng tâm tâm niệm niệm đến một ánh mắt cũng chưa quăng cho nàng, mà chỉ nhìn dán vào thiếu niên vô lễ với nàng.

Trong lòng Thục Phi có chút bất an, miễn cưỡng duy trì tươi cười trên mặt, nũng nịu gọi: “Hoàng Thượng.....”

“Lui ra!” Vũ Văn Thịnh Duệ quát, ánh mắt vẫn không nhìn nàng.

Thấy Hoàng Thượng không nhìn mặt mũi ở trước mặt mọi người như thế, đôi mắt Thục Phi đỏ lên, cố nén nước mắt hành lễ, lấy khăn che mặt mang theo người hầu vội vàng rời đi.

Tất cả mọi người hạ mi mắt, mắt xem mũi, mũi xem tim, một bộ dáng nhập thiền. Bọn họ cũng không muốn bởi vì tò mò nhất thời, mà đánh rơi cái đầu.

“Vũ Văn công tử, đã lâu không thấy.” Lam Y Y xoay người lại, cười tủm tỉm ôm quyền với hắn, đồng thời còn mịt mờ quăng cho hắn một ánh mắt uy hiếp.

“Mẫu..... Mục tiên sinh, sao ngài đột nhiên.....” Vũ Văn Thịnh Duệ không ngờ thật là mẫu hậu, vừa rồi nhìn đến bóng dáng của nàng, còn có vài phần hoài nghi, sau khi nhìn đến Vương Phúc, đã hoàn toàn xác định, nhưng hiện tại thấy được chân tướng, lại cảm thấy không thể tin được.

Lam Y Y vô cùng tiêu chấp tay ở sau người, cười giảo hoạt nói: “Không mời tại hạ đi vào trong ngôi sao?”

9. Chương 15-16

Chương 15

Vũ Văn Thịnh Duệ nhìn thấy bộ dáng này của mẫu hậu, trong mắt chợt có một tia ngạc nhiên kinh hãi, nhưng đồng thời, trong lòng hẩn lại dâng lên một tia hờn giận. Nhất là khi liếc thấy tất cả mọi người nhin không được vụng trộm phóng ánh mắt tới trên người mẫu hậu, chút hờn giận kia chuyển hóa thành một cổ lửa giận không tên, không kịp nghĩ lại vì sao mình có loại cảm xúc không hiểu này, Vũ Văn Thịnh Duệ bình tĩnh mặt, tiến lên một bước, giữ chặt cổ tay Lam Y Y, cường ngạnh kéo nàng vào trong điện Sùng Chính.

“Cũng không ai được vào!”

Vũ Văn Thịnh Duệ hạ mệnh lệnh, làm Vương Phúc vốn muốn đi theo vào nhất thời dừng lại, không khỏi nhìn về phía chủ tử Thái Hậu nương nương của hẩn. Thái Hậu bị hoàng đế lôi kéo, vội vã đi theo hoàng đế, chỉ tới kịp khoát tay với hẩn, Vương Phúc thấy thế lập tức lui đi ra, đứng hạ mắt ở ngoài điện Sùng Chính.

Nếu là trước kia, hẩn tuyệt đối sẽ không cho Thái Hậu một mình ở cùng hoàng đế, nhưng hiện tại, nhìn đến quan hệ hài hòa của hoàng đế cùng Thái Hậu, hẩn còn phải lo lắng cho chủ tử của hẩn sao?

Vũ Văn Thịnh Duệ hai chân thon dài, đi như rồng cạp cát bước, bước ra một bước thậm chí có thể bằng hai bước của Lam Y Y, nhất là hiện tại hẩn lại đi nhanh, đi thẳng một đường, cơ hồ đem thân thể nhỏ xinh của Lam Y Y ôm dính trên người.

Lam Y Y không biết đứa con tùy tiện của mình tức giận cái gì, chỉ mơ hồ cảm thấy rất khả năng liên quan đến mình, bởi vậy, vẫn đều là mím chặt cánh môi anh đào, trầm mặc không nói. Dù sao, nếu đứa con tùy tiện của mình nổi giận lên, cũng không phải chuyện đùa.

Vũ Văn Thịnh Duệ kéo Lam Y Y đến sau ngự án, xoay người lại, nhìn bộ dáng nhỏ nhắn nhu thuận cực kì hiếm thấy của mẫu hậu, không hiểu sao, trong lòng tức giận hẩn giảm hơn phân nửa. Nhưng hẩn vận nghiêm mặt lạnh, đỡ hai vai mẫu hậu, cường ngạnh ấn nàng ngồi ở phía trên ngai vàng.

“Hoàng..... Hoàng nhi?” Lam Y Y thật sự là rất kinh ngạc, hoàng đế này đến tận cùng là có ý gì? Mặc dù ở thời điểm nàng còn buông rèm chấp chính, nàng cũng chưa bao giờ ngồi lên ngai vàng này.

Phải biết rằng, ngai vàng này là chỉ có hoàng đế mới có thể ngồi, nếu bị các đại thần biết được, cho dù nàng có quyền thế tốt bậc như trước kia, cũng sẽ bị mọi đại thần chỉ trích, bởi vì, đây chính là đại nghịch bất đạo. Nếu là có người bởi vậy mà đòi phế thái hậu, cũng là có khả năng.

Thái Hậu buông rèm chấp chính, gián tiếp nắm trong tay quyền lực triều chính, các đại thần có thể chấp nhận; Nhưng nếu là Thái Hậu muốn đá bay hoàng đế, chính mình ngồi trên ghế rồng, vậy tuyệt đối là tội cướp đoạt chính quyền, tội nhân thiên cổ, sẽ không ai ủng hộ nàng.

Nghĩ vậy, Lam Y Y lập tức cảm thấy mình ngồi không an, mông như bị lửa đốt, ngồi như thế nào đều cảm thấy không thoải mái. Loại tình huống này, làm cho nàng buộc lòng phải nghĩ theo hướng tiêu cực.

Hay là, đứa con tùy tiện này là không có tha thứ cho nàng, muốn dùng phương thức này đem nàng trị tội?

Thấy biểu tình trên mặt mẫu hậu biến hóa nảo nề, bộ dáng hồn bay lên trời, Vũ Văn Thịnh Duệ liền biết mẫu hậu khẳng định là nghĩ sai lệch, nhưng hẩn không có giải thích, mà lạnh giọng hỏi: “Mẫu hậu vì sao tới đây? Còn ăn mặc kỳ cục như vậy? Chẳng lẽ mẫu hậu quên thân phận của mình sao?”

Lam Y Y vừa nghe, lập tức phục hồi tinh thần, xem biểu tình con trai mình cũng không giống như là muốn trở mặt với mình, lập tức thả lỏng, sửa vẻ mặt cười tủm tỉm nói: “Ai gia còn không phải vì không muốn làm cho người ta biết thân phận sao? Huống chi, sau khi con tự mình chấp chính, nếu ai gia cứ hiện ngang đi đến điện Sùng Chính, sáng mai, chỉ sợ mấy Ngự Sử dâng tấu sớ buộc tội ai gia, có thể chất đầy hai cái ngự án của con!”

Vũ Văn Thịnh Duệ kỳ thật sẽ không tức giận chuyện vừa rồi, tuy rằng chính hắn cũng cảm thấy không hiểu vì sao tức giận, hiện tại nghe được mẫu hậu giải thích, cũng liền biết thời biết thế gặt đầu, sắc mặt dịu đi rất nhiều, tiếp tục hỏi: “Mẫu hậu không ngại cải trang muốn gặp trẫm, đến tột cùng là vì chuyện gì?”

Lam Y Y nghe vậy, biểu tình thoải mái trên mặt nhất thời biến đổi, trong mắt xẹt qua một tia tức giận khó có thể che dấu, khóe miệng mang ý cười cũng trở nên lạnh như băng, lạnh lùng nói: “Hoàng nhi không hỏi, ai gia cũng quên mất chuyện chính.”

Mẫu hậu từ trước đến nay lòng dạ thâm sâu, trừ lúc cố ý, sẽ không dễ dàng lộ cảm xúc ra ngoài. Bản thân Hoàng đế cũng di truyền điểm này của Lưu Thái Hậu. Nhưng là hiện tại, dựa trên lòng dạ của mẫu hậu, cũng không thể che dấu cơn tức giận này, có thể thấy được, trong lòng mẫu hậu tức giận đến cỡ nào.

Vũ Văn Thịnh Duệ hạ mi mắt, che lại lo lắng cùng lãnh ý trong mắt, đi qua phía trước Thái Hậu, ngồi ở trên ngai vàng. Ngai vàng rất lớn, mặc dù hai người ngồi cũng không hiện chật chội.

“Mẫu hậu bớt giận, chọc tức thân thể sẽ không có lợi. Đến tột cùng là ai đắc tội mẫu hậu? Nói cho trẫm, để trẫm phân ưu giải nạn ấu hậu.” Vũ Văn Thịnh Duệ kéo bàn tay nhỏ bé mịn màng mềm mại của mẫu hậu, nắm trong bàn tay to của mình, trong lòng âm thầm cảm thán mẫu hậu như một chiếc lá non nhỏ xinh mềm mại, mặt lại không chút thay đổi nói.

Lam Y Y nghĩ đứa con tùy tiện của mình là đang an ủi mình, cho nên, đối với hành vi có thể nói là chiếm tiện nghi của hắn, chẳng những không có kinh ngạc phẫn nộ, ngược lại trong lòng có thêm rất nhiều an ủi, thậm chí vui mừng mình cố gắng một thời gian dài tới nay không uổng phí, tình cảm mẹ con càng ngày càng hòa hợp.

Bất quá, vừa nghĩ đến đứa con gái tùy tiện làm ỉn phần nộ kia, tâm tình của nàng nhất thời lại có chút tối tăm, có chút tức giận bất bình nói: “Ta tự thấy từ nhỏ liền chưa bao giờ bạc đãi nó, thậm chí đối với nó còn tốt hơn so với hai huynh đệ các con. Tuy rằng vài năm gần đây, quan hệ của chúng ta lãnh đạm đi, nhưng cũng chưa bao giờ làm khó nó. Thậm chí ngay cả khi nó đã thương ta, ta đều không có thật sự trừng phạt nó. Ai gia tự nhận chưa bao giờ làm chuyện phải xin lỗi nó, mặc dù nó thích Vu Hồng Phi, ta cũng nghĩ thuận theo tự nhiên, cũng không có phản đối nữa. Nhưng nó thì sao? Đã thương ta, thế nhưng còn không biết hối cải. Ai gia phạt nó đúng cửa suy nghĩ lỗi lầm. Xử phạt đơn giản như vậy, nó còn dám bằng mặt không bằng lòng với ai gia, vụng trộm chuồn ra cung, không có một câu thăm hỏi thương thế của ai gia.”

Nói tới đây, Lam Y Y quay đầu nhìn Vũ Văn Thịnh Duệ, trong mắt hạnh ẩn chứa sương mù lại hiện lên phẫn nộ, chua xót cùng khó hiểu, “Hoàng nhi, con nói xem, nó làm như vậy, có phải vì trong lòng cực kỳ hận ai gia hay không? Ai gia căn bản là không biết, đến tột cùng mình đã làm cái gì, mới làm cho nó hận ai gia đến thế này!”

Đây là từ khi Lam Y Y trọng sinh tới nay, lần đầu tiên phần nộ như thế, xưng hô cũng thay đổi, biểu hiện ra trong lòng nàng kích động như thế nào, làm Vũ Văn Thịnh Duệ cảm giác rõ ràng phần nộ cùng đau đớn trong lòng nàng.

Dứt lời, đôi mắt Lam Y Y đỏ lên, cổ nén mới không có rơi lệ.

Khổ sở trong lòng nàng là thật, dù sao, ở phương diện khác mà nói, nàng cũng là Lưu Thi Vận, đối với công chúa Ngọc Trà yêu thương từ bé làm sao không có cảm tình? Nhất là nàng lại dung hợp linh hồn hai người, cảm xúc cũng không ít hơn trước kia, cách làm của Ngọc Trà, quả thực giống như là sau khi hung hăng đâm vào lòng nàng một đao, lại còn xát muối lên.

Vũ Văn Thịnh Duệ tự nhiên là hiểu biết công chúa Ngọc Trà, đương nhiên cũng biết, mẫu hậu đối xử với nàng cho tới bây giờ đều tốt hơn với hai huynh đệ bọn họ, trước kia không thấy có cái gì không tốt, hiện tại, nhìn đến mẫu hậu thương tâm như vậy vì nàng, trong lòng phần nộ đồng thời cũng dâng lên một cỗ ghen chua chát.

Hắn kéo mẫu hậu đang cố nén nước mắt vào trong lòng, một bàn tay ôm vào bên hông của nàng, một bàn tay đỡ sau gáy nàng, làm cho cái cảm tình xảo của nàng gác trên vai mình, ôm thật chặt, dùng giọng cực kì chân thành nói: “Mẫu hậu, đừng nóng giận! Ngai còn có con, con vĩnh viễn sẽ không làm ngài thương tâm.”

Lam Y Y nhắm mắt, trong lòng dâng lên một tia vui mừng, một tia cảm động, khóe miệng cũng hơi hơi

nhếch lên, sau đó, dùng sức gật đầu. Nàng nhớ kỹ lời nói của đứa con tùy tiện, hoàng đế nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt đối không thể đổi ý.

Cảm giác được cảm xúc của mẫu hậu biến hóa, trên gương mặt lạnh băng của Vũ Văn Thịnh Duệ cũng lộ ra một tia mỉm cười rất nhỏ, thanh âm không khỏi địa thêm mềm nhẹ, nói: “Về phần Ngọc Trà, đều là trầm sơ sẩy. Chuyện này, trầm nhất định sẽ ấu hậ một câu trả lời vừa lòng.”

Nói đến đây lời cuối, thanh âm là so với bình thường còn muốn lạnh hơn vài phần, trong mắt lại vụt qua một chút tức giận.

Bởi vì quan hệ với mẫu hậu dյu đi, cũng xác định mẫu hậu sẽ không tìm Ngọc Trà gây phiền toái, hẳn đã gọi người canh giữ ở bên người Ngọc Trà trở về. Ai ngờ, mới vài ngày, Ngọc Trà liền gây ra chuyện như vậy. Chuyện này, không chỉ đơn giản là ngang nhiên coi rẻ quyền uy của Thái Hậu, quan trọng nhất là, nàng đã làm mẫu hậu thương tâm rất nhiều.

Đối với điểm ấy, cho dù là hẳn, cũng cảm thấy cực kì phẫn nộ, huống chi là mẫu hậu đã yêu thương nàng từ nhỏ? Cho nên lần này, hẳn phải cho Ngọc Trà một trận giáo huấn nghiêm khắc.

Chương 16

Điện Di Nguyệt.

Người Thái Hậu phái tới đi rồi, mọi cung nữ thái giám, đều run run quỳ trên nền đá cẩm thạch trong điện Di Nguyệt không dám đứng dậy, vẻ mặt kinh sợ.

Thẳng đến một cô gái mặc trang phục phần hồng của cung nữ bình thường đi vào đại điện, trên mặt mọi người mới lộ ra một tia tươi cười như trút được gánh nặng, nhưng lập tức, biểu tình của bọn họ đều lại khôi phục vẻ khổ ải.

Cho dù bọn họ là hạ nhân, cũng biết công chúa lần này gây họa lớn, tuy rằng Thái Hậu chưa trừng phạt bọn họ, nhưng như vậy càng làm cho bọn họ thêm lo lắng đề phòng.

Bọn họ hiện tại đều hối hận trong lòng, không nên bởi vì ham vài thỏi bạc, cứ như vậy che dấu cho Ngọc Trà công chúa nhiều lần, bây giờ đi đêm lắm có ngày gặp ma đi?

Ngẫm lại thủ đoạn trước kia của Thái Hậu, bọn họ liền không rét mà run. Có cung nữ, thái giám nhát gan, thậm chí còn sợ đến ngất xỉu đi.

“Các người đều quỳ trên mặt đất làm cái gì? không phải là cung nghênh bản cung chứ?”

Công chúa Ngọc Trà bởi vì thấy tình lang, tâm tình đặc biệt tốt, trên mặt còn mang một tia đỏ ửng chưa phai, nhìn thấy mọi người quỳ trên nền đá cẩm thạch lạnh như băng, không khỏi đùa giỡn cười nói.

“Ôi, tiểu tổ tông của ta, ngài đã trở lại rồi.” một vị ma ma hơn bốn mươi tuổi quỳ gối ở hàng đầu nói một câu, nhất thời đứng lên, hai vị cung nữ đi theo công chúa Ngọc Trà lập tức tiến lên đỡ bà.

Trên mặt Ngọc Trà lộ ra một tia biểu tình nghi hoặc, đi lên phía trước, hỏi: “Tổng ma ma, phát sinh chuyện gì sao?”

Vị Tổng ma ma này cũng có thể nói là người do Vũ Văn Thịnh Duệ phái tới, từ sau khi công chúa Ngọc Trà cùng Thái Hậu bất hòa, tất cả nội thị bên người, nàng đều thay đổi hết, Thái Hậu bởi vì tức giận con gái, đối nàng cũng không để bụng, liền để tùy nàng. Trong những người này, có một bộ phận là Hoàng Thượng sai đến.

Bởi vì Ngọc Trà vô cùng sùng bái Vũ Văn Thịnh Duệ, cho nên rất trọng dụng những người này, nhất là Tổng ma ma, chiếu cố nàng cẩn thận, Ngọc Trà cơ hồ coi bà trở thành trưởng bối của mình. Tổng ma ma có qua có lại, tự nhiên cũng toàn tâm toàn ý vì Ngọc Trà suy nghĩ.

Lần này, bà sợ dĩ dám bằng mặt không bằng lòng với mệnh lệnh của Thái Hậu, cũng là ý vào mình là người hoàng đế phái tới, Ngọc Trà lại được hoàng đế yêu thương, hơn nữa nhận định Thái Hậu rất ít chú ý nơi này, thế này mới làm cho bà có chút không có sợ hãi.

Nhưng bà thật không ngờ, Thái Hậu lại đột nhiên muốn triệu kiến công chúa. Ngay từ đầu, bà cảm thấy có chỗ dựa là công chúa cùng hoàng đế, tuy rằng vẫn có chút lo lắng, nên vẫn chưa quá sợ hãi, thẳng đến khi thời gian trôi qua, Thái Hậu không có ra lệnh trừng phạt như lúc trước, bà mới bắt đầu sợ hãi khủng hoảng lên, cảm thấy có một loại điềm báo mưa gió muốn kéo đến rồi. Mãi cho đến công chúa Ngọc Trà trở về, tâm bà mới có thể thả lỏng một chút.

Bởi vì ở trong ý thức của bà, chỉ cần công chúa Ngọc Trà đi cầu xin Hoàng Thượng, Hoàng Thượng khẳng định sẽ làm chỗ dựa, biện hộ cho công chúa. Lần trước công chúa phạm vào tội lớn như vậy, Thái Hậu cũng không có trọng phạt, hiện tại chẳng qua là hơi không làm theo ý chỉ của Thái Hậu một chút, liền không có vấn đề gì, vì thế Tổng ma ma đã phân tích nguyên nhân hậu quả rõ ràng.

Công chúa Ngọc Trà nghe vậy quả nhiên mang một bộ biểu tình không sao cả, tùy ý ngả người lên trên tháp, cầm một trái chuối tiêu trên đĩa sứ, vừa ăn vừa nói: “Ta còn thắc mắc là chuyện lớn gì? Làm ta giật cả mình. Đều đứng lên cho bản cung, có cái gì mà kinh sợ chứ?”

Mọi người thấy thế, đều là hai mặt nhìn nhau, muốn đứng dậy, lại có một chút do dự.

Công chúa Ngọc Trà thấy thế không vui, đặt trái chuối tiêu xuống, lớn tiếng quát: “Các người làm cái gì vậy? Ngay cả lời bản cung nói cũng không nghe? Bản cung nói đây là việc rất nhỏ, các người cũng dám hoài nghi sao?”

“Nô tài không dám!” Mọi người nghe vậy chẳng những không có đứng dậy, ngược lại lại quỳ rạp trên đất, cùng kêu lên.

“Vậy còn không mau đứng lên! Chỉ có cung Vĩnh Ninh mới có quy củ nhiều như vậy, điện Di Nguyệt chúng ta không thịnh hành mấy thứ này. Bản cung không muốn thấy nhất chính là loại lễ nghi phiền phức này, phiền muốn chết. Haizz, bản cung thật muốn sinh ra ở nhà dân chúng tầm thường, mà không phải trong hoàng cung dơ bẩn đối trá này.”

“Công chúa, ngài trăm ngàn lần đừng nói những lời này! Có bao nhiêu người tu mấy kiếp cũng không thể làm công chúa, sao ngài lại có thể ghét bỏ địa vị công chúa?” Tổng ma ma không đồng ý nói.

“Hừ, bản cung mới không hiềm lạ đâu! Tại cái hoàng cung lạnh như băng này, bản cung căn bản là không cảm giác được một tia ấm áp, nếu không phải Tổng ma ma người vẫn chăm sóc bản cung, hoàng huynh cũng chiếu cố bản cung nhiều, bản cung đã sớm rời cung trốn đi, không bao giờ trở lại nữa.” Ngọc Trà công chúa nói, trong giọng nói khó nén loại tình cảm chán ghét đối với hoàng cung.

“Ngọc Trà, người thật sự nghĩ như vậy?” Đúng lúc này, thanh âm của Vũ Văn Thịnh Duệ đột nhiên từ ngoài điện truyền đến, mọi người đều chấn động, tiếp theo đó là sợ hãi ngập đầu đánh úp lại, làm cho ngoại trừ công chúa Ngọc Trà, tất cả mọi người lạnh run quỳ sát đất, hô vạn tuế ba lần.

“Hoàng huynh, huynh đến thăm muội sao?” Ngọc Trà làm như không thấy khuôn mặt lạnh như băng của Vũ Văn Thịnh Duệ, bởi vì ở trong mắt nàng, hoàng huynh luôn luôn đều là như thế, cho nên, trên mặt không có lộ ra một chút sợ hãi, ngược lại vẻ mặt kinh hỉ đứng dậy nghênh đón, tùy tiện thi lễ cho Vũ Văn Thịnh Duệ một cái, liền đứng thẳng lên, chờ mong nhìn Vũ Văn Thịnh Duệ.

Vũ Văn Thịnh Duệ thấy thế, trong mắt hiện lên một tia tức giận. Trước kia Ngọc Trà cũng chưa bao giờ chịu hành lễ quy củ, bởi vì nàng là muội ruột duy nhất của hắn, mới không so đo với nàng, hiện tại tâm tính thay đổi, ánh mắt nhìn người cũng bắt đầu thay đổi, phát hiện rất nhiều vấn đề trước kia chưa từng chú ý tới.

Bất quá, hiện tại không phải thời điểm rồi rắm mấy thứ này, Vũ Văn Thịnh Duệ tiếp tục lặp lại vấn đề vừa rồi, lạnh lùng nói: “Người vừa rồi nói không muốn sống ở hoàng gia là sự thật?”

Ngọc Trà nghe vậy ngẩn ra, khuôn mặt tươi cười cũng cứng ngắc một chút, nhất là giờ phút này toàn thân hoàng huynh đều tản ra một cỗ hơi thở cường thế không thể làm trái, không chấp nhận cho nàng đùa giỡn dời dề tài, bởi vậy, Ngọc Trà chỉ có thể gật gật đầu, nói: “Đúng vậy. Hoàng huynh, tiểu muội cảm thấy hoàng cung này căn bản là không có một chút tình cảm cín người, hiện tại tiểu muội thăm nghĩ” Sắc mặt Ngọc Trà hơi hơi đỏ lên, mới nhỏ giọng tiếp tục nói: “Thăm nghĩ nhanh xuất giá, rời khỏi nhà giam hoa lệ này.”

Vũ Văn Thịnh Duệ neho mắt, hỏi: “Nói như vậy, người muốn gả cho Vu Hồng Phi, chỉ là vì muốn rời khỏi hoàng cung?”

“Không, không phải!” Ngọc Trà vội vàng ngắt đầu phủ nhận, “Muội là thật tình thích hấn.”

Vũ Văn Thịnh Duệ từ chối cho ý kiến, nói: “Nếu trẫm nói, người có thể không cần lập gia đình, cũng có thể rời hoàng cung thì sao?”

Ngọc Trà công chúa nghe vậy, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, hưng phấn nói: “Hoàng huynh, là thật sao? Muội thật sự có thể rời hoàng cung, sống cuộc sống giống người thường sao?”

“Đương nhiên!” Vũ Văn Thịnh Duệ không có nhìn nàng, trong môi mongt phun ra hai chữ cực kì lạnh như băng.

Công chúa Ngọc Trà không nghĩ tới trên trời sẽ rơi xuống một cái bánh ngọt lớn như thế, cả người đều có chút lâng lâng.

“Bất quá, người phải vứt bỏ thân phận công chúa của người, từ nay về sau, chỉ có thể làm dân thường, không có tư cách tiến cung nữa.” Vũ Văn Thịnh Duệ tại lúc công chúa Ngọc Trà sắp nói ra lời cảm kích, lạnh giọng bổ sung.

Cái gì?! Biếm làm thứ dân!

Ngọc Trà công chúa sợ ngây người, quả thực không thể tin vào lỗ tai mình. Nàng ra cung rất nhiều lần, tự nhiên biết cuộc sống của dân thường là cái dạng gì. Nàng hâm mộ nhà ấm áp tình cảm của bọn họ, chính mình cũng hướng tới cuộc sống như vậy, nhưng là, nàng chưa nghĩ đến trở thành một dân thường thật sự.

Nàng lại không ngờ, tự nhiên biết thân phận công chúa mang đến nhiều vinh quang cùng địa vị cho nàng. Nhưng nếu là thành dân thường, mấy thứ này đều cách xa nàng, thậm chí du côn lưu manh đều có thể khi dễ nàng.

Ở trong suy nghĩ của nàng, nàng vừa không muốn vứt bỏ loại cuộc sống ăn ngon mặc đẹp này, lại muốn có cái gọi là ý vị nhân gian. Cho nàng tạm thời đi thể nghiệm cuộc sống dân thường một chút, nàng sẽ mừng rỡ như điên, nhưng cho nàng chân chính trở thành dân thường, nàng tuyệt đối không muốn. Cái loại gian khổ này, nàng sẽ không có khả năng tiếp nhận.

Nghĩ đến đây, công chúa Ngọc Trà vội vàng lắc đầu, trong mắt rưng rưng, nói: “Hoàng huynh, tiểu muội..... Tiểu muội.....”

Muốn nói lời phản bác, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Lúc trước nàng đã nói, muốn sống cuộc sống của người thường, không phải là muốn biếm làm dân sao thường? Hoàng huynh đáp ứng nàng rồi, nàng lại liều mạng lắc đầu, là chuyện gì xảy ra?

Vũ Văn Thịnh Duệ căn bản là không cần câu trả lời của nàng, lạnh lùng nói: “Trẫm hoàn thành nguyện vọng của người, vì sao người lại mất hứng?”

Lúc này, Ngọc Trà rốt cục hiểu được, hoàng huynh đây là tức giận chính mình, vội quỳ xuống thỉnh tội, nói: “Hoàng huynh, Ngọc Trà biết sai rồi, Ngọc Trà vừa rồi chẳng qua là nói bậy mà thôi, ngài tuyệt đối không nên cho là thật! Hoàng cung tuy rằng lạnh như băng, nhưng Ngọc Trà còn có hoàng huynh, Ngọc Trà sao có thể cam lòng rời hoàng huynh đi đâu? Hoàng huynh là người quan trọng nhất đối với Ngọc Trà.”

Vũ Văn Thịnh Duệ nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia hàm xúc không rõ ý tứ, ánh mắt nhìn về phía Ngọc Trà cũng tràn ngập phức tạp –

Có thể nói ra lời này, xem ra, trước kia là hấn xem thường muội muội ruột này của hấn, thì ra, nàng cũng không phải là cái đơn thuần không biết thế sự như vậy.

“Vậy mẫu hậu thì sao?” Vũ Văn Thịnh Duệ hỏi nhẹ nhàng băng quơ.

“A?” Ngọc Trà bối rối trừng mắt nhìn, nghi hoặc nói: “Chuyện này liên quan gì đến Thái Hậu?”

“Thái Hậu?” Thế nhưng ngay cả mẫu hậu cũng không kêu sao?

Từ lúc tiến vào điện, lửa giận của Vũ Văn Thịnh Duệ liên tục nổi lên, hiện tại đạt tới đỉnh cao nhất, chẳng qua, hẳn đều là hé ra khuôn mặt lạnh băng từ đầu tới cuối, Ngọc Trà căn bản là không có phát giác lửa giận của hắn.

Ánh mắt sắc bén của Vũ Văn Thịnh Duệ nhìn về phía Ngọc Trà, lạnh giọng hỏi: “Ngọc Trà, trầm nhớ rõ mẫu hậu luôn luôn đối với người không sai, vì sao người đối xử với ngài như thế?”

Công chúa Ngọc Trà

10. Chương 17-18

Chương 17

Công chúa Ngọc Trà nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra biểu tình cực kỳ cổ quái, giống như là lần đầu tiên nhìn thấy Vũ Văn Thịnh Duệ, giật mình nói: “Hoàng huynh, huynh sao lại hỏi như vậy? Cái gì gọi là mẫu hậu đối với muội luôn luôn không sai? Bà đối đãi ba người huynh muội chúng ta như thế nào, huynh hẳn là rõ ràng nhất.”

Vũ Văn Thịnh Duệ không có hành động gì, chỉ lạnh lùng nói: “Mẫu hậu lãnh đạm với hai huynh đệ chúng ta là không sai, nhưng ngài đối với người, cũng là thật sự yêu thương. Nhưng sau khi người lớn lên, liền dần dần bất hòa với mẫu hậu, thậm chí đến mức đối chọi gay gắt, trở mặt thành thù. Chẳng lẽ người đã thương mẫu hậu xong, đến một chút cảm giác áy náy lo lắng đều không có sao? Đến bây giờ ngay cả mẫu hậu cũng không kêu, bách thiện hiếu vi tiên, hay là ngay cả đạo lý này người cũng không biết? Sách thánh hiền đọc xong đều quăng vào bụng chó rồi sao?”

Vũ Văn Thịnh Duệ nói lời này, không thể coi là nhẹ, nói làm Ngọc Trà công chúa mở to mắt, vẻ mặt không dám tin.

Nô tài quỳ trên mặt đất, lại cúi thân mình phục càng thấp, hận không thể đem cả người dán sát xuống đất đi.

“Hoàng huynh, huynh đây là làm sao vậy? Vì sao luôn bên vực bà ấy? Ngài trước kia cũng không như vậy. Huống chi, nói lời này đại bất kính, nhưng hoàng huynh, không phải ngài cùng lạnh lùng với Thái Hậu, thậm chí là ghi hận trong lòng sao?” Ngọc Trà nghẹn ngào kêu oan ình, trong lòng nàng thậm chí suy nghĩ, Thái Hậu đến tốt cùng là cho hoàng huynh uống cái thuốc mê hồn gì, làm cho hoàng huynh nghiêng về phía bà ta như vậy?

“Trầm cùng mẫu hậu xảy ra mâu thuẫn trước đây, là vì chính kiến không hợp, cũng không phải là ân oán cá nhân. Huống chi, trầm chưa từng giống người, nói năng lỗ mãng với mẫu hậu, thậm chí làm ra cử chỉ động thủ đánh người ngỗ nghịch này? Trầm lúc ấy thật sự là bị ma quỷ ám, mới có thể thay người cầu tình với mẫu hậu. Loại hành vi này của người, cho dù là ở nhà bình dân, cũng là đại nghịch bất đạo, nên phạt nặng. Chính là mẫu hậu nhớ tình mẫu tử của ngài và người, mới cho người đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm. Nhưng người nhìn xem người đang làm cái gì? Không có chút ý hối cải, thậm chí công khai ra cung, làm trái ý chỉ của mẫu hậu. Loại hành động này của người, còn giống chuyện một đứa con gái nên làm sao? Ô nha phản bộ, dương cao quy nhũ*, đạo lý này ngay cả lũ súc sinh đều biết, còn người vì sao ngay cả chúng nó cũng bằng?”

Ô nha phản bộ, dương cao quy nhũ: quạ đen phụng dưỡng cha mẹ, dê con quỳ dưới vú

Những lời này của Vũ Văn Thịnh Duệ vô cùng độc, có thể nói là rõ ràng đang mắng nàng không bằng súc sinh. Nhưng ai bảo Ngọc Trà quá phận đến cực điểm như thế, làm cho hoàng đế luôn luôn mặt lạnh ít nói đều nhin không được nói liền một tràng, có thể thấy được phần nộ bất mãn trong lòng hắn.

Công chúa Ngọc Trà từ nhỏ đến lớn, nghe được đều là lời nịnh hót, được mọi người nâng niu ở trong lòng bàn tay, Thái Hậu mặc dù lãnh đạm với nàng, cũng không từng nói nặng một câu với nàng. Nhưng là lời nói đau xé lòng như vậy, lại từ trong miệng hoàng huynh nàng kính yêu nhất nói ra, loại tương phản thật lớn này, bảo nàng làm sao chấp nhận? Đã sớm khóc đến không ra hình người.

Khả Vũ Văn Thịnh Duệ đối với việc này căn bản là không động, vẫn lạnh lùng đứng tại chỗ. Có thể nói, hẳn đối với Ngọc Trà vẫn chưa đến nông nỗi chán ghét, nhưng cũng là rất bất mãn.

Trước kia, bởi vì nàng là muội muội ruột duy nhất của mình, lại vẫn kiên định đứng về phía mình, mới có nhiều dung túng cho nàng. Kỳ thật, ở một khắc nàng đã thương Thái Hậu, hẳn đã có chút bất mãn, bất quá, nhìn đến thương thế của Thái Hậu không nặng, lúc ấy Ngọc Trà đến cầu hẳn, cũng biểu hiện ra lòng hối hận lo lắng, hẳn sợ mẫu hậu tức giận một mạch giết chết Ngọc Trà, thế này mới đồng ý giuởn nàng đi gặp mẫu hậu thỉnh tội.

Cho nên, sau khi biết chuyện này, Vũ Văn Thịnh Duệ đối với Ngọc Trà không chỉ là bất mãn, quả thực là tâm sinh căm giận. Nếu không giáo huấn nặng một phen, về sau nhất định nàng còn có thể gây ra mối họa lớn hơn nữa.

Ngọc Trà thấy bộ dáng hoàng huynh lạnh lùng, càng thêm thương tâm, khóc đến cơ hồ ngất đi. Tổng ma ma đau lòng công chúa, muốn nói lại thôi, nhưng khiếp sợ uy thế của hoàng đế, quỳ trên mặt đất, không dám tiến lên một bước.

“Còn có các người dám nô tài to gan lớn mật này, đều phạt đánh ba mươi gậy, tất cả cung nữ đều biếm đi hoán y cực, toàn bộ thái giám biếm làm thái giám tạp dịch.”

Theo thánh chỉ của Hoàng đế, người đến đem ba, bốn mươi nô tài trong điện Di Nguyệt kéo đi ra ngoài. Có thể nói, những người này trên cơ bản đều là người Ngọc Trà công chúa tín nhiệm nhất. Trừng phạt bọn họ, liền tương đương với loại bỏ trợ thủ đắc lực của công chúa.

Mặc dù bị phạt đánh, lại đều bị nhét vải vào miệng, chỉ nghe tiếng gậy đánh vào mông bốp bốp, không có truyền đến một tia kêu rên, có thể thấy được quy củ nghiêm cẩn trong cung đình.

Nhìn thấy cung thị muốn kéo Tổng ma ma ra ngoài, công chúa Ngọc Trà rút cục bưng tỉnh chạy lại, quỳ xuống giữ chặt vạt áo Vũ Văn Thịnh Duệ, hai mắt đầm lệ cầu xin: “Hoàng huynh, không cần a! Không cần trừng phạt Tổng ma ma! Tổng ma ma cho tới nay đều hết sức tận tâm chiếu cố ta, bà ấy có cái gì sai? Ngài trừng phạt bà, giống như là trừng phạt trưởng bối của ta, người bảo tiểu muội làm sao chịu nổi chứ. Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của tiểu muội, tiểu muội cũng không dám ngỗ nghịch Thái..... mẫu hậu nữa, xin hoàng huynh nương tay!”

Hai chữ ‘Mẫu hậu’, Ngọc Trà cơ hồ là từ trong kẽ răng bài trừ ra, đến Hoàng Thượng cũng hoàn toàn có thể cảm giác được hận ý bên trong.

Bốp –

Vũ Văn Thịnh Duệ đột nhiên vùng tay lên, Ngọc Trà công chúa liền bay ngược ra sau hai thước, té trên mặt đất đứng lên không nổi, trên một bên mặt lại lập tức sưng lên, khóe miệng tràn ra một chút máu.

Ngọc Trà vầng đầu hoa mắt một trận, lắc lắc đầu, mới nhìn rõ ràng gương mặt tuấn mỹ lạnh lẽo của hoàng huynh. Trong mắt hẳn lóe ra lửa giận nhìn thấy ghê người, làm cho nàng vẫn chưa bao giờ gặp qua hoàng huynh bộc lộ cảm xúc mà hết hồn, tiếp theo nàng liền nghe được thanh âm của hoàng huynh ẩn chứa phần nộ cùng thất vọng cực độ, nói: “Ngọc Trà! Người quả thực làm trầm rất thất vọng rồi. Trầm vốn tưởng rằng người chỉ là đơn thuần không hiểu chuyện, mới nhìn không rõ sự thật. Ai ngờ, đến ngay cả tôn người ti cũng không biết.”

“Tổng ma ma là loại người gì? Hả? Bất quá là một cái nô tài đê tiện mà thôi. Người lại xưng ả là trưởng bối, còn không tiếc vứt đi thể diện của công chúa cầu tình cho ả? Hừ, người làm như vậy, đem trầm và mẫu hậu đặt chỗ nào? ả là trưởng bối của người, vậy chẳng phải là cũng muốn trở thành trưởng bối của trầm? Thật sự là trò cười lớn nhất của thiên hạ! Người còn có không có để tôn nghiêm của hoàng gia vào mắt, còn có không có tự giác làm một công chúa hoàng thất?”

Vũ Văn Thịnh Duệ tức đến trên trán nổi gân xanh, trong thanh âm cũng mang theo một tia sát ý cực kỳ rét lạnh: “Nếu người đối với mẫu hậu, tốt bằng một phần mười đối với ả, trầm cũng không tức giận giống như bây giờ, tức giận đến trầm thật muốn một chưởng đánh chết người.”

Nói tới đây, Vũ Văn Thịnh Duệ hít sâu một hơi, lại khôi phục bộ dáng hoàng đế mặt lạnh của hẳn, dùng thanh âm cực kỳ lạnh lùng hạ chỉ: “Truyền ý chỉ của trầm, trưởng công chúa Ngọc Trà, phẩm hạnh không

hợp, lấy hạ phạm thượng, công nhiên cãi thánh chỉ, hủy bỏ danh hiệu trưởng công chúa, bổng lộc, làm con thừa tự cho Ninh Vương đã quá cố, phong làm Ngọc Trà quận chúa, ban thưởng một tòa phủ quận chúa, hưởng bổng lộc của quận chúa. Không có tuyên triệu, không thể vào cung.”

Dứt lời, không lưu tình chút xoay người rời đi.

Ngọc Trà không phải không thích hoàng cung sao? Vậy hẳn sẽ theo ý của nàng. Trưởng công chúa Ngọc Trà bị biếm, mọi người đều rất là kinh ngạc, đều nghị luận. Quần thần tuy rằng cũng có chút kinh ngạc, nhưng trong lòng bọn họ có một loại cảm giác đã sớm nên như thế.

Từ sau khi truyền ra lời đồn Ngọc Trà công chúa đã thương Thái Hậu, tất cả mọi người cảm thấy Thái Hậu khẳng định sẽ không phạt nhẹ nàng, giam cầm nàng, thậm chí là gả đi bộ lạc xa xôi cũng là có khả năng. Ai ngờ Thái Hậu chỉ nhẹ nhàng hạ một mệnh lệnh đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm, làm mọi người kinh ngạc không thôi, thậm chí nghĩ có phải Thái Hậu đổi tính hay không.

Phải biết rằng, nếu chuyện công chúa đánh Thái Hậu là thật, vậy tuyệt đối thuộc loại tội ác tày trời.

Ở luật pháp cũng có quy định rõ ràng, bất hiếu thuộc loại đứng đầu trong ‘thập ác’, cho dù là giết nàng, chính là các lão thần tử bảo thủ, cũng sẽ không nói gì.

Hiện tại, thánh chỉ này ban ra, tất cả mọi người nghĩ là Thái Hậu bày mưu đặt kế, không thấy có cái gì không ổn, Thái Hậu vốn là người có thù tất báo như thế, thậm chí loại phán quyết này, bọn họ còn cảm thấy có chút nhẹ.

Ngay lúc mọi người nghị luận việc công chúa bị biếm, ban đêm, Lưu Thái Sư quyền hành khuynh đảo triều đình lặng lẽ tiến vào phủ của An vương Vũ Văn Thịnh Khải, thật lâu sau mới rời đi.

Mà yến hội cung đình vẫn được phần đông khuê tú vẫn chờ mong cũng sắp bắt đầu.

Chương 18

Phủ An vương, đại sảnh.

Một nam tử mười tám, mười chín tuổi thân mặc áo măng bào trẻ tuổi ngồi ở vị trí chủ thượng, thân hình hắn thoát nhìn vô cùng gầy yếu, ngũ quan chỉ có thể xem như thanh tú, hơn nữa sắc mặt hơi hơi vàng vọt, vừa thấy liền biết là cái ma ốm trường kỳ nằm ở trên giường.

Trên mặt hắn không chút thay đổi, ánh mắt buông xuống, lông mi cong cong thật dài, thoát nhìn không quá tương xứng với khuôn mặt xem như thanh tú của hắn.

Đột nhiên, một làn gió thơm đánh úp lại, chờ hắn ngẩng đầu lên nhìn, lại phát hiện trước mắt có một cô gái xinh đẹp mười bốn, mười lăm tuổi.

Trên mặt nam tử lộ ra một nụ cười nhạt nhẽo mà lại có vẻ suy yếu, nói: “Ngọc Uyển, vừa rồi muội đều nghe được đi?”

Ngọc Uyển gật gật đầu, ngồi xuống ghé dựa phía bên phải của hắn, sau đó mới từ từ mở miệng nói: “Tứ hoàng huynh, huynh thấy những lời vừa rồi của Lưu lão tặc này, có thể tin sao?”

Khóe miệng Vũ Văn Thịnh Khải hơi hơi gợi lên một độ cong tự tin, nói: “Có thể tin hay không thể tin cũng không quan trọng. Quan trọng là, hắn nhấn cho chúng ta một tin tức. Đó là, hắn cực kỳ bất mãn đối với hoàng đế đương nhiệm thậm chí là đương kim Thái Hậu. Điểm này đối với chúng ta mà nói, tuyệt đối là tin tức tốt.”

Vũ Văn Thịnh Khải thở dài, nói: “Nhà họ Lưu cầm giữ triều đình bị nhiều năm như vậy, sớm đã vững như thành đồng, chúng ta muốn nuôi trồng thế lực của mình, thật sự là rất khó khăn. Hơn nữa tất cả mọi người đã nghĩ là ta bệnh sắp chết, có người nào sẽ theo ta?”

Ngọc Uyển nghe vậy, trên mặt lộ ra một khinh thường, nói: “Người đi dựa giẫm nhà họ Lưu, đều là là hạng người thiên cận, không đáng trọng dụng. Hừ, nếu hoàng huynh hoàn toàn hiển lộ tài cán cùng năng lực ra, còn không hù chết bọn họ sao.”

Vũ Văn Thịnh Khải nghe vậy từ chối cho ý kiến, chỉ thản nhiên nói: “Ngọc Uyển, muội cũng đừng dát vàng trên mặt ta, tuy rằng vài năm này, thế lực của chúng ta ở trên giang hồ phát triển không tồi, cũng tích lũy không ít của cải, nhưng tại triều đường chúng ta không có một chút nền móng nào, đây là nhược điểm lớn nhất của chúng ta. Hiện tại Lưu lão tặc tự mình đem cơ này đến, vô luận như thế nào, ta cũng sẽ không bỏ qua. Cho nên, tại lúc mấu chốt này, ta chẳng những muốn tiếp tục giả bệnh, thậm chí còn phải yếu đuối vô năng hơn trước kia mới được. Nếu không, khiến cho Lưu lão tặc cảnh giác, có thể sẽ thất bại trong gang tấc.”

Ngọc Uyển nghe vậy, không khỏi kêu oan vì hấn, “Chẳng lẽ hoàng huynh cứ nhẫn như vậy cả đời, làm cho tài hoa của huynh vĩnh viễn không có đường phát huy?”

“Làm sao có thể chứ? Chỉ cần hình thành kết cục, Lưu lão tặc tất yếu sẽ không còn tồn tại. Bồn vương có mấy chục loại phương pháp, có thể lặng yên giết chết hấn.” Ngữ khí của Vũ Văn Thịnh Khải tuy rằng cực nhẹ, lại toát ra một tia sát khí cường đại cùng vô cùng tự tin.

Ngọc Uyển nghe vậy cười thoải mái, nói: “Đó là đương nhiên! Hoàng huynh là đệ tử chân truyền duy nhất của quý y, muốn giết một người thật sự là rất dễ dàng. Huống chi, thủ hạ của hoàng huynh còn có nhiều tuyệt thế cao thủ chỉ nghe huynh sai khiến, tùy tiện phái một người đi ra, có thể làm cho lão tặc kia đầu và thân ở hai nơi.”

“Đáng tiếc, trước khi chưa hoàn toàn nắm chắc, chúng ta không thể đụng tới hấn.” Vũ Văn Thịnh Khải thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Ngày mai, Thái Hậu sẽ mở tiệc chiêu đãi các khuê tú, nói không chừng, muội và ngọc linh công chúa cũng sẽ tiếp khách. Đến lúc đó, nếu muội thấy Quân nhi, liền nghĩ biện pháp truyền tin cho nàng, bảo nàng không cần kháng cự an bài của nhà họ Lưu, tạm nhẫn nại thời, tương lai ta..... tất sẽ không phụ nàng.”

Ngọc uyển vừa nghe liền rất giật mình, “Hoàng huynh, huynh đang nói cái gì? Triệu tiểu thư không phải vẫn là nữ tử trong lòng huynh sao? Ý tứ của Lưu lão tặc này, là muốn cho nàng tiến cung làm phi tử. Chẳng lẽ huynh thực muốn nghe theo hấn an bài, lấy Lưu Tử Nhân làm chính phi?”

Trên mặt Vũ Văn Thịnh Khải cũng toát ra một tia bất đắc dĩ, nói: “Chuyện này ta cũng không có cách nào khác. Vì làm Lưu lão tặc yên tâm, ta phải lấy Lưu Tử Nhân. Huống chi, cưới ả xong, còn có một chỗ rất có lợi. Ngoại trừ được nhà họ Lưu trợ giúp, ta còn có thể được gia tộc họ Hồng có thế lực suốt mấy trăm năm tương trợ. Có hai gia tộc này ủng hộ, khả năng ta đoạt vị thành công cũng tăng cao. Phải biết rằng, nếu tương lai ta ngồi trên ngôi vị hoàng đế, Lưu Tử Nhân chính là hoàng hậu. Ở trong mắt bọn họ, ta chỉ là con rối vô cùng dễ khống chế thôi, tuyệt đối tốt hơn Vũ Văn Thịnh vẫn đối chọi gay gắt với bọn họ nhiều.”

“Vậy Triệu tiểu thư làm sao bây giờ? Huynh thật sự nỡ giao nàng cho người khác sao? Hơn nữa, nếu nàng trở thành..... phi tử, tương lai nếu huynh đoạt được ngôi vị hoàng đế, có thể đặt Triệu tiểu thư ở chỗ nào?”

Ngọc Uyển cực kì có thiện cảm với nữ tử xinh đẹp tao nhã như hoa sen kia, huống chi, hoàng huynh lại một lòng say mê nàng ấy, nàng thật hy vọng nàng ấy và hoàng huynh có thể có kết quả tốt.

Lần này, Vũ Văn Thịnh Khải không có lập tức trả lời, trầm mặc một lúc lâu, mới nói: “Bồn vương về sau sẽ tạo cho nàng một cái thân phận mới, sắc phong nàng làm phi. Chờ Lưu Tử Nhân vừa chết, vị trí hoàng hậu tự nhiên sẽ là của nàng.”

Ngọc Uyển cắn cắn môi, muốn nói cái gì đó, cuối cùng lại ngậm miệng. Nàng vẫn cảm thấy, sự tình tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Một nữ không lấy hai chồng.

Triệu tiểu thư thật sự có thể chấp nhận được chính mình hầu hạ hai đế vương sao?

Bất quá, hiện tại nghĩ mấy thứ này, hấn là còn sớm.

“Ngọc Uyển, những thứ muội đưa cho Thái Hậu lúc trước, bà ta có dùng không?” Vũ Văn Thịnh Khải thản nhiên hỏi.

Vừa nói đến đây, trên mặt Ngọc Uyển liền lộ ra biểu tình cực kì thất bại phẫn nộ, nói: “Bà già đó thật sự là khó hầu hạ, muội dùng hết tâm tư làm bà ta vui, vẫn không chiếm được nửa điểm tín nhiệm của bà ta.

Vô luận muội đưa cái gì, bà ta cũng không thèm liếc mắt một cái. Nhất là một đoạn thời gian gần đây, tựa hồ bà ta càng thêm ru rú trong phòng. Ngay cả muội cùng với Ngọc Linh đi thỉnh an mỗi ngày, cũng không cho bọn muội vào điện, đã lâu muội không có nhìn thấy bà ta.”

“Lão yêu bà kia trước giờ làm việc luôn cẩn thận, nếu không, làm sao bà ta có thể sinh tồn ở hậu cung thâm khốc này, Hừ, sớm muộn gì sẽ có một ngày, ta muốn tự tay đâm lão yêu bà này, báo thù ấu phi ta chết thảm.”

.....

Cung Vĩnh Ninh

Lam Y Y lười biếng nằm trên tháp mỹ nhân, có chút buồn ngủ.

Ánh Phong đang bóp chân cho nàng thấy thế, không khỏi khuyên nhủ: “Thái Hậu, đêm đã khuya, sớm nghỉ ngơi một chút đi!”

Lam Y Y che miệng ách xì một cái, trong thanh âm mang theo một tia buồn ngủ, nói: “Chờ một chút, ai gia còn thức được.”

Ánh Phong bất đắc dĩ cười nói: “Thái Hậu, ngài muốn đợi tin tức, cũng không thức đêm đợi a! Chúng ta thu được tin tức, sẽ lập tức báo cho ngài. Hơn nữa, nếu Hoàng Thượng biết ngài khuya như vậy còn không ngủ, khẳng định sẽ rất lo lắng. Nói không chừng, ngay sau đó, sẽ tự mình tới khuyên ngài.”

Nói tới đây, chính Ánh Phong cũng cảm thấy khó hiểu. Ở mấy tháng trước, vô luận như thế nào nàng cũng tưởng tượng không đến, quan hệ của Hoàng Thượng cùng Thái Hậu sẽ trở nên tốt như vậy. Hơn nữa, hiện tại xem thái độ của hoàng đế đối với Thái Hậu, đều nhanh vượt qua hai mươi bốn tám gương nhị thập tứ hiếu rồi.

Lam Y Y nghe vậy sắc mặt nhất thời hoảng hốt, lập tức từ trên tháp đứng dậy, nói: “Ai gia mệt mỏi, Ánh Phong còn không mau hầu hạ ai gia nghỉ ngơi.”

Cũng khó trách Lam Y Y kích động. Bởi vì gần đây, đứa con tiện nghi nhà nàng đối với nàng quả thật sự quá rộng, cũng quá ngạc nhiên. Chẳng hạn như, lần trước bởi vì ở trong không gian nàng ăn nhiều linh quả, cho nên khi dùng bữa ăn rất ít. Không biết tại sao, chuyện này bị rơi vào tai Vũ Văn Thịnh Duệ, vì thế, hần nghĩ thân thể của nàng không khỏe, liền dẫn theo một hàng dài Thái y, đi vào cung Vĩnh Ninh của nàng, khám bệnh cho nàng.

Kết quả, Thái y chẩn đoán đương nhiên là một chút bệnh tật đều không có, ngược lại còn phi thường khỏe mạnh. Làm ánh mắt các Thái y nhìn bọn họ có chút u oán.

Chỉ là bởi vì ăn cơm ít một chút, liền âm ỉ mọi người như vậy, cái này..... cái này cũng quá chuyện bé xé ra to đi?!

Lam Y Y tự nhận da mặt mình đã đủ dày, cũng nhịn không được hơi hơi đỏ mặt lên.

Dù vậy, con trai tiện nghi của nàng vẫn hé ra mặt lạnh với nàng. Mặc cho nàng giải thích như thế nào cũng không nghe. Bởi vậy, về sau mỗi khi dùng bữa, nàng đều đã tận lực duy trì khẩu phần như bình thường.

Hiện tại, nàng cũng không nghĩ tái phạm sai lầm giống như vậy.

Bất quá, Lam Y Y vẫn không thể lập tức nghỉ ngơi, bởi vì, nàng rốt cục đợi đến tin tức nàng muốn.

Lam Y Y xem tin tức thật vất vả mới thu thập được này, biểu tình trên mặt vẫn đều thực bình tĩnh, tựa hồ mấy tin tức này đều ở trong dự kiến của nàng. Mà khi nàng nhìn phần tin tức quan trọng nhất, không khỏi ngẩn ra. Mắt hạnh hơi hơi nheo lại, lộ ra một tia cười lạnh.

11. Chương 19-20

Chương 19

Đang lúc Lam Y Y nhìn đến tin tức dò xét mà lâm vào suy tư, đột nhiên, một hơi thở quen thuộc truyền đến, còn chưa có phản ứng lại, cả người đã bị kéo vào trong một lồng ngực ấm áp rắn chắc.

“Mẫu hậu, đã trở thể này, vì sao còn chưa nghỉ ngơi?” Theo thanh âm nói chuyện, hơi thở nóng rực phun ra, làm lỗ tai như bạch ngọc của nàng nhiễm lên màu đỏ bừng.

Thân thể Lam Y Y hơi hơi cứng đờ, rõ ràng biết người phía sau chính là con trai mình, nhưng thân mật như vậy, vẫn làm cho nàng có chút khó có thể thích ứng, dù sao, động tác như vậy thật sự là rất ái muội.

Vũ Văn Thịnh Duệ đương nhiên cũng phát hiện thân thể mẫu hậu cứng ngắc, bất quá, hấn cố ý bỏ qua. Không phải không biết hành vi như vậy đối với mẹ con mà nói, thật sự là quá mức thân mật, nhưng..... vẫn là nhịn không được, trong lòng vẫn có thanh âm đang nói cho hấn, bảo hấn tới gần một chút, gần chút nữa.

Hấn không muốn đi tìm nguyên nhân, bởi vì theo bản năng hấn cảm thấy, kia tuyệt đối là cái đáp án làm hấn khó có thể nhận. Hấn chỉ nghĩ nghe theo tâm ý của mình, làm chuyện trong lòng hấn rất muốn làm.

Thân thể Lam Y Y cứng ngắc, bất quá trong nháy mắt lại thả lỏng. Trong lòng nàng nhắc nhở chính mình, đây bất quá là con trai muốn thân cận mình mà thôi, có cái gì phải xấu hổ chứ?

“Ừm, ai gia vốn định quan sát một chút, thái độ của các đại gia tộc đối với yến hội lần này, không nghĩ tới lại có thu hoạch ngoài ý muốn.” Lam Y Y gờ gờ trang giấy trong tay lên, thuận miệng nói.

Vũ Văn Thịnh Duệ cũng không coi trọng nội dung, nhú nhú mày, nói: “Mẫu hậu, bất quá là một ít nữ nhân mà thôi, sao lại làm cho ngài tiêu phí nhiều tinh lực cùng tâm tư như vậy?”

“Hoàng nhi, con cũng không nên xem thường các nữ nhân này, nếu không, sớm muộn gì có một ngày sẽ thiệt thòi lớn. Trong các nàng, có không ít người có thể trở thành tàn phi của con. Tuy rằng ai gia có vài phần hiểu biết đối với tài mao phẩm hạnh của các nàng, nhưng tai nghe là giả mắt thấy là thật. Ai gia phải tự mình điều tra một phen mới yên tâm.” Lam Y Y nghiêm mặt nói.

“Mẫu hậu!” Vũ Văn Thịnh Duệ đột nhiên ra tiếng kêu lên, ngữ khí không hiểu sao có chút trầm thấp.

“Hả?” Không rõ cho nên Lam Y Y hỏi lại.

“Chúng ta không nói mấy lời mất hứng này được không?”

Lam Y Y nghi hoặc hơi nghiêng đầu, “Vậy muốn nói cái gì?”

Cánh tay của Vũ Văn Thịnh Duệ ôm ấp Lam Y Y đột nhiên siết chặt, khiến Lam Y Y rất khó chịu.

“Hoàng nhi? Con làm sao vậy?” Lam Y Y dùng sức giãy dụa, lại giãy không ra, khuôn mặt nhỏ nhắn cương cứng đỏ bừng.

“Hoàng nhi?” Lam Y Y muốn gỡ tay Vũ Văn Thịnh Duệ đang siết chặt mình, lại ở một khắc chạm đến hấn, khiếp sợ mở to hai mắt.

Tay Vũ Văn Thịnh Duệ lại..... lạnh như băng!

Lam Y Y lại nâng tay sờ mặt Vũ Văn Thịnh Duệ, vẫn lạnh như băng, đông lạnh người ta.

Lam Y Y hoảng hốt, vừa định sai người truyền Thái y, lại nghe thanh âm của Vũ Văn Thịnh Duệ đứt quãng truyền đến: “Mẫu hậu..... Không..... Không cần truyền Thái y..... Trẫm..... Trẫm không có việc gì..... Chồng đỡ trong chốc lát..... sẽ hết thôi.”

“Đứa ngốc! Khó như vậy chịu, làm sao có thể chịu nổi chứ? Không cần sợ thầy giấu bệnh, ta đi truyền Thái y.” Lam Y Y nghe vậy, mắt lập tức có chút ẩm ướt, đang muốn ra tiếng kêu người truyền Thái y, đã bị một đôi bàn tay to lạnh như băng che kín miệng.

“Mẫu hậu, cầu ngài! Đừng cho bất luận kẻ nào biết chuyện trẫm phát bệnh!” Hàm răng Vũ Văn Thịnh Duệ mặc dù đang run lên, nhưng vẫn kiên trì một hơi nói xong.

Tiếp theo, Lam Y Y liền cảm thấy trên người mình chợt nặng, Vũ Văn Thịnh Duệ đem hơn phân nửa sức nặng thân thể hấn đặt ở trên người nàng. Nếu không phải thân thể của nàng sớm được linh dịch, linh quả cải tạo không giống bình thường, còn tu luyện võ công một thời gian, nếu không chỉ cái dựa này có thể đè thân thể nhỏ nhắn của nàng nằm úp sấp rồi.

“Hoàng nhi?” Lam Y Y bối rối trong lòng, gọi hấn một tiếng, nhưng không có tiếng đáp lại, nếu không có cảm giác được hấn còn đang hô hấp mỏng manh, nàng sẽ nghĩ hấn đã chết rồi.

Lam Y Y hít sâu một hơi, lệnh cho chính mình tỉnh táo lại. Nàng biết, Vũ Văn Thịnh Duệ không ỉn kêu Thái y, nhất định có lý do của hấn. Cho nên, nàng kéo Vũ Văn Thịnh Duệ đi lên giường ngủ của nàng, tính vào giới tạo hóa lấy ra một ít dịch tạo hóa, cùng với bách linh quả có khả năng giải trăm độc.

Như vậy, vô luận là ngoại thương, nội thương hay là trúng độc, đều có thể giải quyết hoàn mỹ. Cho nên, nàng căn bản là không cần lo lắng.

Mặc dù ở trong lòng khuyên giải an ủi chính mình như thế, Lam Y Y vẫn là cảm thấy rất lo lắng, rất khó chịu.

Từ chính điện đến tẩm điện, khoảng cách không quá dài, Lam Y Y lại kéo Vũ Văn Thịnh Duệ đi rất lâu, bởi vì Vũ Văn Thịnh Duệ vẫn ôm lấy nàng không buông, cho nên, khi hấn buông, không cần thận, cùng hấn ngã xuống giường.

Lam Y Y ảo não cắn môi, muốn từ trên giường đứng lên, ai ngờ Vũ Văn Thịnh Duệ lại ôm nàng chặt hơn nữa.

“Mẫu..... hậu, đừng rời trẫm..... rất lạnh!” Vũ Văn Thịnh Duệ nói chuyện hơi đều lạnh như băng, đối lập với hơi thở nóng rực lúc đầu của hấn, quả thực làm Lam Y Y hết hồn.

“Con yên tâm, ta không đi.” Lam Y Y thành thành thật thật bị hấn ôm, lại đem chăn kéo qua, đắp lên cho cả hai người, thân thể của nàng cũng bị cổ hơi thở này đông lạnh, vừa vận nội lực làm ấm thân, vừa dùng ý niệm truyền lời xin giúp đỡ đến Ba Ba trong giới tạo hóa.

Chương 20

Lúc này thần trí của Vũ Văn Thịnh Duệ đã có chút không rõ, nhưng tay hấn vẫn gắt gao ôm Lam Y Y, tựa hồ như muốn hút nhiệt lượng trên người nàng.

Ba Ba nghe được Lam Y Y xin giúp đỡ, ánh sáng chợt lóe, liền xuất hiện ở trên giường, nhìn nhìn tướng mạo Vũ Văn Thịnh Duệ, lại rướn cái mũi nhỏ lên hít hít, khuôn mặt nhỏ nhắn xù lông lộ ra biểu tình ‘nghiêm túc’, nói: “Ba Ba ta tuy rằng không rành y thuật lắm, nhưng xem tướng mạo hấn, còn có mùi của hấn, hấn là trúng hàn độc, hơn nữa thời gian đã lâu, ít nhất cũng năm năm.”

“Năm năm?” Lam Y Y chấn động, nói: “Thời gian dài như vậy, vì sao cho tới bây giờ ta cũng không biết?”

A, đúng rồi, khi đó quan hệ của nàng cùng Vũ Văn Thịnh Duệ chính là như nước với lửa, làm sao sẽ nghĩ đến việc quan tâm hấn chứ?

Bất quá, hiện tại không phải thời điểm nghĩ mấy thứ này, Lam Y Y vội vàng cầm bách linh quả trong tay, muốn dứt cho Vũ Văn Thịnh Duệ.

Có thể thấy được Vũ Văn Thịnh Duệ lạnh đến nổi ngay cả răng đều run lên, nàng mà bắt đầu phát sầu, nên làm sao mới có thể làm cho hấn ăn linh quả to như trái táo này đây? (là trái bom đấy)

“Y Y, nhanh lên! Ở thời điểm hàn độc phát tác, dứt cho hấn ăn, hiệu quả tốt nhất. Hơn nữa nhìn dáng vẻ của hấn, đại khái không đến một khắc (mười lăm phút), hấn là hết phát độc. Nếu không muốn bị con trai nàng phát hiện chỗ dị thường, hãy mau dứt cho hấn ăn. Bằng không, cũng chỉ có thể đợi đến lần sau. Nàng nữ làm cho hấn lại chịu khổ thêm một lần sao?” Ba Ba thấy Lam Y Y nhìn linh quả ngẩn người, liền đứng lên đem một đôi chân trước của mình khoanh ở trước ngực, lên mặt thúc giục như ông cụ non.

Lam Y Y nhìn Vũ Văn Thịnh Duệ thống khổ chống cự hàn độc, lại nhìn nhìn linh quả trong tay mình. Hạ quyết tâm, tay đặt linh quả vào trong miệng mình, sau đó cúi xuống, quyết tuyệt mà lại nhanh chóng đè ở phía trên đôi môi mỏng của Vũ Văn Thịnh Duệ.

Linh quả vào miệng lập tức biến hóa, vừa mới đụng chạm đến đôi môi của hắn, liền biến thành chất lỏng tản ra hương thơm, từ miệng Lam Y Y chảy vào trong đôi môi run run khẽ nhếch của Vũ Văn Thịnh Duệ.

Hừ, cùng lắm thì có cái gì? Làm cha mẹ, mớm cơm cho con, cũng không khác biệt tình huống hiện tại lắm đi? Tuy rằng con trai nàng đã lớn, nhưng hiện tại hắn lâm vào tình huống đặc biệt, hắn là..... hắn là không thành vấn đề đi?

Lam Y Y mớm mười lần như vậy, mới dứt hết linh quả cho Vũ Văn Thịnh Duệ. Kỳ thật, Lam Y Y không biết, bách linh quả chỉ cần ăn một ngụm nhỏ có thể hoàn toàn giải độc. Bất quá, nếu ăn hết toàn bộ bách linh quả, về sau sẽ bách độc bất xâm, phi thường thần kỳ.

Ba Ba cũng là nghĩ vậy, mới không có ngăn cản Lam Y Y. Nó xem ra, Lam Y Y hẳn là cảm thấy cao hứng với việc này mới đúng.

Khi Vũ Văn Thịnh Duệ phát tác hàn độc, từ trong cơ thể liên tục toát ra một cỗ rét lạnh không dứt, tiện đà, ngũ tạng lục phủ cùng với da thịt bên ngoài của hắn đều trở nên càng lúc càng lạnh, như là rơi vào hầm băng. Vô luận đắp bao nhiêu cái chăn, đốt bao nhiêu lò sưởi, đều không có một chút tác dụng. Chỉ có thể chính mình cố chịu đựng. Thời gian hàn độc phát tác dài nhất là một canh giờ, mỗi lần phát tác, hắn đều hận chính mình không thể lập tức chết đi.

Nhưng hắn vẫn kiên trì. Thậm chí hắn còn tìm được phương pháp giảm bớt đau đớn do hàn độc, mới có thể kiên trì đến bây giờ. Mà tính cách của hắn, cũng bởi vậy trở nên càng thêm cứng cỏi.

Nhưng lần này, hàn độc còn chưa phát tác bao lâu, hắn liền cảm giác được một dòng nước ấm theo ngũ tạng lục phủ, xương cốt kinh mạch của mình chảy ra khắp toàn thân, nơi dòng nước ấm đến, hàn khí trong cơ thể liền giống như gặp phải thiên địch, kế tiếp bại lui, cuối cùng tiêu tan.

Vũ Văn Thịnh Duệ biết dòng nước ấm này bắt nguồn từ trên môi mình, nghĩ đến mình lúc này té xỉu ở trong cung mẫu hậu, chẳng lẽ là mẫu hậu cứu mình?

Vũ Văn Thịnh Duệ hơi hơi mở mắt, vừa lúc nhìn đến khuôn mặt tuyệt mỹ của mẫu hậu đang dần phóng lớn ở trước mắt mình, sau đó trước mắt tối sầm lại, trên môi liền có một chất lỏng ấm áp thơm ngát từ đôi môi anh đào mềm mại của nàng, chảy vào trong miệng mình.

Vũ Văn Thịnh Duệ thấy vậy, trong lòng không phải không khiếp sợ, không phải không hoảng hốt, nhưng không thể phủ nhận là, trong lòng hắn, đồng thời cũng dâng lên một cỗ vui sướng cực kì mãnh liệt, bất quá bị hắn cường ngạnh ngăn chặn, hắn không dám nghĩ lung tung.

Như là trốn tránh, hắn lại nhắm hai mắt lại. Hiện tại, sắc mặt cùng với nhiệt độ cơ thể của hắn bắt đầu dần dần khôi phục bình thường, hắn có thể rõ ràng cảm giác được, lúc này đây, hàn độc trong cơ thể hắn, rốt cục đã hoàn toàn loại trừ.

Thẳng đến Lam Y Y dứt xong ngụm linh quả cuối cùng, đang muốn đứng dậy, đột nhiên sau gáy bị một lực mạnh hung hăng đè ép xuống, môi vừa mới rời khỏi môi Vũ Văn Thịnh Duệ lại bị hung hăng va chạm, thậm chí răng của hắn cắn môi nàng sinh đau.

Lam Y Y phần nộ mở to mắt, nhìn kẻ đầu trâu, vừa vặn nhìn vào đôi mắt đen láy sắc bén hẹp dài của hắn, trong mắt hắn bình tĩnh tựa như mặt biển phẳng lặng, nhưng lại ngấm nổi lên một trận gió lốc mãnh liệt.

“Ừm.....”

Tâm Lam Y Y loạn như ma, muốn giãy dụa, lại không nghĩ rằng, ngược lại làm cho hắn và mình dây dưa càng sâu, tiếp theo, nàng liền cảm thấy một cái đầu lưỡi mềm mại, kiên định tách hai môi của nàng ra, giáo hoạt mà lại lạnh lợi tiến vào trong miệng của nàng, cuốn lấy cái lưỡi của nàng cùng múa, dây dưa không ngớt.

Lam Y Y bị chọc giận, cái răng nhỏ hung hăng hạ xuống cắn một cái, đầu lưỡi mạnh mẽ xâm nhập trong miệng nàng đột nhiên dừng một chút, lập tức có mùi máu tươi tràn ra.

Lam Y Y hung hăng trừng mắt Vũ Văn Thịnh Duệ, mà Vũ Văn Thịnh Duệ nhìn ánh mắt của nàng cũng là phức tạp khôn kể, chậm rãi buông bàn tay to ôm ở sau đầu nàng.

Lam Y Y phát hiện bàn tay to giam cầm mình đã mất, vội vàng đứng dậy, lại không dự đoán được, bởi vì tách hẳn ra quá mau, phát ra một tiếng ‘chụt’, hơn nữa, một sợi chỉ bạc mang theo màu máu theo hai đôi môi tách ra mà kéo dài.

Lam Y Y then quá hóa giận, lấy mu bàn tay hung hăng lau miệng vài cái, thế này mới nhìn Vũ Văn Thịnh Duệ, lạnh lùng nói: “Người đi đi! Ai gia hiện tại không muốn nhìn thấy người.”

Trong lòng Vũ Văn Thịnh Duệ cũng nổi sóng, áy náy, tự trách, cao hứng, bất an, đủ loại cảm xúc bốc lên không ngớt ở trong lòng hắn. Hắn thật sự thật không ngờ, chính mình sẽ làm ra chuyện tình cảm kị như vậy. Lúc đó hắn cũng chưa kịp nghĩ cái gì, cái tay liền giống như tự có thêm ý thức, giữ cái gáy mẫu hậu, đem đề nàng hướng chính mình. Một khắc kia, hắn chỉ biết là, mình không muốn thả nàng rời đi, muốn chút ấm áp này có thể dừng lại trong chốc lát.

Hắn biết mẫu hậu bị con trai mình đối đãi như vậy, khẳng định sẽ tức giận. Nhưng nhìn đến nàng như là lau bẩn, hung hăng lau môi mình, trong lòng hắn lại dâng lên một tia lửa giận.

“Dừng! Không được lau!” Hành động luôn nhanh hơn tư tưởng một bước, Vũ Văn Thịnh Duệ duỗi cánh tay ra, đem nàng ôm vào trong lòng, giam cầm cánh tay của nàng, không muốn cho nàng tiếp tục ngược đãi môi mình.

“Buông ta ra! Người làm như vậy còn ra thể thống gì? Người là con trai ruột của ta!”

Lam Y Y mặc dù đã sống hai kiếp, gặp phải loại tình huống này, trong lòng cũng là khủng hoảng bất an, thật vất vả mới trấn định xuống, lừa gạt chính mình rằng chuyện vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, nhưng tình trạng hiện tại, lại làm cho nàng rất cuộc không thể lừa mình dối người, khẩu khí ngoài mạnh trong yếu ẩn chứa một tia ghen ngào cầu xin.

Thấy mẫu hậu nhắm mắt lại không nhìn mình, thậm chí trong khóe mắt tràn ra một giọt nước mắt trong suốt, trong lòng Vũ Văn Thịnh Duệ cũng là chua chát khó chịu. Hắn sợ nếu mình tiếp tục như vậy, sẽ làm mẫu hậu về sau càng thêm bất hòa với mình, dù là vô cùng không muốn, vẫn là thuận theo ý của nàng, buông nàng ra.

Muốn mở miệng an ủi mẫu hậu, lại cái gì cũng nói không nên lời. Hắn hiện tại cũng là tâm phiền ý loạn, căn bản không biết sự tình làm sao lại phát triển thành cái dạng này. Hắn cần suy nghĩ kỹ một chút, yên lặng một chút. Bởi vậy, sửa sang lại quần áo xong, hắn nhìn Lam Y Y một cái thật sâu, liền xoay người rời đi.

12. Chương 21-22

Chương 21

Tháng tư ngày mười lăm, cảnh xuân tươi đẹp, vạn vật sống lại, liễu xanh đào hồng. Nếu ở lúc bình thường, thời tiết như vậy thật là thích hợp để đi chơi trong tiết thanh minh.

Bất quá, hôm nay tình huống đặc thù, các nhà đều vô cùng khẩn trương, như bày trận chờ quân địch. Đa số tiểu thư khuê các từ sáng sớm hôm nay đã ăn mặc trang phục lộng lẫy, trang điểm tao nhã hài hòa, muốn thể hiện chính mình hơn hẳn người thường quả thật không dễ. Thậm chí có gia tộc, hơn mười ngày trước, đã bắt đầu chuẩn bị tỉ mỉ cho ngày hôm nay. Khuê tú ngồi trong xe ngựa, đi xuống ở ngoài cửa cung. Các thiếu nữ xuống xe xong, ánh mắt nhìn lẫn nhau, đều che dấu một tia địch ý. Nhìn đến dung mạo kiều diễm hơn mình, hoặc trang phục thướt tha rực rỡ hơn mình, trong lòng sẽ tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại không thể không nặn ra một nụ cười tươi, gọi nhau tỷ tỷ muội muội thật thân thiết.

Ngoại trừ các khuê tú, mọi nha hoàn bà vú đi theo hầu hạ đều phải chờ ở ngoài cung, không có tư cách tiến cung.

Vào cửa cung, sớm có các thái giám, cung nữ Cung Vĩnh Ninh đứng đợi, chuyên phụ trách dẫn đường, hầu hạ các tiểu thư. Bên cạnh đó lại dựa theo số lượng khuê tú được mời, chuẩn bị sẵn một số lượng kiệu nhỏ.

Các thiếu nữ tiến cung, liền dừng lại hàn huyên, mang theo tâm tình chờ mong, hoặc không yên, hoặc lo lắng đi lên kiệu.

Cổ kiệu nâng thực vững, làm cho tâm tình các vị khuê tú cũng dần dần bình tĩnh lại. Một thời gian ngắn, kiệu rốt cục ngừng lại, đã tiến vào cửa nội cung. Hạ kiệu xong, liền đi bộ đến Cung Vĩnh Ninh.

Diện mạo của Triệu Tòng Quân, mặc dù tại đây ở giữa cả ngàn mỹ nhân, cũng là nổi tiếng, quan trọng nhất là, trên người nàng nhiều hơn các cô gái khác một tia khí chất cao nhã, thuần khiết, tựa như hoa sen trắng, khiến người ta chỉ dám đứng nhìn mà không dám chơi đùa.

Những người hay nghe ngóng tin tức, đã biết Triệu Tòng Quân con gái của thượng thư hình bộ, là người có hy vọng đi lên hậu vị nhất. Những cô gái tự biết mình vô duyên với hậu vị, khi đối mặt với nàng, đều tránh không được có vài phần tâm tư muốn nịnh bợ. Nhưng Triệu Tòng Quân đối với mọi người đều là một bộ dáng lãnh đạm xa cách, làm các cô gái hơi mất mặt.

Liêu Phi Phàm con gái của Tả Đô Ngự Sử Đô sát viện, là cô gái dịu dàng trang nhã, không có được mỹ mạo như Triệu Tòng Quân, nhưng nàng bình dị gần gũi, khi ở chung, làm người ta thoải mái như hưởng gió xuân, hơn nữa sớm có danh tài đức. Bởi vậy, trong số ba người được đề cử cho hậu vị, nàng được xem là người có nhân duyên tốt nhất.

Ngô Hân Nghiên là cô gái xinh đẹp mạnh mẽ hiên ngang, phụ thân của nàng Định Viễn Hầu nắm trong tay quân đội hùng hậu, bởi vì lập chiến công hiển hách, mới được phong hầu. Nghe nói, nàng từ nhỏ đã bắt đầu học tập võ nghệ, đến bây giờ đã có chút thành tựu. Khê cau mày, ánh mắt sẽ truyền ra một tia sát khí, thậm chí nghe nói, có mấy thị nữ hầu hạ nàng từng bị nàng dọa sợ vỡ mật. Khí chất trên người nàng không hợp với các cô gái khác, quả thực so với Triệu Tòng Quân còn bị bọn họ bài xích nhiều hơn, bởi vậy, không có nhân duyên với hậu vị nhất.

Triệu Tòng Quân đang đi tới, đột nhiên, lại có một nữ tử vô cùng diễm lệ đi lên, không sợ lãnh đạm xa cách của nàng, bắt đầu trò chuyện làm quen với nàng, làm đáy lòng nàng có chút phiền chán. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới muốn tiến cung làm phi, bởi vậy, nàng cũng không chờ mong yến hội cung đình này.

Bất quá, thân phận nữ tử này, thật ra làm nàng kinh ngạc vài phần, đó là Lưu Mạn Thanh thứ nữ của Lưu quốc cữu. Bất quá, vừa nghĩ đến vì Lưu Tử Nhân rời khỏi, nàng mới bị đẩy vào vị trí thế thân của nàng ta, làm nàng cùng người trong lòng không thể gần nhau, nàng liền vô cùng chán ghét ân cần nịnh bợ của nữ tử này.

Lưu Mạn Thanh cũng là bất đắc dĩ, nàng là thứ nữ, không được sủng. Ngay từ đầu, là không có tư cách vào cung, may mắn nhờ Lưu Tử Nhân xảy ra chuyện, mới làm cho nàng có cơ hội một bước lên trời này. Mẫu thân của nàng từng nói cho nàng, nếu nàng biểu hiện thật tốt, lại có gia tộc nâng đỡ, tương lai có thể đạt tới hậu vị. Phải biết rằng, đương kim Thái Hậu nương nương, năm đó cũng không phải là một cái thứ nữ sao, thậm chí, thân phận còn không bằng nàng. Mẫu thân của bà ta, ít nhất vẫn là người thiếp hiền lành bị ức hiếp!

Việc này thật kích thích dã tâm của nàng, Thái Hậu có thể làm được, vì sao nàng lại làm không được?

Hết thấy phản ứng của các khuê tú đều bị các thái giám, cung nữ im lặng xem xét, không bao lâu, sẽ truyền vào trong tai Thái Hậu.

Rốt cục đi tới ngoài đại điện Cung Vĩnh Ninh, các khuê tú đều là lần đầu tiên cung, nhìn thấy cung điện phi phàm tinh xảo xa hoa, tự nhiên là hâm mộ không thôi, thậm chí càng thêm quyết tâm dâng trào chí tiến thủ của mình.

Sau khi tiến điện, dưới sự hướng dẫn của các cung nữ, đều ngồi xuống vị trí của mình. Những người hầu đứng ở phía sau, lúc bắt đầu, các khuê tú đều tỏ vẻ rụt rè, giữ im lặng. Một lúc sau, đều nhin không được nhẹ giọng bắt chuyện với người bên cạnh.

Cũng không biết trải qua bao lâu, mới nghe được có nội thị báo lại: “Thái Hậu đã sai người dọn xong yến hội ở hoa viên Lâm Khê Hiên của Vĩnh Ninh Cung, mời các vị tiểu thư dời bước đi hoa viên.”

Trong lòng các khuê tú tuy kinh ngạc, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy, đi đến hoa viên.

Lâm Khê Hiên được xây ở trên một tòa núi đá cực kỳ rộng rãi bên cạnh một cái hồ, ba mặt là nước, bốn phía có rào chắn, màn che trong suốt nhẹ bay, cực kì tao nhã. Bên bờ có liễu rủ, cách đó không xa, lại có đồng hoa rực rỡ, gió nhẹ thổi, một trận mùi hoa bay vào mũi, cực kì tao nhã.

Bài trí bên trong cũng cực kì được chú ý, điêu khắc tinh xảo, tráng lệ, ở vị trí chủ thượng tối cao, đặt một tấm bình phong tinh xảo hơi trong suốt, mặt sau có một bóng người, các khuê tú đều biết, đây chính là Lưu Thái Hậu từng quyền khuyh thiên hạ.

Các khuê tú đã học tốt quy củ, đồng loạt quỳ xuống hành lễ với Thái Hậu: “Thần nữ bái kiến hoàng thái hậu, Thái Hậu nương nương thiên tuế thiên tuế ngàn thiên tuế.”

Mọi người chỉ nghe người ở sau tấm bình phong mặt dùng thanh âm cực kì trẻ trung uyển chuyển cười nói: “Đều đứng dậy đi! Các người cứ xem như đây là một buổi yến hội bình thường, không cần câu nệ lễ tiết.”

Bình phong này

“Tạ Thái Hậu.”

Mọi người kinh ngạc vì giọng nói của Thái Hậu lại trẻ trung dễ nghe như thế, đồng thời đối với lời của nàng cũng không dám coi là thật, nếu thực nghe lời của nàng không cần giữ lễ tiết, Thái Hậu tuy sẽ không nói gì, nhưng tên người này khẳng định sẽ bị Thái Hậu kéo vào sổ đen, về sau cũng đừng nghĩ tiến cung, nói không chừng còn có thể bị chỉ hôn ột người mà mình không ưng ý.

Các khuê tú ngồi xuống xong, Thái Hậu lại nói: “Đi mời hai vị công chúa Ngọc Uyển, Ngọc Linh đến.”

Nội thị khom người lĩnh chỉ lui ra.

Trước mặt mọi người bày một ít hoa quả tươi, còn có một ít hoa quả kỳ lạ do các nước chư hầu tiến cống, thậm chí còn có rượu trái cây hương vị ngọt ngào.

Phần đông khuê tú vẫn là rất hiếu kì đối với yến hội cung đình này, nhưng sợ Thái Hậu ở đây, không dám biểu hiện ra.

Thái Hậu nói: “Cũng không cần khách khí, hiếm khi tiến cung một lần, đều thả lỏng đi. Ha ha, bắt quá, các người hiện tại tuy rằng tò mò mấy thứ này, qua không bao lâu, sẽ ngán, không bao giờ muốn ăn nữa.”

Lời của Thái Hậu là một lời hai nghĩa, làm các cô gái có tâm tư làm phi đều đỏ mặt lên, chỉ có Triệu Tòng Quân hơi nhú mày, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Không bao lâu, hai thiếu nữ xinh đẹp mặc cung trang hoa lệ, được người hầu vây quanh đi vào Lâm Khê Hiên.

“Ngọc Uyển/Ngọc Linh bái kiến mẫu hậu, chúc mẫu hậu vĩnh viễn thanh xuân, luôn tươi cười.” Hai vị công chúa quỳ gối hành lễ, trong giọng nói vô cùng thân thiết biểu hiện ra thân phận các nàng không giống người thường.

“Ha ha, hai người các người thật là khéo nói, còn không mau ngồi vào chỗ đi?” Sau tấm bình phong, Thái Hậu mỉm cười nói, ngữ khí còn ôn hòa hơn hồi nãy rất nhiều. Chính là không có người nhìn đến, trong mắt nàng hiện lên một vẻ sáng giọng.

“Tạ mẫu hậu.”

Sớm đã có người hầu bố trí hai chỗ ngồi ở phía dưới tấm bình phong, hai vị công chúa một trái một phải ngồi xuống.

Cũng không biết có phải là trùng hợp hay không, ở ngay dưới chỗ ngồi của Ngọc Uyển, đúng là con gái của thượng thư hình bộ Triệu Tòng Quân. Ánh mắt hai người trao đổi một chút, liền dời ánh mắt đi.

Người hầu dọn hoa quả, dâng thức ăn lên. Thái Hậu ban thưởng rượu, mọi người đều đứng dậy tạ ơn. Đợi Thái Hậu cầm đũa, mọi người mới dám cầm.

Yến hội cung đình kỳ thật cũng nặng nề, quy củ rất nhiều, trên cơ bản ăn không nhiều lắm. Cho nên, cho dù hương vị thức ăn vô cùng ngon, mọi người cũng không có khẩu vị nhiều lắm.

Không lâu sau, Thái Hậu đặt đũa xuống, mọi người cũng không dám ăn tiếp. Có cung thị tiến lên, dọn thức ăn, lại dâng trà thơm trắng miệng.

Loại yến hội này, ăn uống là thứ yếu, kỳ thật đều là để tán gẫu, hiểu biết lẫn nhau một chút. Bởi vậy, Thái Hậu bắt đầu hỏi mọi người sở yêu thích gì, am hiểu cái gì.

Các khuê tú muốn vào cung, tự nhiên là tận hết sức lực biểu diễn tài hoa của mình, cũng là vì làm cho Thái Hậu nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

Cầm thi thư họa, mỗi thứ tinh thông không ít, nhưng là, năng lực trên mọi người, bộc lộ được hết tài năng cũng không có bao nhiêu.

Bất quá, vị Ngô Hân Nghiên kia làm cho Lam Y Y có chút giật mình, biểu diễn múa kiếm, hơn nữa rất điêu luyện, không phải công phu mèo quào.

Mọi người cơ hồ đều lộ một thân tài nghệ, chỉ có Triệu Tông Quân vững vàng ngồi tại chỗ, không có một tia ý tứ muốn hiển lộ tài nghệ.

Công chúa Ngọc Uyển đột nhiên đứng lên nói: “Mẫu hậu, nhi thần nghe nói, cầm nghệ của Triệu tiểu thư là tuyệt nhất kinh thành, nhi thần đã sớm muốn thưởng thức một phen, hôm nay ngày lành, mẫu hậu có thể thỏa mãn nguyện vọng này của nhi thần được không?”

Triệu Tông Quân khiếp sợ nhìn về phía công chúa Ngọc Uyển, cũng không mang chút che giấu. Thẳng đến cảm giác được ánh mắt cực kỳ uy nghiêm sau tấm bình phong ụp rơi xuống trên người nàng, nàng mới cuống quýt thu lại thần thái, khôi phục biểu tình lạnh nhạt, đứng dậy đáp: “Thái Hậu, công chúa Ngọc Uyển thật sự là quá khen, thần nữ chỉ biết sơ lược cầm nghệ, nếu thái hậu không ghét bỏ, xin để cho thần nữ vì mọi người đàn một bản.”

Lúc này, nàng mới cảm thấy Thái Hậu dời ánh mắt mang đầy tính áp bách khỏi người nàng, sau tấm bình phong truyền ra một chữ cực kì lạnh lùng: “Chuẩn!”

Chương 22

Rửa tay, dâng hương xong, Triệu Tông Quân thông dong ngồi ở bên cầm án sớm đã chuẩn bị sẵn, đàn trên cầm án tuy rằng cũng coi như không coi là danh cầm, nhưng tốt xấu cũng là vật trong cung, nhẹ gảy, âm sắc ôn hòa theo phong cách cổ xưa, nhất định không phải vật thường.

Triệu Tông Quân rất là vừa lòng với cây đàn này, tỉ mỉ ngưng thần, vứt bỏ tạp niệm, ngón tay ngọc nhẹ gảy lên, xoa mặt đàn, tiếng đàn vang lên, như dừng như tiếp, như có như không, trêu đùa lòng người, tuyệt vời vô cùng.

Cầm nghệ của Triệu Tông Quân quả nhiên là không phải bình thường. Đến Lam Y Y nghe cũng phải thất thần. Bất quá, trong tiếng đàn này biểu đạt ra cái loại hơi thở bất lực, ai oán, bi thương, làm cho nàng không khỏi nhú mày.

Đối với việc Triệu Tông Quân vì sao lựa chọn đàn một khúc về đau thương, trong lòng Lam Y Y hiểu rõ. Bất quá, nàng không dự đoán được, nàng ta dám trắng trợn biểu đạt ý tứ không muốn tiến cung như vậy.

Trong lòng Lam Y Y có chút không thoải mái. Hoàng đế tuy rằng nhất thời hồ đồ mạo phạm nàng, nhưng dù sao vẫn là con nàng, nàng có thể quở trách hắn không phải, thậm chí là đánh chửi hắn, nhưng tuyệt đối sẽ không cho phép người khác coi thường hắn. Ở trong mắt nàng, hoàng đế quả thật là một minh quân vô cùng có năng lực.

Mà tên An Vương kia nếu có thể làm ột nữ tử khăng khăng một lòng với hắn như vậy, nói vậy cũng vô cùng không đơn giản. Lục lại trí nhớ một chút, lại phát hiện, ấn tượng của mình đối với hắn cực kì nhạt nhẽo, đối với hắn chỉ có bốn chữ để hình dung —— xanh xao vàng vọt.

Khi Y Y biết công chúa Ngọc Uyển có tới lui cùng An Vương, liền biết gã An Vương kia khăng định không đơn giản như hắn biểu hiện ra ngoài. Bất quá, từ trước đến nay nàng thích lập âm mưu rồi mới hành động, vẫn là tạm thời nhẫn nại, chờ chính hắn tự lộ ra dấu vết, để tránh hành động tùy tiện, đánh cỏ động rắn.

Ngay tại lúc Lam Y Y suy nghĩ mông lung trong nháy mắt, tiếng đàn đã dần dần nhỏ lại, thẳng đến không thể nghe thấy.

“Bốp bốp bốp——“

Lam Y Y dần dần vỗ tay, khiến mọi người bị tiếng đàn của nàng làm khiếp sợ cũng đều phục hồi tinh thần lại, đều tự áp chế phức tạp trong lòng, cũng đều bắt đầu cố nâng tay lên vỗ.

“Tốt, quả nhiên là cầm nghệ tốt! May mắn có Ngọc Uyển nhắc nhở, nếu không, chẳng phải là ai gia bỏ qua tiếng đàn tuyệt diệu này sao?”

“Thái Hậu khen, thần nữ không dám nhận.” Triệu Tông Quân đứng dậy đi đến một bên, cúi người hành lễ nói.

Thái Hậu mỉm cười vuốt cằm, cũng là hỏi: “Nghe bên trong tiếng đàn của ngươi, rất có ý ai oán bất mãn. Ngươi có chuyện gì phiền lòng? Hãy nhân cơ hội này nói ra, nếu không trái với quy củ, ai gia có thể giải quyết cho ngươi.”

Triệu Tông Quân nghe vậy, khuôn mặt luôn luôn lạnh nhạt đột nhiên hơi xúc động, nhưng không biết nghĩ đến cái gì, thần sắc lại ảm đạm đi.

“Hồi Thái Hậu, trong lòng thần nữ cũng không có gì phiền lòng.” Triệu Tông Quân cung kính nói.

“Ngươi cần phải nghĩ cho kỹ, cơ hội hiếm khi có được!” Lam Y Y nói.

Trong mắt Triệu Tông Quân rõ ràng xuất hiện vẻ giãy dụa, nếu nói có ai có thể cứu nàng, nhất định là Thái Hậu nương nương trước mắt. Chỉ cần bà mở miệng, cho dù là cha mẹ nàng, cũng không dám vi phạm ý chỉ của bà ta.

“Thái Hậu, thần nữ...”

“Mẫu hậu!” Ngọc uyển đột nhiên ra tiếng ngắt lời Triệu Tông Quân, gấp tằm mắt bất mãn của Thái Hậu nhìn qua, nàng mới vội vàng hành lễ nói: “Nhi thần đường đột, xin mẫu hậu trách phạt.”

Thái Hậu dời ánh mắt, lãnh đạm hỏi: “Chuyện gì?”

Ngọc Uyển biết, Thái Hậu không thích nhất là người không có quy củ, hành vi mình vừa rồi khẳng định là làm cho bà ta tức giận, bất quá, nàng cũng không có biện pháp. Nàng còn chưa kịp nhấn lời của Vũ Văn Thịnh Khải cho Triệu Tông Quân, thấy nàng ấy sẽ phá hư chuyện, làm sao ngồi yên được?

“Mẫu hậu, nhi thần cùng Triệu tiểu thư là bạn tri kỷ đã lâu, muốn sau khi yến hội qua đi, mời Triệu tiểu thư đi điện Giáng Vân của nhi thần chơi một chút mới ra cung, thỉnh mẫu hậu ân chuẩn.” Ngọc Uyển đưa một ánh mắt ra hiệu cho Triệu Tông Quân, quỳ xuống khẩn cầu.

Triệu Tông Quân biết Ngọc Uyển muốn truyền lời nhấn của tình lang với nàng, trong lòng dâng trào không thôi, vội nói: “Thần nữ quả thật không có gì muốn làm phiền Thái Hậu, phụ ý tốt của Thái Hậu nương nương, trong lòng thần nữ sợ hãi.”

Lam Y Y cũng chỉ là muốn thử một chút thôi, hiện tại vừa lúc biết thời biết thế, nói: “Ai gia già rồi, đã đoán không trúng tâm tư các ngươi. Một khi đã như vậy, vậy ngươi đi điện Giáng Vân của Ngọc Uyển ngồi một chút, cũng là nhóm người trẻ tuổi các ngươi có nhiều thứ để nói hơn.”

Dứt lời, lại nhìn Ngọc Linh bên kia, Ngọc Linh nhỏ tuổi nhất, mới mười hai tuổi, tính cách cũng có vẻ dịu ngoan, tâm tư không phức tạp như Ngọc Uyển.

Mọi người thấy Thái Hậu có nhiều ân sủng với Triệu Tông Quân như thế, cũng không từ trong lòng chua lên, nghĩ rằng, bên ngoài đều đồn, Thái Hậu cùng gia tộc họ Lưu trở mặt, giờ hãy nhìn bộ dáng của bà, tựa hồ cố ý nâng đỡ Triệu Tông Quân, vậy tin tức trở mặt là giả sao?

Mặt khác hai người được đề cử lên ngôi vị hoàng hậu, cũng đều không nhìn tầm mắt thương hại trào phúng như có như không ở chung quanh, hạ mắt không nói gì.

.....

Thái Hậu mở tiệc chiêu đãi các vị khuê tú, tần phi trong cung tự nhiên đều biết là có dụng ý gì. Bởi vậy, trong lòng thầm oán Thái Hậu nhiều chuyện, nhưng cũng không thể làm gì được. Dù sao, vô luận Thái Hậu mở tiệc hay không mở, hậu cung vẫn phải đông đúc. Nhất là, còn liên quan đến đại sự lập hậu, các nàng không thể không lo lắng.

Thực Phi một đoạn thời gian gần đây sông không quá như ý, nàng tổng cảm thấy Hoàng Thượng đối đãi nàng không bằng trước đây, số lần gọi nàng thị tẩm giảm đi rất nhiều. Quan trọng nhất là, thái độ của hân đối với nàng, luôn có chút không tập trung.

Thực Phi nghĩ chuyện này có lẽ là vì Hoàng Thượng sắp lập hậu, bởi vậy, đối với việc lập hậu vẫn canh cánh trong lòng. Hôm nay, trong số những người được Thái Hậu mở tiệc chiêu đãi, chỉ sợ có hoàng hậu tương lai, trong lòng càng thêm không có mùi vị.

Nếu, cha mẹ nàng không mất sớm, bằng gia thế của nàng, cũng đủ để cho nàng ngồi trên hậu vị. Đáng tiếc, không có nếu. Nàng chỉ có thể tận lực làm nhĩ có con ở trước khi lập hậu, như vậy, mới có thể bảo trụ địa vị của nàng ở hậu cung. Không phải hoàng hậu, nhưng hơn hân hoàng hậu.

Thực Phi mang theo canh tự tay nấu, đi đến điện Sùng Chính thăm Hoàng Thượng. Đây là thành quả nàng đã bỏ công học tập nấu nướng suốt một đoạn thời gian này.

Bởi vì, nàng là khách quen của điện Sùng Chính. Mỗi lần nàng đến, hoàng đế chưa bao giờ ngăn cản. Cho nên, lần này nàng cũng đi vào điện Sùng Chính rất dễ dàng.

Đáng tiếc, hôm nay tâm tình Vũ Văn Thịnh Duệ cực kì không tốt, nhìn thấy nàng, không khỏi hung hăng nhíu mày lại, hạ mắt, vừa tiếp tục phê duyệt tấu chương, vừa lạnh lùng hỏi: “Nàng tới làm cái gì?”

Thực Phi nghe vậy, ý cười trên mặt nhất thời cứng đờ, nhưng nàng vẫn tận lực ôn nhu nói: “Thần thiếp sợ Hoàng Thượng vất vả, vội tới đưa canh cho Hoàng Thượng.”

“Để xuống, lui ra! Về sau không có chuyện quan trọng, không được tùy tiện đến điện Sùng Chính. Nơi này không phải nơi hậu phi các nàng có thể đến.” Vũ Văn Thịnh Duệ căn bản không có ngẩng đầu nhìn nàng, lạnh lùng nói.

“Hoàng Thượng——” Thực Phi quá sợ hãi, trên gương mặt đẹp lạnh lùng tràn đầy vẻ khó hiểu, đau thương.

“Đừng để trẫm nói lần thứ hai.” Vũ Văn Thịnh Duệ căn bản là nhìn mà như không nhìn, trong thanh âm đã mang theo một tia bức bách uy hiếp.

Trong mắt Thực Phi rưng rưng, không dám tin hỏi: “Hoàng Thượng, ngài đến tốt cùng là làm sao vậy? Thần thiếp có làm gì không tốt, ngài có thể nói cho thần thiếp, để thần thiếp sửa chữa được không?”

Mấy ngày liền lo lắng bất an, rốt cục hôm nay Thực Phi bộc phát ra, nàng không biết, nếu mất đi sủng ái của Hoàng Thượng, trong Hoàng cung này nàng sẽ còn lại cái gì.

Vũ Văn Thịnh Duệ không kiên nhẫn nhíu mày, nén cơn tức giận, nói: “Nàng không sai, nguyên nhân đều là trẫm, hôm nay tâm tình trẫm không tốt, nàng sẽ không nên tới phiền trẫm.”

Thực Phi nghe được nguyên nhân không phải do mình, trong lòng an tâm một chút, nhưng nhìn đến thái độ lãnh đạm của Hoàng Thượng, vẫn là có chút thương tâm. Bất quá, nàng cũng biết, hiện tại nếu cố chết quẩn lầy Hoàng Thượng, tuyệt đối sẽ làm Hoàng Thượng sinh ghét, bởi vậy, mặc dù không cam, nàng cũng đành ảm đạm lui ra.

Thấy nàng đi ra ngoài, Vũ Văn Thịnh Duệ mới thở phào nhẹ nhõm. Nhíu nhíu mày, ngã người dựa lưng vào ghế.

Hôm nay, hiếm khi hân không có đi Cung Vĩnh Ninh thỉnh an Thái Hậu. Bởi vì, hân thật sự không biết nên đối mặt với mẫu hậu như thế nào. Nghĩ đến thái độ lãnh đạm của mẫu hậu hôm qua đối với hân, trái tim hân lại co rút đau đớn.

Hân suy nghĩ một đêm, rốt cục hiểu được, tâm tư của mình đối với mẫu hậu chỉ sợ không chỉ thuần. Nhưng là, hân biết, loại tình cảm trái ngược luân thường này là tuyệt đối không được. Cho nên, hân nghĩ thừa dịp chính mình còn chưa bị hãm sâu, cách xa mẫu hậu, chặt đứt này chút tình cảm không nên có này.

Cũng không nghĩ đến, thế nhưng mình không gặp mẫu hậu, vừa đến giữa trưa tâm thần đã không yên, căn bản không thể chuyên tâm xử lý chính sự. Còn tiếp tục như vậy, khẳng định không được. Hẳn hiểu được như vậy sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng cỡ nào, cho nên, hẳn phải hạ quyết tâm, dùng thuốc mạnh ỉn, Hẳn không thể hại chính mình, còn hại cả mẫu hậu.

13. Chương 23-24

Chương 23

Yến hội cung đình cứ đơn giản như vậy mà kết thúc, có người mất mát, có người cao hứng, cũng có người thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lam Y Y vẫn ngồi ở sau tấm bình phong, tuy rằng thân thể không sao, nhưng lòng của nàng lại phi thường mỗi mết. Nhất là, tối hôm qua, cơ hồ nàng mất ngủ suốt một đêm. Cho dù là mơ mơ màng màng ngủ, ở trong mộng cũng thoát không được bóng dáng của Vũ Văn Thịnh Duệ. Ngày hôm sau, đáy mắt còn nhợt nhạt. May là, nàng dùng linh dịch tắm rửa mới biến mất, nếu không, nàng tránh không được phải đối mặt với ánh mắt nghi hoặc lo lắng của đám người Ánh Phong.

Hiện tại, tiếp tục làm ỉn không có thời gian rảnh rỗi, Lam Y Y vẫn muốn trốn tránh vấn đề, bởi vậy bữa tối cùng chỉ ăn vài miếng, rồi ỉu xiu đi ngủ.

Các người hầu đều nhìn nhau, không biết Thái Hậu vốn luôn có tinh thần vô cùng tốt, vì sao hôm nay lại đột nhiên không phấn chấn như vậy? Nếu bị Hoàng Thượng biết, trách tội bọn họ hầu hạ không chu toàn, vậy chẳng phải bọn họ sẽ bị trách phạt sao? Lại nói, hôm nay sao Hoàng Thượng không có tới thỉnh an Thái Hậu chứ?

Đúng lúc này, thái giám đứng ở ngoài điện thông truyền đột nhiên nhìn thấy thân ảnh vô cùng uy nghiêm lạnh lẽo tàn khốc của Hoàng Thượng, đang muốn thông báo hành lễ, đã bị Hoàng Thượng ngăn cản.

“Thái Hậu đã ngủ chưa?” Vũ Văn Thịnh Duệ cố ý giảm giọng nhỏ lại không ít, hỏi.

Tiểu thái giám quỳ xuống cung kính bẩm báo: “Hồi vạn tuế, Thái Hậu nương nương hình như tinh thần không tốt lắm, bữa tối cũng không dùng bao nhiêu, hiện tại đã nghỉ ngơi.”

Tiểu thái giám dứt lời, đang nghĩ đến hoàng đế sắp phát hỏa, mắng bọn họ vì sao không đi mời Thái y khi, bỗng nhiên nghe được Hoàng Thượng than nhẹ một tiếng, lướt qua hẳn đi vào điện.

Đám người Ánh Phong nghe được động tĩnh, đã sớm chuẩn bị nghênh đón thánh giá. Vũ Văn Thịnh Duệ khoát tay, mọi người lặng lẽ lui ra ngoài.

Vũ Văn Thịnh Duệ đứng ở trước tấm màn màu hoàng kim, do dự một lúc lâu, rốt cục vẫn là xốc màn lên rồi đi vào, đứng ở trước giường, kinh ngạc nhìn về phía thân ảnh yếu điệu nằm bên trong.

Từ lúc Vũ Văn Thịnh Duệ tiến vào điện thì Lam Y Y liền phát giác, bất quá, nhưng không có ý tứ muốn nói chuyện với hắn, nhắm mắt nằm ở trên giường. Thẳng đến khi Vũ Văn Thịnh Duệ đi vào trước giường, mới hơi hơi mở mắt, nhìn xem hắn đến tột cùng muốn nói cái gì với mình.

Vũ Văn Thịnh Duệ không tự chủ được nhớ tới hết thảy phát sinh ở trong này tối hôm qua, hô hấp hơi hơi cứng lại, ánh mắt nhất thời có chút mê ly. Tình cảnh tối hôm qua hiện lên rõ ràng ở trong mắt, hẳn vẫn đang nhớ rõ mùi của mẫu hậu thân, hôn lên có hương vị ngọt ngào mềm mại như vậy; thân thể của mẫu hậu mềm mại, ôm vào trong ngực là mỏng manh như vậy, làm người ta thương tiếc không thôi, muốn ngừng mà không được.

Nhưng lập tức hắn khẽ lắc đầu, phải đi mấy ý tưởng không nên có trong đầu. Nghĩ đến mục đích lần này mình tới đây, trái tim giống như bị ai bóp nghẹt, khó chịu đòi mạng, thậm chí ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

Trong lòng Vũ Văn Thịnh Duệ cực kì chua xót, hẳn thật không ngờ, trước đây mình đã lập tâm phòng bị thật mạnh, nhưng khi đối mặt mẫu hậu, lại không chịu nổi một kích như thế.

Nhìn xuống cơ rút đau đớn trong lòng, Vũ Văn Thịnh Duệ không chút thay đổi vẻ mặt, hành lễ với thái hậu: “Nhi thần thỉnh an mẫu hậu!”

Nghe được giọng nói bình tĩnh lãnh đạm của Vũ Văn Thịnh Duệ, tim Lam Y Y nhảy dựng, trong ánh mắt hiện lên một tia ngoài ý muốn, một tia hiểu rõ. Xem ra, trước đây nàng đoán quả nhiên đúng, ngày hôm qua hoàng đế bắt quả là nhất thời xúc động thôi. Hơn nữa, nhìn thái độ của hắn, tựa hồ là muốn chặt đứt hoàn toàn nghiệt duyên kia.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lam Y Y an tâm một chút, giọng nói lại vô cùng lãnh đạm, tựa như khi nàng mới đến thế giới này, nói: “Hoàng đế gặp ai gia muộn như vậy, rốt cuộc có chuyện gì quan trọng? Phải biết rằng, mặc dù chúng ta là mẹ con, nhưng nếu thường xuyên đến thăm vào đêm khuya, cũng khó tránh khỏi bị người ta bàn tán. Hoàng đế về sau nhất định phải chú ý điểm ấy, miễn cho bị một vài tiểu nhân lấy cớ lợi dụng, dăng sớ này nọ, ảnh hưởng danh dự hoàng thất.”

Vũ Văn Thịnh Duệ nghe lời ấy, thân thể đột nhiên chấn động, tay buông bên người cũng nắm gắt gao. Cho dù đã hạ quyết tâm chặt đứt hoàn toàn đoạn nghiệt duyên, nhưng nghe đến mẫu hậu nói ra nhẹ nhàng băng quơ như vậy, trong lòng lại vẫn đau đớn khó nhịn, thậm chí còn kèm theo một tia phần nộ không cam lòng. Chẳng lẽ mẫu hậu đối với hắn, thật sự không có một chút tình cảm nào ngoại trừ tình thân máu mủ sao? Cũng chỉ có một mình hắn đang trải qua loại thống khổ về mặt đạo đức này sao?

Hắn nên nghĩ, không hổ là Lưu Thái Hậu luôn luôn lãnh tâm lãnh huyết sao? Chính mình trước giờ vận bị người ta cho là vô cùng lãnh khốc, nhưng hắn xem ra, mẫu hậu mới là người máu lạnh nhất.

“Dạ, nhi thần nhớ kỹ.” Vũ Văn Thịnh Duệ hít sâu một hơi, mạnh mẽ áp chế cảm xúc trong lòng, trầm giọng nói.

Thấy mẫu hậu không có ý muốn nói nữa, Vũ Văn Thịnh Duệ nhắm mắt, rốt cuộc hạ quyết tâm, hỏi: “Mẫu hậu đã nhiều năm không có ra cung đi?”

Lam Y Y nao nao, nhìn về phía Vũ Văn Thịnh Duệ, trong mắt mang theo một tia nghi hoặc tìm tòi nghiên cứu, miệng vẫn đáp: “Không sai. Từ sau khi tiên đế đi rồi, ai gia cũng không có từng ra cung.”

Khi đó Lưu Thi Vận một lòng nhào vào quyền thế, làm sao từng nhàn hạ thoải mái ra cung? Huống chi, khi đó bà muốn ra cũng không ra được.

“Mẫu hậu vất vả nhiều như vậy năm, cũng nên nghỉ ngơi một phen. Ở núi Ngọc Tuyền ngoài thành có một chỗ biệt uyển của hoàng gia, bốn mùa như xuân, phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần, nhưng lại có suối nước nóng thiên nhiên. Nhi thần nhớ rõ, mẫu hậu trước kia thích nhất là đi biệt uyển Ngọc Tuyền của hoàng gia. Gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, tin rằng trong lòng mẫu hậu cũng phiền muộn. Thừa dịp hiện tại còn chưa hoàn thành việc lập hậu, không bằng mẫu hậu đi biệt uyển Ngọc Tuyền ở hai tháng, coi như là giải sầu, được không?”

Vũ Văn Thịnh Duệ nói lời này cực kì thành khẩn, hoàn toàn giống một đứa con hiếu thuận với. Chỉ tiếc, hắn gắt gao nắm chặt bàn tay, giữa ngón tay ẩn ẩn chảy ra máu tươi, bại lộ tâm tình chân thật của hắn giờ phút này.

Lam Y Y nghe vậy, trong lòng cũng phức tạp vô cùng. Nàng thật từng có ý tưởng muốn đi đến biệt uyển của hoàng gia ở một đoạn thời gian, thậm chí còn tính qua mấy ngày sau, hai người đều tính tảo lại, bàn lại vấn đề này, thật không ngờ, đúng là bị Vũ Văn Thịnh Duệ nói ra trước.

Bất quá, tuy rằng ngoài ý muốn, nhưng đây cũng là tình huống nàng rất muốn nhìn đến.

“Hoàng nhi nói không sai, ai gia gần đây quả thật có chút mệt mỏi, là nên nghỉ ngơi một chút. Vậy đi, ba ngày sau, ai gia khởi hành đi biệt uyển Ngọc Tuyền.” Lam Y Y nói.

Nghe được thái độ của mẫu hậu đối với mình tựa hồ lại khôi phục như trước đêm qua, nhưng trong lòng Vũ Văn Thịnh Duệ cũng là càng thêm chua xót. Nếu có thể, hẳn tình nguyện mẫu hậu đối với hắn lạnh như

bằng, cũng không nguyện ý nàng đổi bày ra một bộ dáng mẹ hiền với mình. Trong lòng hắn, vẫn là không muốn bị mẫu hậu xem là con.

“Nếu như thế, mẫu hậu hãy nghỉ ngơi, nhi thần..... cáo lui.” Vũ Văn Thịnh Duệ cơ hồ dùng hết sức lực toàn thân, mới bắt buộc mình không nói ra lời trong lòng.

Nhưng là hắn biết, vừa nói ra, sẽ không có đường sống. Sau này, hắn cùng với nàng, cũng chỉ có thể là quan hệ mẹ con bình thường. Tin tưởng rằng, hai tháng sau, tình cảm của hắn với mẫu hậu sẽ tan thành mây khói!

Chương 24

Thái Hậu đi ra ngoài, đương nhiên là việc đại sự. Trong cung, ngoài cung đều công việc lu bù lên. Khi Thái Hậu xuất hành làm lễ xuất hành, đường xuất hành phải rửa sạch, cung nữ, thái giám hầu hạ đều cần an bài tỉ mỉ. Thời gian ba ngày, đã vô cùng gấp rút.

Từ khi Thái Hậu cầm quyền tới nay, lần đầu tiên xuất hành rời cung, hàm nghĩa thể hiện không cần nói cũng biết. Những người vốn vẫn giữ hoà vị về việc Thái Hậu và gia tộc họ Lưu đối chọi, rốt cục đã có thể xác định.

Thái Hậu cùng Lưu Thái Sư không hợp cả trong lẫn ngoài mặt, mọi người cơ hồ đều rõ ràng. Bởi vì, đúng là do Lưu Thái Hậu, mới làm ột nữ nhân xuất thân từ kỹ nữ, đường đường trở thành nữ chủ nhân phủ Thái Sư. Tuy rằng mọi người bởi vì sợ hãi uy thế Lưu gia, không dám biểu lộ ra, nhưng sau lưng vẫn châm chọc cười nhạo, đây là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng Lưu Thái Sư. Nếu không bởi vì có cùng lợi ích, giữa hai người chỉ sợ đã sớm náo loạn.

Ngày mười chín tháng tư, sáng sớm, nghi giá phượng loan của Thái Hậu xuất hiện ở ngoài cung Vĩnh Ninh. Lưu Thái Hậu luôn luôn ru rú trong nhà, đầu đội mũ phượng, mặc quần áo cực kì đẹp để quý giá, đeo phục sức của Thái Hậu, nữ quan, thái giám theo sau hầu hạ, trên phượng liễn, hoàng đế dẫn đầu bách quan ở trước thần điện, quỳ đưa Thái Hậu ra cung.

Đến ngay cả An vương Vũ Văn Thịnh Khải luôn luôn ốm yếu nhiều bệnh cũng xuất hiện, nhìn đội danh dự chậm rãi rời đi, lông mi dài rủ xuống, che lại một chút vẻ tàn khóc giả dối trong lòng mắt.

Con đường mà đội danh dự của Thái Hậu dễ đi, đã sớm được rửa sạch sạch sẽ, hết thấy dân chúng đều tránh lui. Chỉ có thể cung kính chờ đội danh dự đi xa, bọn họ mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lặng lẽ nghị luận về nơi vị Thái Hậu này từng thao túng quyền lực này sẽ đến.

Sau khi đội danh dự của Thái Hậu ra khỏi thành, tốc độ rõ ràng nhanh lên. Nhưng bọn họ lại không biết, tốc độ bọn họ càng nhanh, đó là càng nhanh tiến vào chỗ chết.

Trên đường từ kinh thành đến sơn trang Ngọc Tuyền, mấy chục cao thủ võ công cao cường ẩn nấp ở trong tầng cây, che dấu hơi thở một cách hoàn mỹ.

Cầm đầu là một nam tử trung niên trên mặt có sẹo, tay phó của hắn, tuổi so với hắn không sai biệt lắm, chẳng qua là tu vi kém hơn một chút. Mà mấy chục hắc y nhân này của hắn đều che mặt, ánh mắt lạnh lẽo, cả người tản ra một cỗ không khí trầm lạnh làm người ta cảm thấy hơi thở khủng bố, nếu người có chút kiến thức nhìn thấy, tất nhiên liếc mắt một cái sẽ nhìn ra, đây rõ ràng là người được nuôi làm tử sĩ.

Nam tử trung niên mặt sẹo, nhìn nhìn sắc trời, nghiêm túc nói: “Nhiều lắm là qua một khắc nữa, đội danh dự của yêu hậu sẽ đi qua nơi này. Yêu hậu luôn luôn ru rú trong nhà, cung Vĩnh Ninh đương nhiên được hộ vệ phòng thủ kiên cố. Chủ tử dùng hết biện pháp, cũng khó lên vào. Lần này là cơ hội cực tốt, chúng ta nhất định phải gắt gao bắt lấy, cho dù là chết, cũng tuyệt không có thể làm cho chủ tử thất vọng.”

Tên phó thủ cũng lộ vẻ mặt nghiêm trọng gật gật đầu, trong mắt lại ngưng tụ sát ý nồng đậm, lạnh khốc nói: “Chủ tử đối với ta có ân tái tạo, kẻ thù của ngài chính là kẻ thù của ta. Yêu hậu, phải giết!”

Lúc này, từ một phương hướng, có một chiếc xe ngựa bề ngoài vô cùng bình thường chạy đến, nhưng hai con ngựa kéo xe cực kì chói mắt, hình thể cao lớn, cường tráng cân xứng, toàn thân màu đen, không thấy một chút màu tạp, trong mắt lộ ra một cỗ linh khí kiệt ngạo bất tuân, cho dù là người không rành về ngựa nhìn thấy, cũng có thể nhìn ra chúng nhất định không phải vật thường.

Tốc độ xe ngựa không tính là nhanh, nhưng phi thường vững vàng, nơi cang xe đi qua, còn có tiếng thiếu nữ cười duyên ả ả truyền ra, ngẫu nhiên có giọng nam trầm thấp nói vài câu mang ý cười.

Người đánh xe, là một nam tử đầu đội đầu lạp, đầu lạp che hơn phân nửa khuôn mặt của hắn, chỉ lộ ra cái cằm vô cùng kiên nghị, bàn tay to cầm lấy dây cương vô cùng vững vàng, làm người ta cảm thấy vô cùng an tâm.

Đầu lạp là cái nón giống trong hình đó, hình như người Tung Cũ cũng gọi nón lá của chúng ta là đầu lạp ^^

Lúc này, tay nam tử đội đầu lạp nắm dây cương chột cẳng thẳng, hai con ngựa hí dài một tiếng, đột nhiên ngừng lại, bên trong xe ngựa nhất thời vang lên giọng thiếu nữ thở nhẹ.

Hiếm khi, màn xe ngựa bị kéo ra, lộ ra một người trẻ tuổi vô cùng tà khí tuấn mỹ. Mái tóc dài của hắn rối tung, chỉ dùng dây tùy ý buộc sau đầu, nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy lười thôi, ngược lại làm cho người ta có một loại cảm giác cực kì phóng khoáng không kềm chế được; một đôi ánh mắt tối đen như mực, lại ả ả có từng đột từng đột tà khí nhẹ lưu chuyển, dưới mũi cao thẳng, mà đôi môi mỏng khêu gợi, gợi lên một chút độ cong mỉa mai hoặc tà ác, tin rằng cho dù hắn chỉ nhẹ nhàng liếc mắt bằng quơ một cái, cũng đủ làm cho các cô gái điên cuồng lao vào hắn.

Trên người hắn mặc quần áo trắng, cổ áo mở, lộ ra vòm ngực to lớn màu lúa mạch, mặt trên có một chút dấu vết ái muội, làm người ta không khó đoán ra, lúc này bọn họ ở trên xe đến tốt cùng là đang làm cái chuyện tốt gì.

“Lang Nô, vì sao đột nhiên ngừng lại?” Người trẻ tuổi hỏi, nhưng trong giọng nói không có một chút ý tứ bất mãn hoặc là chất vấn, ngược lại thái độ đối với hắn có chút khách khí.

“Phía trước có sát khí!” Lang nô nói lời ít mà ý nhiều, giọng mặc dù có chút lí nhí, nhưng là có hương vị khác.

“Đại khái có bao nhiêu người?” Hắn biết lực cảm giác của Lang Nô luôn luôn sâu sắc hơn người bình thường, bởi vậy, hắn một chút cũng không có hoài nghi lời gã lang nô nói.

“Bốn mươi tử sĩ, hai cao thủ.” Lang Nô đáp, dừng một chút, mới lại nói: “Cũng không phải nhằm vào chúng ta.”

Người trẻ tuổi hơi hơi buông lỏng, lập tức cũng cười tà nói: “Chúng ta đi đường của chúng ta, đừng động tới bọn họ. Nếu bọn họ không có mắt, bốn tọa cũng không để ý đưa bọn họ quy thiên.” Dứt lời, lại hạ mạn, trong thùng xe lại truyền ra tiếng nói cười vui vẻ.

Bọn họ bên này thoả mái thanh thoi, nhưng này đàn hắc y nhân muốn ám sát Thái Hậu đang sốt ruột. Bởi vì đã qua thời gian họ dự đoán, nhưng nghi giá của Thái Hậu còn chưa đi tới, mặt theo lập tức phái người đi tìm hiểu một phen, nhận được tin tức hồi báo, lại làm bọn họ học máu không thôi.

Thái Hậu đột nhiên hạ lệnh, ọi người nghỉ ngơi tại chỗ. Mà khoảng cách tới chỗ bọn họ, cũng không quá ba dặm, điều này làm cho bọn họ hoàn toàn mất đi yếu tố đột kích bất ngờ. Làm cho bọn họ không thể không hoài nghi, hành tung của mình có phải bị phát hiện hay không, nếu không, vì sao lại trùng hợp như vậy?

Mặt theo không biết nên tiếp tục chờ ở chỗ này, hay là lặng lẽ đi qua ám sát, bởi vì chỉ cần hành tung bọn họ bị phát giác, vậy vô luận dùng phương pháp nào, đều đã làm xác xuất cho ám sát thành công của bọn họ giảm đi.

Cuối cùng, mặt theo cảm thấy nóng ruột, ngồi chờ chết không phải tính cách của hắn. Thân với đầu đều là một đao, cùng lắm thì chính là chết.

“Đầu Nhi, bên kia có một chiếc xe ngựa chạy đến.” Thời điểm mặt theo đang muốn hạ lệnh, phó thủ của hắn đột nhiên chỉ vào cách đó không xa nói.

Mặt theo tùy ý nhìn thoáng qua, thấy chẳng qua là một chiếc xe ngựa bình thường, tuy hai con ngựa kia giá trị xa xỉ, nhưng cũng không có để ở trong lòng. Dù sao ít người, cũng không gây ảnh hưởng gì.

“Giết!” Hần lạnh lùng hạ lệnh. Giờ phút này đúng là thời điểm máu chốt, một con ruồi cũng không thể buông tha. Hần lại không biết, đúng là mệnh lệnh này của hắn, mới làm kế hoạch ám sát của bọn hắn lần này hoàn toàn chết non.

Lam Y Y quả thật là vì phát giác ra bọn họ, mới mệnh lệnh ọi người nghỉ ngơi tại chỗ. Ở trên phưởng liên nhảm chán, gọi Ba Ba từ trong không gian đi ra chơi với nàng. Những người đó cho dù che dấu hơi thở, nhưng sao có thể lừa gạt được linh hồ Ba Ba này?

Bất quá, Lam Y Y có không gian trong tay, cho dù gặp phải nguy hiểm, cũng có thể trốn được trong không gian đi. Nàng tập võ cũng có một đoạn thời gian, có chút nóng lòng muốn thử. Nhất là, tổng quản của nàng là một cao thủ thâm tàng bất lộ, cho nên, Lam Y Y cũng không lo lắng về an toàn của mình.

Bất quá, nàng cũng không thể không lo lắng cho tánh mạng nữ quan Ánh Phong bên cạnh, dù sao, đã dùng thuận tay, lại đối cũng không quen. Bởi vậy, nàng muốn lựa chọn cách có lợi nhất ình, tận lực giảm bớt thương vong bên phía mình.

Đợi nửa khắc, phái thám tử đi ra, lại truyền đến tin tức làm Lam Y Y vô cùng kinh ngạc, ngoại trừ một gã thủ lĩnh bị thương chạy thoát, còn lại bốn mươi một thích khách đều bị giết.

14. Chương 25-26

Chương 25

Trong không khí trôi dạt mùi máu tanh cực kì nồng.

Nam tử đội đầu lạp vẩy giọt máu tươi cuối cùng trên mũi kiếm, vũng vàng đút kiếm vào chiếc vỏ màu đen mang phong cách cổ xưa.

“Một người đào tẩu.” Lang nô thấp giọng nói, “Có đuổi hay không đuổi?”

“Quên đi, để hắn đi thôi!” Trong xe ngựa, nam tử nhàn nhã tựa vào trước cửa xe, nhìn thi thể đầy đất, giống như đang thưởng thức phong cảnh xinh đẹp, trong giọng nói mang theo tán thưởng tràn đầy: “Không hổ là người bên cạnh Kính huynh, quả nhiên không giống bình thường. Ta hiện tại thật sự là càng ngày càng hiểu kì thân phận chủ nhân nhà ngươi.”

Lang nô từ chối cho ý kiến, dùng giọng trầm thấp nói: “Thụy Vương điện hạ vẫn là thu hồi lòng hiếu kỳ của ngài, nếu không, chủ nhân nhà ta cho dù là đáp ứng điều kiện của ngài, cũng sẽ không ở lại lâu lắm.”

“Ai, được rồi, được rồi! Ta chỉ thoáng tò mò một chút mà thôi, ngươi làm bổn vương run lên đây, may là nơi này không có nhiều người, nếu không, ta làm sao tiếp tục đi lại ở trên giang hồ?” Người trẻ tuổi — Vũ Văn Thịnh Hữu gọi lên một chút mỉm cười không kèm chế được, ánh mắt không dấu vết nhìn về phía hai nữ tử xinh đẹp trong thùng xe.

Quả nhiên, chỉ thấy ánh mắt hai nữ tử chợt sáng ngời, trong lòng kinh hãi không thôi về thân phận của hắn. Vốn tưởng rằng hắn chính là lâu chủ của Huyền Cơ lâu, không nghĩ tới, còn là một vị Vương gia địa vị tôn quý. Nếu hắn mang các nàng đến kinh thành, vậy đương nhiên là trong lòng thích các nàng. Cho dù không làm được Vương phi, thì làm sủng phi cũng không tệ a, chung quy tốt hơn phiêu bạc trên giang hồ, không có chỗ ở cố định. Huống chi, suốt dọc đường, thụy vương lại tốt với hai nàng như vậy, sau khi vào phủ, khẳng định sẽ không chịu thiệt.

Vũ Văn Thịnh Hữu thấy thế, ý cười bên miệng rất sâu, đáng tiếc, không ai thấy, trong nháy mắt, con người đen của hắn hiện lên một tia ánh sáng lạnh sắc bén.

“Lập tức sẽ đến kinh thành, Kính huynh đến tốt cùng khi nào sẽ tới? Ta thật muốn lập tức giới thiệu hắn cho hoàng huynh, cũng cho hoàng huynh một cái kinh hãi thật lớn.” Nhắc tới Vũ Văn Thịnh Duệ, trong ánh mắt Vũ Văn Thịnh Hữu lộ ra một tia kích động cùng lo lắng.

“Yên tâm đi! Chủ nhân sẽ không thất hẹn.” Lang nô trầm giọng nói, trong khẩu khí tràn đầy chắc chắn.

Nói tới đây, Lang Nô đột nhiên quay đầu nhìn về phía trước, quan sát trong chốc lát nói: “Xem ra, chúng ta vừa rồi đã giải quyết phiền toái giùm người khác rồi.”

Vũ Văn Thịnh Hữu tập trung nhìn, đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa, một đội nhân mã đang chậm rãi đi tới. Chỉ thấy phía trước là cờ mây ngũ sắc, đón gió mà bay, cực kì hoa lệ; Chỉ có hoàng gia mới có khả năng dùng xe màu vàng, tôn quý vô cùng; Giữa mười sáu người là phượng liễn màu hoàng kim, hoa lệ mà lại uy nghiêm, rõ ràng là quy cách chỉ có Thái Hậu, hoàng hậu mới có thể dùng. Trên trăm vị thái giám, cung nữ, thị vệ mặc đồng phục đi theo nghiêm chỉnh thành hàng, không có chút loạn. Đội danh dự thật dài đang thông thả đi đến hướng bọn họ.

Nghĩ đến hiện tại, người đến là ai, đã không cần nói cũng biết.

Vũ Văn Thịnh Hữu hơi đổi sắc mặt, ngay cả tà khí không đổi trên mặt này giờ, đều thu lại. Nhìn đội ngũ càng ngày càng gần, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Mà nội hai nữ tử ở trong thùng xe, đã sớm bị loại uy nghiêm hoàng gia tôn quý, hoa lệ này làm kinh sợ, ngơ ngác ngồi ở trong xe, căn bản không biết nên phản ứng như thế nào.

Lang Nô nhìn Vũ Văn Thịnh Hữu một cái, nói: “Người tới là lưu Thái Hậu?”

Vũ Văn Thịnh Hữu nghẹn một hồi mới thở ra được, sắc mặt mới thả lỏng một ít, lập tức thay một đánh vẻ cà lơ phớt phơ ngoài cười nhưng trong không cười, hơi hột nói: “Chắc là mẫu hậu. Ai, nói đi nói lại, bốn vương cũng đã lâu không có nhìn thấy mẫu hậu, nhân cơ hội này, thuận tiện chạm mặt một chút, miễn ấu hậu ngay cả đứa con là ta có hình dạng gì cũng quên mất.” Trong giọng điệu còn có châm chọc không nói ra.

Ở trong ba đứa con, mẫu hậu đối ít quan tâm hẳn nhất. Bởi vì hoàng huynh lợi thế là tranh quyền đoạt lợi của bà, mẫu hậu đương nhiên chú ý hoàng huynh nhiều hơn mình một chút. Ngoại trừ đối với tiểu muội có vài phần thân tình, những người khác làm sao từng được bà đặt ở trong lòng? Nhất là, dưới tình huống nhiều năm khó gặp mặt một lần, giữa hai người còn bao nhiêu tình cảm, có thể đoán ra.

Chỉ sợ tốt hơn người xa lạ một chút đi!

Vũ Văn Thịnh Hữu chỉnh chỉnh vạt áo, đang muốn đi ra phía trước chờ mẫu hậu nghi giá, đột nhiên thoáng nhìn, hai nữ tử được hán mang theo giải buồn lại còn lớn lối ngồi ở trên xe ngựa, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ hờn giận.

Cho dù hán rời nhà từ sớm, nhưng uy nghi cùng tôn nghiêm của hoàng gia đã sớm khắc vào tâm trí hán. Bất kính với Thái Hậu, tự nhiên cũng là bất kính với hoàng thất.

Bởi vậy, Vũ Văn Thịnh Hữu nghiêm mặt, một điều hiếm thấy. Chợt xem qua, cùng Vũ Văn Thịnh Duệ có ba phần giống nhau. Bất quá, ánh mắt Vũ Văn Thịnh Duệ hẹp dài, khi hơi hơi nhíu lại, sẽ thấy có một cỗ uy nghiêm nhập vào cơ thể, làm người ta không tự giác cảm thấy sợ hãi, mà ánh mắt Vũ Văn Thịnh Hữu, cũng là mắt đào hoa mang theo tà khí thản nhiên.

Vũ Văn Thịnh Hữu hừ lạnh một tiếng, vung ống tay áo lên, ‘rầm’ một tiếng, thùng xe tan nát, hai nàng thậm chí không kịp phát ra tiếng hét chói tai, đã bị một chưởng thổi bay đập vào cây cối rậm rạp bên đường, đầu nghiêng ra, hôn mê đi.

Lang Nô thấy tình cảnh này, ngay cả mí mắt cũng không có nâng một chút.

Đội danh dự của Thái Hậu rốt cục ngừng lại cách chỗ xác chết năm mươi thước, Vũ Văn Thịnh Hữu hơi hơi trầm ngâm một chút, cuối cùng chậm rãi đi qua.

“Đứng lại! Người nào?” Đới đao thị vệ hộ tống nghi giá Thái Hậu, nhìn hán đề phòng, lạnh giọng hỏi.

Vũ Văn Thịnh Hữu căn bản ngay cả nhìn cũng không nhìn hán, bàn tay vung ra một khối lệnh bài, rơi xuống trong tay một gã thị vệ thủ lĩnh, tên thị vệ thủ lĩnh vừa thấy, sắc mặt hơi đổi, cung kính dâng lệnh bài giao cho Vũ Văn Thịnh Hữu, quỳ xuống thỉnh tội: “Thì ra là Thụy Vương điện hạ, tỳ chúc có mắt không trông, mạo phạm điện hạ, xin điện hạ thứ tội.”

“Không sao! Bỗng vương vội tới thỉnh an mẫu hậu đã.” Ánh mắt Vũ Văn Thịnh Hữu nhìn chăm chăm vào tòa phượng liền hoa lệ, trầm giọng nói.

Lúc này, từ phía đối diện hắn đi tới một vị thái giám trung niên, sắc mặt không khỏi hơi đỏ. Lúc ấy, hắn còn nhỏ, nhìn không ra vị Vương tổng quản này nông sâu bao nhiêu, đối với lão không có bao nhiêu ấn tượng. Mà hiện tại, hắn nhìn ra, vị thái giám tổng quản này, đúng là một đại cao thủ thâm tàng bất lộ.

Wương Phúc hơi hơi thi lễ với Vũ Văn Thịnh Hữu, dùng thanh âm không có phập phồng nói: “Thụ vương điện hạ, Thái Hậu nương nương ời.”

Wũ Văn Thịnh Hữu vốn đang dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Vương Phúc, nghe vậy, không khỏi phục hồi tinh thần lại, dưới sự dẫn dắt của Vương Phúc, đi đến phượng liền.

“Nhi thần bái kiến mẫu hậu, chúc mẫu hậu vạn phúc kim an.” Vũ Văn Thịnh Hữu dấu suy nghĩ trong lòng, tiến lên một bước, hành lễ vô cùng quy củ với mẫu hậu.

Chương 26

“Miễn lễ!”

Trên phượng liền truyền ra thanh âm, vẫn trẻ trung như trong trí nhớ, đến trong thanh âm mang chút lãnh đạm xa cách, đều không khác trước kia.

“Tạ mẫu hậu!” Vũ Văn Thịnh Hữu xem nhẹ một tia mắt mát khó có thể phát hiện trong lòng, trên vẻ mặt vẫn lộ một chút nụ cười hơi tà khí, chỉ là trong ánh mắt không có mỉm cười.

“Vì sao đột nhiên trở lại, cũng không thông báo trong nhà một tiếng?” Trầm mặc một lát, trong phượng liền, giọng nói của Thái Hậu lại truyền ra.

Wũ Văn Thịnh Hữu nao nao, lập tức khoe miệng lộ ra một chút tươi cười châm chọc, không kịp suy nghĩ liền thốt ra, “Nhi thần đã sớm thông báo cho hoàng huynh.” Mà ngài, cũng là người nhà ta thừa nhận.

Vừa mới dứt lời, Vũ Văn Thịnh Hữu liền hối hận. Hắn đây là đang làm cái gì? Biết rõ, mình có nói, mẫu hậu cũng sẽ không để ý.

Lam Y Y trầm mặc. Bởi vì nàng đột nhiên nhớ lại, Vũ Văn Thịnh Duệ từng nói cho nàng, Vũ Văn Thịnh Hữu ít ngày nữa sẽ về kinh. Nhưng sau đó lại xảy ra sự kiện kia, nàng đã quên chuyện này.

Nghĩ đến đây, Lam Y Y không khỏi nổi lên một tia áy náy trong lòng, giọng điệu cũng nhu hòa vài phần, hỏi: “Con lần này muốn ở kinh thành bao lâu?”

Wũ Văn Thịnh Hữu có chút ngoài ý muốn, bởi vì mẫu hậu chưa bao giờ để ý hắn đi hay ở, càng miễn bàn còn có thể hỏi hắn, ở kinh thành bao lâu. Bất quá, Vũ Văn Thịnh Hữu vẫn trả lời: “Lần này ở lâu một chút, đại khái hai tháng.”

Hai tháng? Vậy khi nàng từ sơn trang Ngọc Tuyền trở về, chẳng phải là lúc hắn đi? Muốn gặp mặt một lần, lại không biết sẽ tới năm nào tháng nào.

Vì thế, Lam Y Y nói: “Ai gia đang muốn đi đến sơn trang Ngọc Tuyền, nếu Hữu nhi không vội về kinh, vậy cùng ai gia đang đi sơn trang Ngọc Tuyền ở hai ngày, được không?”

Hữu nhi?

Nghe được xưng hô của mẫu hậu gọi hắn, khoe miệng Vũ Văn Thịnh Hữu đột nhiên căng ra. Mẫu hậu đến tốt cùng đang làm cái quỷ gì, không phải là có âm mưu gì đi? Bằng không, làm sao sẽ dùng loại giọng điệu thương lượng này nói chuyện với hắn? Mẫu hậu không phải luôn luôn không cho người khác phản bác sao?

“Mẫu hậu, không phải là nhi thần không muốn đồng hành cùng ngài, chẳng qua, bây giờ nhi thần còn có chuyện quan trọng, phải lập tức gặp mặt hoàng huynh, cho nên.....”

Wũ Văn Thịnh Hữu quả thật có việc bẩm báo với Vũ Văn Thịnh Duệ, bất quá, không có gấp như hắn nói, hắn đơn giản chỉ là không muốn ở chung với mẫu hậu.

Huống chi, hoàng huynh cùng mẫu hậu luôn luôn bất hòa, mỗi lần nhắc tới hoàng huynh, Thái Hậu cũng sẽ không ép hỏi quá mức, lần này cũng là như thế.

Quả nhiên, chỉ nghe Thái Hậu nói: “Vẫn là chính sự quan trọng hơn. Nếu như thế, con hãy mau trở về đi! Đừng để cho hoàng huynh con chờ sốt ruột. Chờ về sau có thời gia, lại đến sơn trang Ngọc Tuyền gặp ai gia cũng không muộn.”

Dứt lời, sẽ không mở miệng nữa.

Phía trước, mấy chục xác chết đã sớm bị người đi, vết máu trên đường cũng đã sớm được rửa sạch. Nhìn đội danh dự của Thái Hậu chậm rãi đi xa, trên mặt Vũ Văn Thịnh Hữu lộ ra một tia nghi hoặc khó hiểu.

Bất quá, hắn cũng không có nghĩ nhiều, xoay người lên ngựa, cùng lang nô đi về phía hoàng thành.

Về phần hai cô gái bị té xỉu, đã bị thị vệ coi như thích khách mà xử lý. Ai bảo vị trí các nàng té xỉu quá mức trùng hợp chứ!

Trước không đề cập tới Thái Hậu đi sơn trang Ngọc Tuyền, mà nói đến việc Vũ Văn Thịnh Hữu vào hoàng thành, đầu tiên là an bài lang nô đi đến phủ Thụy Vương của mình, mà bản thân hắn cũng là rửa mặt, thay áo măng bào, mới tiến cung đi gặp Vũ Văn Thịnh Duệ.

Vũ Văn Thịnh Duệ đang ở điện Sùng Chính phê tấu chương, đột nhiên nghe tiểu thái giám bẩm báo, Thụy Vương đến đây. Hắn nao nao, trên trán lạnh như băng nhất thời hòa hoãn rất nhiều, đến giọng nói cũng pha vào một tia ôn nhu, “Tuyên!”

Dứt lời, hắn từ trên ngai vàng đứng dậy, vòng qua ngự án, đi xuống.

Vũ Văn Thịnh Hữu vào điện Sùng Chính, liếc mắt một cái liền thấy được hoàng huynh mã hấn đã không gặp hơn một năm. Nhìn sơ qua Hoàng huynh, so với trước kia chín chắn rắn rỏi hơn rất nhiều, uy nghi đế vương trên người cũng càng ngày càng nặng, nhưng hắn lại không cảm giác có một chút xa cách sợ hãi.

Nhớ lại mới trước đây, chỉ có một mình hoàng huynh quan tâm hấn, chăm sóc hấn, thậm chí còn tự mình dạy hấn học, trong lòng Vũ Văn Thịnh Hữu liền ấm áp dào dạt, căn bản sinh ra không được một chút ngăn cách với hoàng huynh.

Nhất là, khi hoàng huynh nhìn thấy mình, ánh mắt rõ ràng lộ ra lo lắng, làm cho trong lòng hấn nóng lên.

“Hoàng huynh!” Vũ Văn Thịnh Hữu nhẹ kêu một tiếng, đột nhiên như là nhớ tới cái gì, vội vàng quỳ gối hành lễ: “Thần đệ bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế.....”

Chưa hành lễ xong, hấn đã bị một đôi bàn tay to nâng lên, từ trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói lãnh liệt mang theo một chút ôn hòa của hoàng huynh: “Thịnh Hữu, đã hơn một năm không thấy, đệ còn gây bất hòa với hoàng huynh hả?”

Vũ Văn Thịnh Hữu mỉm cười, tâm buộc chặt cũng thả lỏng. Không phải hấn bất hòa hoặc là không tin hoàng huynh. Mà là hoàng huynh dù sao vẫn là một đế vương. Tâm vua khó dò, hấn không muốn bởi vì tình cảm của hoàng huynh và hấn tốt đẹp, mà xem nhẹ lễ tiết, dẫn đến làm cho hấn cùng với hoàng huynh sinh ra ngăn cách.

Một lần, hai lần không có vấn đề gì, thời gian lâu, khả năng sẽ có người ở trước mặt hoàng huynh phỉ báng chính mình, bất kính hoàng đế, coi rẻ hoàng quyền. Tương lai nói không chừng sẽ mang đến mối họa ình. Cho nên, phải hành lễ cho tốt, không thể bỏ qua.

“Đúng rồi, hoàng huynh, trước khi đệ vào thành, vừa lúc gặp nghị giá của mẫu hậu, mẫu hậu sao đột nhiên có thể rời cung?”

Sau khi Vũ Văn Thịnh Hữu được ban ngai, trước nói cho Vũ Văn Thịnh Duệ một ít tin tức trên giang hồ, sau đó mới hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Sắc mặt Vũ Văn Thịnh Duệ vốn mang chút ý cười, liền hơi cứng đờ, bất quá, hấn lập tức cầm chén trà lên che dấu, uống một ngụm, mới nhẹ thở một hơi, ra vẻ vô tình hỏi: “Đệ..... gặp được ngài?”

Vũ Văn Thịnh Hữu thấy thần sắc hoàng huynh khác thường, nhớ tới thái độ Thái Hậu đối với hắn lúc này cũng có chút kỳ quái, trong lòng càng thêm nghi hoặc, không khỏi gật đầu nói: “Đúng. Bất quá, thái độ của mẫu hậu đối với đệ, hình như tốt hơn một chút so với trước kia, ngài thậm chí còn bảo đệ đi sơn trang Ngọc Tuyền với ngài. Hoàng huynh có biết là nguyên nhân gì là mẫu hậu thay đổi thái độ với đệ không?”

Vũ Văn Thịnh Hữu nói: “Mẫu hậu vốn là người gặp chỗ không có lợi thì không quan tâm, ngài đối như đệ vậy, khẳng định là có mưu đồ với đệ. Chẳng qua, đệ nghĩ không thông, ngài có để bày âm mưu gì trên người đệ đây.”

Vũ Văn Thịnh Duệ cũng là bình tĩnh, không có đáp. Sau một lúc lâu, mới nhịn không được mở miệng: “Thịnh Hữu, đệ có biết Ngọc Trà bị biếm là quận chúa chưa?”

“Cái gì?! Ngọc Trà bị biếm làm quận chúa ? Là mẫu hậu làm sao?” Trên mặt Vũ Văn Thịnh Hữu liên tục hiện lên vẻ phẫn nộ, thất vọng, không dám tin, từ trên ghế đứng lên, nhìn Vũ Văn Thịnh Duệ, hỏi.

Vũ Văn Thịnh Duệ hơi hừ lạnh một tiếng, nói: “Không, là trẫm làm.”

“Hoàng huynh, vì cái gì?” Vũ Văn Thịnh Hữu quả thực không thể tin được lỗ tai mình, dù cho trong lòng phẫn nộ, nhưng hắn vẫn cực lực chịu đựng, bình tĩnh nói: “Ngọc Trà là muội muội ruột của chúng ta. Huống chi, trước đây không phải huynh cũng thương yêu nó sao?”

Vũ Văn Thịnh Duệ cũng không động, lạnh lùng nói: “Trước đây, mẫu hậu cũng thương yêu nó nhất. Nhưng nó thì sao? Lại ngỗ nghịch phạm thượng, đả thương mẫu hậu. Sau đó, lại không biết hối cải, ở thời điểm bị phạt cấm cửa, còn dám vụng trộm ra cung đi chơi. Người vô tâm vô phế như vậy, trẫm sẽ không thừa nhận. Nói không chừng có một ngày, nó còn dám vung đao vung kiếm, với trẫm!”

Vũ Văn Thịnh Hữu trầm mặc, tuy hắn có chút oán hận với mẫu hậu, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ làm gì mẫu hậu. Ngọc Trà lần này, quả thật là quá mức. Hắn hiện tại chính là kỳ quái, vì sao người từng phạt nàng không phải mẫu hậu, mà là hoàng huynh.

Bất quá, xem bộ dáng hoàng huynh, tựa hồ cũng không muốn nói ỉn.

“Từ lúc đó, mẫu hậu bắt đầu chậm rãi thay đổi. Không hề ích kỷ, ham mê quyền lực. Ngược lại bởi vì trẫm, mà quyết liệt với gia tộc họ Lưu.” Nói tới đây, trong mắt Vũ Văn Thịnh Duệ hiện lên một tia ánh sáng nhu hòa.

Vũ Văn Thịnh Hữu bởi vì còn đắm chìm ở trong cái tin tức vừa rồi, căn bản không có hoàn hồn, nếu không, lấy bản tính sâu sắc của hắn, tất nhiên có thể thấy được một chút manh mối.

Vũ Văn Thịnh Hữu nghe đến đó, vẻ mặt hơi đổi, gấp giọng nói: “Hoàng huynh, đệ thiếu chút nữa đã quên nói cho huynh, mẫu hậu vừa rồi bị ám sát.”

“Cái gì?” Sắc mặt Vũ Văn Thịnh Duệ đại biến, đột nhiên đứng dậy, chén trà trên ngự án ‘bóp một tiếng rơi xuống mặt đất, vỡ nát.

15. Chương 27-28

Chương 27

“Hoàng huynh bình tĩnh một chút. Mẫu hậu không có việc gì, thích khách đã muốn bị bọn đệ giết.” Từ nhỏ đến lớn, đây vẫn là lần đầu tiên Vũ Văn Thịnh Hữu nhìn thấy hoàng huynh biến sắc mặt, nhưng lại là vì mẫu hậu.

Sắc mặt Vũ Văn Thịnh Duệ thể này mới tốt hơn một chút, thở phào nhẹ nhõm, nói: “May mà mẫu hậu không có việc gì, nếu không, trẫm.....” Trong mắt hắn hiện lên một tia nghĩ mà sợ. Nếu quả thực mẫu hậu gặp chuyện không may, hắn không biết mình sẽ làm ra loại chuyện điên cuồng nào.

Nghĩ đến đây, Vũ Văn Thịnh Duệ rùng mình, lạnh giọng hỏi: “Đây đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Thịnh Hữu, đệ nói cho trẫm từ đầu đến cuối. Trẫm muốn biết, đến tột cùng là ai lớn gan như vậy, cũng dám xuống tay đối với mẫu hậu?”

Vũ Văn thịnh hữu cảm giác được trong giọng nói của hoàng huynh dày đặc sát khí, không khỏi nao nao, nếu đến hiện tại, hẳn còn nhìn không ra, sức nặng của mẫu hậu ở trong cảm nhận của hoàng huynh, thì thật là uống phí cuộc sống mười tám năm nay của hắn.

Vũ Văn Thịnh Duệ nghe xong, nhếch môi, ánh mắt lóa ra, tay đặt ở trên ngự án thượng lại gắt gao nắm chặt, sắc mặt còn lạnh hơn hồi nãy vài phần.

Trận ám sát này, rõ ràng là đã sớm lên kế hoạch kỹ lưỡng. Nếu không phải vừa lúc Thịnh Hữu đi ngang qua, nói không chừng, mẫu hậu liền thật sự.....

Vũ Văn Thịnh Duệ không dám nghĩ tiếp, hắn chỉ cần tưởng tượng đến bộ dáng mẫu hậu ngã vào trong vũng máu, cả người liền lạnh như hầm băng, trong lòng dâng lên một cỗ sát ý mãnh liệt.

“Hoàng huynh.....” Vũ Văn Thịnh Hữu do dự một chút, vẫn là lên tiếng hỏi: “Huynh cùng mẫu hậu đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Hắn nhìn thế nào cũng thấy tình cảm của hoàng huynh đối với mẫu hậu có chút quá mức, hắn không cho đó là tình cảm mẹ con bình thường, hoàng huynh vốn có thể luôn luôn tự giữ bình tĩnh, tâm khó mà loạn.

Trong lòng Vũ Văn Thịnh Duệ đột nhiên cả kinh, hơi nheo mắt lại, nói: “Sao đệ lại hỏi như vậy? Quan hệ của Trẫm và mẫu hậu vừa mới chuyển biến tốt đẹp lên, theo ý của đệ, rất kỳ quái sao?”

Cái bí mật kia, hắn sẽ vĩnh viễn đặt ở trong lòng, sẽ không để cho bất luận kẻ nào biết. Cho dù là em trai ruột duy nhất của hắn cũng không được.

“Không có, thần đệ chỉ có chút không thích ứng thôi.” Vũ Văn Thịnh Hữu thấy hoàng huynh rõ ràng là không muốn đàm luận việc này, cũng không tiếp tục truy vấn nữa, ngược lại hỏi: “Hoàng huynh tính làm sao bây giờ?”

“Tự nhiên là muốn tra rõ. Nếu để cho trẫm điều tra ra, trẫm nhất định sẽ làm hắn hối hận vì đã sinh ra trên đời này.” Vũ Văn Thịnh Duệ lạnh giọng nói.

“Thịnh Hữu, lúc này đệ nói, mang về cho trẫm một kỳ nhân. Người đâu? Chưa đến cùng đệ sao?” Giọng Vũ Văn Thịnh Duệ hòa hoãn lại, hỏi. Có thể được Vũ Văn Thịnh Hữu gọi là kỳ nhân, tất nhiên là có bản lĩnh thật sự. Vũ Văn Thịnh Duệ hẳn thật sự có chút hứng thú.

Vũ Văn Thịnh Hữu vừa cong môi, trên mặt lộ ra một nụ cười tà khí mà thần bí, nói: “Không phải thần đệ không muốn nói, mà là không biết nên hình dung hắn như thế nào. Chỉ cần hoàng huynh thấy hắn, tự nhiên sẽ biết.”

“Ồ? Nghe đệ nói, làm cho hứng thú của trẫm đối với hắn càng lớn hơn.” Nghe nói lời ấy, thần sắc của Vũ Văn Thịnh Duệ rất cục cựa đi rất nhiều.

Hai huynh đệ lại nói chuyện trong chốc lát, Vũ Văn Thịnh Duệ mới để Vũ Văn Thịnh Hữu trở về nghỉ ngơi.

Nhìn bóng dáng Vũ Văn Thịnh Hữu biến mất ở ngoài điện, Vũ Văn Thịnh Duệ lại khôi phục biểu tình lạnh lùng vốn có của hắn. Hắn dùng bàn tay sờ trái tim ê ẩm của mình sắp sắp, môi hơi hơi giật.

— mẫu hậu, vì sao nàng vừa mới rời đi, trẫm đã bắt đầu nhớ nàng rồi?

.....

Trước lúc trời tối, đội danh dự của Thái Hậu rất cục cựa tới sơn trang Ngọc Tuyền.

Sơn trang Ngọc Tuyền xây ở giữa sườn núi, không huy hoàng quý giá như hoàng thành, mà là thanh u yên tĩnh tự nhiên, mang phong cách cổ xưa. Ngay cả lầu các trong sơn trang, nhà thủy tạ nhỏ xinh, cũng hòa hợp hoàn toàn với cảnh sắc thiên nhiên chung quanh, nhìn không ra dấu vết con người kiến tạo.

Trong sơn trang Ngọc Tuyền có trên trăm người hầu, đồng loạt quỳ gối ở ngoài cổng lớn, nghênh đón nghi giá của Thái Hậu. Ba ngày trước bọn họ đã nghe tin Thái Hậu sắp tới đây. Cho dù nơi đây mỗi ngày đều

dọn dẹp, nhưng bọn họ vẫn quét tước hoàn toàn lại một lần, tắm cung lâm thời của Thái Hậu, cần trang trí tỉ mỉ.

Lam Y Y đi vào tắm cung. Tắm cung cũng bố trí dựa theo Cung Vĩnh Ninh của nàng, bắt quá, thoát nhìn càng thêm tinh xảo khéo léo.

Dùng bữa tối xong, Lam Y Y muốn lập tức nghỉ ngơi, cố lên thân thể mệt mỏi đi ra. Sơn trang Ngọc tuyên có rất nhiều suối nước nóng, gần tắm cung của nàng còn có một cái. Suối nước nóng này được xưng là ‘ao hoa đào’, là suối nước nóng lớn nhất, cảnh trí xinh đẹp nhất ở sơn trang.

Suối nước nóng sở dĩ được xưng là ‘ao hoa đào’ là vì chung quanh nó có cây đào mọc thành từng dãy. Hơn nữa nơi này bốn mùa như xuân, hoa đào thường nở, xinh đẹp phi phàm, bởi vậy mà được gọi như vậy.

dưới bầu trời màu xanh đen, ánh trăng sáng tỏ lẳng lẳng chiếu xuống mặt đất, che kín một tầng màu bạc mê người, những chấm sáng nhỏ thưa thớt trên trời, cũng tịch tịch cô độc.

Lam Y Y ngâm mình ở trong suối nước nóng, chỉ lộ ra hai bờ vai mượt mà, trắng nõn. Ngón tay thon dài như ngọc, nhẹ nắm ly rượu, nhấp một ngụm, mùi thơm ngào ngạt của hoa đào, hương rượu bốn phía, làm người ta say mê, nàng không khỏi phát ra một tiếng than thở thỏa mãn.

Giờ phút này, nàng dĩ nhiên quên hết mọi phiền não. Quên chính mình là Lưu Thái Hậu cao cao tại thượng; Quên chính mình đã là bà mẹ ba con; Quên vài ngày trước, có cái hôn cấm kỵ hoang đường kia.

Cái gì nàng cũng không muốn nghĩ, cái gì cũng không muốn làm, thậm chí lẳng lẳng hưởng thụ thời gian thả lỏng giờ khắc này.

Lam Y Y dựa vào trên một tảng đá bóng loáng vô cùng, nước nóng rất thoải mái, giúp nàng tiêu trừ một chút mệt mỏi, nhưng bởi vì tinh thần thả lỏng, lại làm cho nàng buồn ngủ.

Mọi thị nữ, bao gồm Ánh Phong, đều bị nàng đuổi ra. Nàng không có thói quen vào thời điểm mình tắm rửa bị người ta nhìn.

Cái này làm cho Lam Y Y ngủ gật trong suối, cũng không có người phát giác.

Lại là một trận gió đêm thổi tới, một bóng người, mang theo vô số hoa đào bay tán loạn, nhẹ nhàng dừng ở bên cạnh suối, không phát ra một chút thanh âm.

Người nọ nhìn Lam Y Y ngủ say thật lâu, rốt cục than nhẹ một tiếng, vung ống tay áo lên, hai người đồng thời biến mất.

Một đêm này, Lam Y Y gặp một giấc mộng.

Mộng thấy mình ở trong rừng hoa đào, bất ngờ gặp gỡ một nam nhân. Nam nhân kia tao nhã đầy người, lại làm cho nàng vô cớ găng như thế nào cũng không thấy rõ bộ dạng. Nhưng nàng lại có thể rõ ràng cảm giác được cổ hơi thở thanh nhã xuất trần trên người nam tử kia.

Nam tử tựa hồ nói gì đó với nàng, nhưng một câu nàng cũng không có nghe thấy. Khi nàng muốn hỏi lại một lần, đã thấy nam tử, khe hở đôi môi mỏng xinh đẹp, thổi bay cánh hoa đào hồng nhạt trên ngón trỏ thon dài của hắn. Sau đó, khoe miệng cong lên một chút, nhẹ như nước, lại lộ ra một độ cong mỉa mai, cười xinh đẹp với nàng.

Lam Y Y chậm rãi mở mắt, nhìn màn màu kim hoàng, trong mắt lộ ra một tia mê ly. Cảnh trong mơ kia thật sự là rất chân thật, chân thật đến nỗi làm nàng cũng tin là thật.

Bất quá, cảnh trong mơ cho dù có chân thật như thế nào, cũng chỉ là giả dối. Lam Y Y chỉ là có chút kỳ quái, mình vì cái gì sẽ đột nhiên mơ thấy một chàng trai thần bí như vậy.

Ngày có chút suy nghĩ, đêm sẽ gặp mộng. Chẳng lẽ, coi độ tuổi hiện tại này của nàng, còn có thể tư xuân sao?

Chương 28

Vũ Văn Thịnh Hữu quanh năm ít ở kinh thành, cho nên, ở trong kinh thành cũng không có kết giao nhiều bạn bè. Bởi vậy, ở nhà hai ngày này, cũng không có người nào đến thăm.

Vũ Văn Thịnh Hữu cũng vô cùng hưởng thụ ngày nhàn nhã như vậy, gạt qua những ngày đao quang kiếm ảnh trên giang hồ, dứt bỏ chuyện Huyền Cơ lâu, Vũ Văn Thịnh Hữu hoàn toàn ở kinh thành hai tháng, coi như nghỉ phép.

Nhưng vài ngày sau, phủ Thụy Vương của hắn đột nhiên một vị khách. Không phải ai khác, chính là cô em gái nhỏ hơn hắn ba tuổi, công chúa Ngọc Trà. Không, hiện tại hắn nên kêu nàng là quận chúa Ngọc Trà, nàng đã dời ra ngoài, cho nên trên danh nghĩa cũng không còn là em gái của hắn.

Vũ Văn Thịnh Hữu rời cung từ nhỏ, ấn tượng đối đứa em gái này cũng không sâu đậm. Ngọc Trà cũng giống như thế, đối với ca ca này cũng không thân thiết. Hiện tại, nàng lại tới cửa thăm, không thể không làm Vũ Văn Thịnh Hữu cảm thấy kỳ quái.

Bất quá, nể tình bọn họ có quan hệ huyết thống, hắn vẫn gặp quận chúa Ngọc Trà.

Đến đại sảnh, Vũ Văn Thịnh Hữu liền thấy được một cô gái mặc cung trang màu xanh nhạt xinh đẹp, tuy rằng đã hai ba năm không gặp, nhưng hắn liếc mắt một cái liền nhận ra nàng.

Ngọc Trà nhìn thấy hắn, ánh mắt hơi hơi sáng ngời, vẻ lo âu trong đôi mắt cũng nhạt đi vài phần, tiến lên một bước, gọi vô cùng thân thiết: “Nhị hoàng huynh.”

Ngọc Trà đều kêu nàng hai người anh trai ruột của mình là hoàng huynh, những người khác đều không xem ở trong mắt. Chẳng qua, nàng cũng rất ít có cơ hội kêu Vũ Văn Thịnh Hữu thôi.

Vũ Văn Thịnh Hữu hơi hơi kinh ngạc trong lòng, nhưng biểu tình trên mặt không thay đổi, cũng cong môi lộ ra một nụ cười tà khí, trêu chọc: “Nữ nhi tới mười tám thay đổi rất nhiều. Hai năm không gặp, Ngọc Trà lại đẹp không ít, làm cho vi huynh thiếu chút nữa không nhìn ra.”

Ngọc Trà nghe vậy, khuôn mặt hơi hơi đỏ lên, dù sao được một nam tử vĩ đại khích lệ, trong lòng nàng vẫn là hưởng thụ. Vốn, nàng còn tưởng rằng, Vũ Văn Thịnh Hữu sẽ bất hòa với nàng, dù sao, hai người bọn họ từ nhỏ đã không thân thiết. Nhưng nàng không nghĩ tới, hoàng huynh chính là người dễ ở chung như thế. Không khỏi có thêm vài phần tin tưởng với ý đồ hôm nay mình đến.

Hai huynh muội ngồi xuống xong, hạ nhân dâng trà. Vũ Văn Thịnh Hữu biết Ngọc Trà sẽ không vô duyên vô cớ tìm đến hắn, nhưng hắn nhưng không có tính chủ động mở miệng. Bởi vậy, chỉ kể một ít việc giang hồ với Ngọc Trà, Ngọc Trà chỉ có thể kiên nhẫn nghe, chỉ là trong mắt lại hiện lên vẻ không kiên nhẫn, một bộ dáng muốn nói lại thôi.

Hai người nói chuyện gần nửa canh giờ, ở thời điểm Vũ Văn Thịnh Hữu cúi đầu uống trà, Ngọc Trà rốt cục nhìn không được mở miệng.

“Nhị hoàng huynh, tiểu muội lần này đến, là có sự tình muốn tìm huynh hỗ trợ.”

“Ồ?” Vũ Văn Thịnh Hữu hơi nâng mắt, hỏi: “Ngọc Trà có chuyện gì cứ việc nói, tuy rằng chúng ta trên danh nghĩa đã không xem như huynh muội, ruột nhưng dù sao quan hệ huyết thống là không thể chặt đứt, có thể giúp muội, ta vẫn sẽ hết sức hỗ trợ.”

Ngọc Trà nghe vậy, sắc mặt hơi hơi cứng đờ, nàng không biết Vũ Văn Thịnh Hữu có phải cố ý dâm vào đem chuyện tình nàng để ý nhất hay không.

Trước kia nàng căn bản không thèm để ý danh hiệu trưởng công chúa này. Thậm chí cho rằng, chính là này danh hiệu đã vây nàng ở hoàng cung hoa lệ mà như nhà giam lạnh băng. Mọi người đối với nàng đều là vẻ mặt nịnh bợ lấy lòng, làm nàng cảm thấy chán ghét khinh thường, không lúc nào không nghĩ thoát khỏi nhà giam này.

Nhưng nàng lại không cam lòng làm một thứ dân. Cho nên, khi nàng bị hoàng đế phế làm quận chúa, thậm chí có thể rời khỏi hoàng cung ra ở ngoài, nàng tràn ngập cảm kích hoàng huynh. Nàng cảm thấy, hoàng huynh tuy đánh mình, nhưng hắn vẫn là yêu thương mình, nếu không, sẽ không hạ đạo thánh chỉ này.

Nói là phế truất, nhưng đối nàng mà nói, quả thực là chính là trời cao ban ơn. Thân phận Trưởng công chúa, nàng căn bản không ham. Bị phế làm quận chúa, tuy rằng bổng lộc hàng năm đều giảm rất nhiều, nhưng nàng vẫn đang có thân phận cao quý. Quan trọng nhất là, nàng được tự do, không bao giờ phải

mỗi ngày đi đối mặt với bà già Thái Hậu ác độc kia, còn có thể mỗi ngày đi gặp người tình, bồi dưỡng cảm tình. Chờ thời cơ chín mùi, làm bảo hoàng huynh chỉ hôn, sẽ được cuộc sống mỹ mãn.

Cho nên, một đoạn này thời gian tới nay, nàng sống cũng như là cá gặp nước.

Chính là sau đó đã xảy ra một sự kiện, làm nàng rất cực cảm nhận được chỗ tốt của quyền thế và địa vị, trong lòng cũng rất cực sinh ra một cảm xúc tên là hối hận.

Vốn là, buổi tối hôm trước, tài nữ Liêu Phi Phạm tài đức vẹn toàn, tổ chức một hội thơ ở hoa viên nhà nàng ta, mời các vị danh môn khuê tú đến. Nàng là một trong những người được đề cử làm hoàng hậu, mọi người tự nhiên đều nể mặt, ngày đó người tham gia cung đình yến hội, ngoại trừ hai người được đề cử cho vị hoàng hậu, cơ hồ tất cả mọi người đều tham gia. Cho dù là người trước kia không có tư cách tham gia tiệc hoàng cung, cũng được mời. Quận chúa Ngọc Trà tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Bất quá, đối với mấy hội thơ, Ngọc Trà vốn không thích tham gia, nàng cũng không có nhiều hứng thú với thi từ. Nhưng bởi vì nghe nói, Vương Kha Nguyệt thanh mai trúc mã của Vu Hồng Phi cũng đến, nàng liền nổi lên lòng hiếu thắng, vì thế liền tham dự.

Nhưng nàng thật không ngờ, lại sẽ đụng phải công chúa Ngọc Uyển ở hội thơ.

Công chúa Ngọc Uyển đã nói móc nàng một trận, làm nàng không ngóc đầu nổi ở trước mặt mọi người, đến cuối cùng, lại còn làm cho nàng không thể không hạ mình hành lễ với nàng ta. Nàng xem ánh mắt của nhóm khuê tú cũng đều mang theo một tia cười lạnh đùa cợt, giống như đang nhìn một con ngốc, hoàn toàn không có bộ dáng lấy lòng nịnh hót với nàng như lúc trước. Thậm chí, ở giữa hội thơ, nàng còn bị Vương Kha Nguyệt và mấy người nữa cùng nhau châm chọc khiêu khích một phen.

Loại chế nhạo vũ nhục này, Ngọc Trà từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên gặp phải. Nàng ủy khuất, nhưng không thể kể ra với ai, Tổng ma ma tuy được nàng mang ra phủ, nhưng cho tới bây giờ bà còn đang dưỡng thương, hơn nữa, cho dù bà biết, cũng không thể làm gì.

Nàng muốn tiến cung, giống như như trước, khóc kể với hoàng huynh, nhưng cố tình là, ngay cả cửa cung nàng còn không thể nào vào được. Trước kia, nàng tránh cung điện không kịp, hiện tại cũng đã vĩnh viễn ngăn nàng ngoài cửa.

Rõ ràng muốn có thân phận cao quý, rốt cuộc không ai có thể giúp nàng.

Vì thế, nàng không có chỗ khẩn cầu, phải đi tìm người trong lòng của mình. Nhưng IVu Hồng Phi lại nói cho nàng, hiểu được tất có lúc thua, mỗi người đều phải trả giá vì lựa chọn của mình. Về sau chuyện như vậy còn có thể tiếp tục phát sinh, nàng phải nhanh làm quen mới được.

Non sông dễ đổi, bản tính khó dời. Những lời này, một chút cũng không sai. Quận chúa Ngọc Trà lại được nuông chiều từ bé, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không quen được.

Đúng lúc này, nàng bỗng nhiên nghe tin tức, Vũ Văn Thịnh Hữu đã sắp trở về, liền muốn nhờ Vũ Văn Thịnh Hữu giúp đỡ, mang nàng tiến cung gặp đại hoàng huynh, ở trước mặt hoàng huynh thừa nhận sai lầm, cầu xin hoàng huynh khôi phục thân phận trưởng công chúa ình. Sau đó, nàng muốn dùng thân phận cao quý không thể với tới của mình hung hăng đâm nát những người đó dưới lòng bàn chân của mình.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, đại hoàng huynh sẽ không đáp ứng thỉnh cầu của nàng. Bởi vì, ở trong tiềm thức của nàng, hoàng huynh hành động như lúc trước, bất quá là vì làm cho nàng hiểu được chỗ tốt của quyền thế thôi, sẽ không thực để cho nàng ở bên ngoài chịu ủy khuất. Hiện tại nàng biết sai rồi, hoàng huynh tự nhiên sẽ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Nhưng nàng không nghĩ tới, ở chỗ của Vũ Văn Thịnh Hữu, liền bị suy sụp.

“Nhị hoàng huynh, ngài đang nói cái gì? Chẳng lẽ, chỉ việc nhỏ này, ngài cũng không nguyện ý giúp tiểu muội sao?” Ngọc Trà không dám tin nhìn Vũ Văn Thịnh Hữu, thất thanh hỏi.

16. Chương 29-30

Chương 29

Vũ Văn Thịnh Hữu làm như không thấy biểu tình kinh sợ không tin của Ngọc Trà, khoe miệng hơi cong, nói: “Không phải ta không muốn giúp muội, nhưng hoàng huynh đã nói qua, không truyền triệu thì không thể vào cung. Nếu ta mang muội tiến cung, chẳng phải là cãi lời thánh chỉ sao?”

Sắc mặt Ngọc Trà đột nhiên tái, nhưng lập tức, trên mặt của nàng liền lộ ra vẻ kiên định, nói: “Nhị hoàng huynh, tiểu muội thật biết sai rồi, chẳng lẽ huynh thật sự nhần tâm nhìn tiểu muội bị người dè tiện cười nhạo sao? Muội biết, đại hoàng huynh kỳ thật không phải thật sự muốn phế địa vị muội, huynh ấy bất quá là muốn giáo huấn muội, làm uội hiểu được chỗ tốt của quyền thế thôi. Hiện tại, muội đã hoàn toàn hiểu khổ tâm của hoàng huynh. Muội tin tưởng, chỉ cần muội gặp đại hoàng huynh thừa nhận sai lầm, đại hoàng huynh nhất định sẽ uội một cơ hội.”

Vũ Văn Thịnh Hữu nghe vậy, mày kiếm hơi nhíu, hạ mắt, nhìn chiếc nhẫn bạch ngọc trên ngón cái của mình, che lại tà khí lưu chuyển trong hai tròng mắt, hỏi: “Chẳng lẽ Ngọc Trà muội đã quên, bản thân mình đến tột cùng là bị phế truất vì cái gì sao?”

Hắn đối với Ngọc Trà không có bao nhiêu cảm tình, trên thế giới này, chỉ có một mình hoàng huynh làm cho hắn để ý, người khác như thế nào, đều không liên quan tới hắn. Cho nên, chuyện Ngọc Trà gặp phải, hắn chỉ cảm thấy nàng gieo gió gặt bão, sẽ không đồng tình với nàng.

“Không phải là ở thời điểm muội bị cấm túc, chuồn êm ra cung sao?” Ngọc Trà nói, cho tới bây giờ nàng còn không nghĩ chuyện khi đó nghiêm trọng đến cỡ nào, “Nếu không có lão yêu bà Thái Hậu tạo áp lực lên hoàng huynh, hoàng huynh làm sao nở trừng phạt muội? Loại sự tình này, trước kia bà ta cũng không phải chưa làm qua. Hoàng huynh thương muội như vậy, khẳng định sẽ không nhần tâm như thế với muội. Hiện tại Thái Hậu lại không ở trong cung, hoàng huynh nhân cơ hội này khôi phục thân phận trưởng công chúa của muội, không phải tốt hơn sao?”

Vũ Văn Thịnh Hữu nghe vậy, trong lòng đột nhiên có loại cảm giác không biết nên khóc hay cười, hắn cảm thấy cô em bé nhỏ này của hắn thật là ‘đơn thuần’, ở chung với hoàng huynh nhiều như vậy năm, cũng không có một chút hiểu biết hắn. Đừng nói, thánh chỉ này không có khả năng tùy ý sửa đổi, nếu là hoàng huynh nghe được lời nàng nói, xem mức độ để ý của hoàng huynh đối với mẫu hậu, Ngọc Trà đời này cũng không có khả năng trở về cung.

Bất quá, nếu hắn nói những điều này cho nàng, khẳng định nàng không tin, vẫn muốn nhờ hắn mang nàng vào cung một chuyến. Hơn nữa, hắn quả thật cảm thấy, việc muội muội hắn bị phế một chút cũng không oan.

“Được rồi, ta sẽ dẫn muội tiến cung gặp mặt hoàng huynh, về phần kết quả như thế nào, vậy muốn xem ý tứ của hoàng huynh.” Vũ Văn Thịnh Hữu nói.

Ngọc Trà nghe vậy, trên mặt nhất thời lộ ra tươi cười sáng lạn, nói: “Đa tạ nhị hoàng huynh, tiểu muội biết huynh sẽ không nở mặc kệ muội.”

Trên mặt Vũ Văn Thịnh Hữu lộ ra một nụ cười như không cười, đối với lời của nàng không đưa ý kiến gì.

.....

Điện Sùng Chính.

Vũ Văn Thịnh Duệ hé ra khuôn mặt tuần tú lạnh lùng, nhìn Ngọc Trà đứng ở dưới ngự án có chút bất an, nói: “Ngọc Trà, người muốn nói với trẫm cái gì thì nói đi, trẫm còn có rất nhiều chính sự cần xử lý. Không có thời gian ở đây gặp người.”

Vài ngày gần đây, tâm tình Vũ Văn Thịnh Duệ là càng ngày càng kém, tuy hắn không có phát giận với ai, nhưng khí lạnh bốc ra đủ để làm mọi người kinh hồn táng đảm.

Ngọc Trà mặc dù quen nhìn khuôn mặt lạnh băng của Vũ Văn Thịnh Duệ, cũng nhận không được run run một chút. Nàng trước kia chưa bao giờ phát hiện, khuôn mặt lạnh băng này của hoàng huynh, thời điểm

không có một tia ôn nhu, lại đáng sợ như vậy.

Vốn đang tưởng gặp hoàng huynh làm nũng kể khổ, Ngọc Trà không chút suy nghĩ, ‘bịch’ một cái quỳ trên mặt đất, nước mắt rơi đầy, bắt đầu thỉnh tội sám hối với Vũ Văn Thịnh Duệ, cũng khẩn cầu Vũ Văn Thịnh Duệ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, lại cho nàng một cơ hội.

Mặc dù vẻ mặt Ngọc Trà đầm đìa đáng yêu, thậm chí còn nhiều lần nhắc tới tình anh em của bọn họ, nhưng biểu tình của Vũ Văn Thịnh Duệ vẫn không có một chút dao động, thậm chí môi vẫn nhếch, giống như kẻ quỳ phía dưới không phải em gái ruột của hắn, mà là một người xa lạ.

“Chỉ như vậy thôi sao?” Khi Ngọc Trà rốt cục dừng lại, Vũ Văn Thịnh Duệ lạnh giọng hỏi.

Ngọc Trà cẩn thận hồi tưởng một phen, cảm thấy những gì cần nói đều đã nói, cũng không quên chỗ nào, đôi mắt mang lệ thể này mới nhìn Vũ Văn Thịnh Duệ gật gật đầu, nói: “Hoàng huynh, tiểu muội thật biết sai rồi, xin ngài tha thứ cho tiểu muội đi! Tiểu muội về sau không dám nữa.”

Vũ Văn Thịnh Duệ lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt xẹt qua một tia thất vọng, nói: “Ngọc Trà, trăm đã không biết nên nói như thế nào với người. Theo lời người vừa nói, đó chỉ là việc nhỏ, đều không phải là nguyên nhân chính trăm trừng phạt người. Trăm vốn nghĩ đến người thật tâm hối cải, mới gặp người một lần, cho người một cơ hội, nhưng từ đầu đến cuối, người đều không có nhắc tới một câu. Người bảo trăm làm sao tha thứ cho người?”

Một câu cuối cùng lại ẩn chứa lửa giận, giọng tàn khốc, làm mọi người ngoại trừ Vũ Văn Thịnh Hữu đều sợ tới mức quỳ xuống.

“Hoàng huynh.....” Trên mặt Ngọc Trà lộ ra một tia sợ hãi mờ mịt, hiển nhiên, không rõ ý trong lời nói của Vũ Văn Thịnh Duệ.

Vũ Văn Thịnh Duệ thấy thế, nhất thời cảm thấy trong lòng có chút mệt. Hắn phát giác, mình cho dù trừng phạt Ngọc Trà nặng hơn, cũng là vô bổ. Bởi vì, ở trong ý thức của Ngọc Trà, mẫu hậu không phải là mẫu hậu, ngay cả người xa lạ cũng không phải, mà là kẻ thù, là đầu sỏ đắc tội trở ngại nàng tìm kiếm hạnh phúc. Nàng đối địch với mẫu hậu thì thôi đi, nàng còn dám dă thương mẫu hậu, là tội ác tày trời.

Nghĩ đến đây, Vũ Văn Thịnh Duệ không khỏi nghĩ đến, mẫu hậu ảm đạm lui đến sơn trang Ngọc Tuyền tĩnh dưỡng, trong lòng quặn đau một trận.

Nếu không phải hắn muốn chặt đứt đoạn nghiệt tình này, hắn làm sao ấu hậu rời khỏi tầm mắt của mình. Hơn nữa hắn còn phát hiện, việc này cần bản một chút cũng không có tác dụng. Thậm chí, sau khi mẫu hậu rời đi, chỉ cần vừa có thời gian, hắn sẽ nhện không được suy nghĩ về nàng. Cho nên, hắn căn bản không dám làm ỉn rãnh, tận lực làm ỉn bận rộn không có thời gian suy nghĩ đến nàng. Hắn sợ, sợ chính mình chịu không nổi nỗi khổ tương tư này, nhện không được đón mẫu hậu trở về.

Vũ Văn Thịnh Duệ hoảng hốt trong nháy mắt, nhưng vẫn làm cho Vũ Văn Thịnh Hữu đứng ở một bên thấy được. Hắn đã không phải lần đầu tiên nhìn đến hoàng huynh lộ ra loại biểu tình ẩn nhẫn mà đau khổ này, hắn biết, hàn độc của hoàng huynh đã hoàn toàn được giải, như vậy, đến tội cùng là chuyện gì, sẽ làm hoàng huynh lộ ra vẻ mặt này?

Giống như mỗi lần nhắc tới chuyện có liên quan đến mẫu hậu, hắn luôn sẽ như vậy. Chẳng lẽ, hoàng huynh thật là bởi vì mẫu hậu sao?

Vũ Văn Thịnh Hữu thật sự là càng ngày càng muốn gặp đến mẫu hậu một lần. Trên người nàng đến tội cùng là đã xảy ra cái gì, mới làm thái độ hoàng huynh đối với nàng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất như thế?

“Ngọc Trà, đối tượng người cần thỉnh tội không phải trăm, mà là mẫu hậu. Người đi sơn trang Ngọc Tuyền gặp mẫu hậu, thỉnh tội với ngài, nếu mẫu hậu tha thứ cho người, trăm sẽ cho người một cơ hội. Nếu mẫu hậu không tha thứ, người hãy an phận làm quận chúa của người, vĩnh viễn không cần nghĩ việc khôi phục danh hiệu trưởng công chúa.” Vũ Văn Thịnh Duệ lạnh lùng dứt lời, lại nhìn về phía Vũ Văn Thịnh Hữu, nói: “Thịnh Hữu, đệ cũng thật lâu không gặp mẫu hậu, đi gặp ngài đi! Trăm nghĩ, mẫu hậu hẳn là sẽ có chuyện nói với đệ. Trăm mệt mỏi, lui đi!”

Vũ Văn Thịnh Hữu nghe vậy nao nao, bắt quá vắn khom người trả lời, lời kéo đã Ngọc Trà muốn ngay người lui ra.

Thẳng đến khi rời điện Sùng Chính rất xa, Ngọc Trà mới phản ứng lại, nàng bắt đầu kịch liệt giãy dụa, vừa giãy vừa khóc, nói: “Không, ta không tin hoàng huynh đối với ta như vậy, ta không cần đi gặp bà ta, bà ta nhất định sẽ không tha thứ cho ta, nói không chừng còn giết ta. Hoàng huynh, huynh không thể nhẫn tâm như vậy, đẩy ta vào miệng cọp.”

Vũ Văn Thịnh Hữu thấy nàng không để ý thân phận quận chúa, la to ở trong cung, dưới tình thế cấp bách, điểm huyết cam của nàng, khuôn mặt tối sầm, mạnh mẽ lôi nàng ra ngoài cung.

Nếu hoàng huynh bảo hấn cũng đi theo, vậy hấn liền khẳng định phải đích thân đưa nàng đến trước mặt mẫu hậu. Hơn nữa, hấn cần tự mình đi xác nhận, mẫu hậu cùng hoàng huynh đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Chương 30

Một ngày này, cảnh xuân tươi đẹp, chim hót véo von.

Một cái ghế nằm chằm trổ tinh tế, mặt trên lót vải nhung, được đặt dưới một gốc đào đầy hoa nở rộ. Trên ghế là một cô gái xinh đẹp bề ngoài thoát nhìn chỉ có mười tám, mười chín tuổi, nàng cầm trong tay một quyển tiểu thuyết lưu hành ở chợ, chăm chú xem, chính là ánh mắt của nàng, không ngừng hiện lên vẻ bất mãn.

Trên người nàng mặc một bộ áo váy màu ánh trắng, trên cổ áo, tay áo đều viền vàng, thoát nhìn đơn giản tao nhã, lại không mất vẻ tôn quý. Một đầu tóc đen, chỉ vấn một búi tóc đơn giản, phía trên cài một chiếc trâm vàng, trên vành tai tinh xảo xinh đẹp cũng đeo một đôi khuyên tai bạch ngọc. Khuôn mặt xinh đẹp không trang điểm, cũng là mặt hạnh đào má, người còn diễm lệ hơn hoa.

“Thái Hậu, nếu ngài không muốn xem loại tiểu thuyết thấp kém này thì đừng cố xem, nhìn lông mày của ngài của, đều nhíu lại hết rồi!” Ánh Phong đứng ở một bên hầu hạ, thay một chén trà cho Lam Y Y, lại nhẹ phỉu hoa đào rơi ở trên người nàng, thấy trên mặt Lam Y Y lộ ra biểu tình bất mãn, không khỏi nhẹ giọng khuyên nhủ.

Lam Y Y cũng không ngắt đầu, vừa xem vừa nói: “Tuy rằng mấy tiểu thuyết này thực nhảm, nhưng cuối cùng là có còn hơn không. Huống chi, nơi này lại không có gì giải trí, ai gia thật không biết nên vượt qua đoạn ngày nhàn nhã này như thế nào.” Người bình thường luôn bận rộn, một khi rảnh rỗi, ngược lại không biết nên làm cái gì cho tốt.

Ánh Phong nghe vậy ngoan ngoãn ngậm miệng lại, kỳ thật nàng cũng có cảm thụ giống như vậy. Bởi vì, khi ở trong cung, thân là nữ quan tối cao của Cung Vinh Ninh, ngoại trừ hầu hạ Thái Hậu, nàng còn có rất nhiều chuyện phải làm, dù sao, Thái Hậu còn cai quản toàn bộ hậu cung, gần đây Thái Hậu càng ngày càng ít quản công việc, rất nhiều trọng trách, đều áp đến trên người nữ quan các nàng.

Cho nên, Thái Hậu ra cung lần này, trong bốn nữ quan, chỉ dẫn theo nàng cùng Ánh Nguyệt, Ánh Họa và Ánh Thu mới thu nạp thì ở lại trong cung, cùng nhau giúp Thực phi, Đức phi quản lý hậu cung.

Ánh Phong nhìn cảnh sắc xinh đẹp chung quanh, không khỏi nhớ tới quê nhà của mình. Nàng tiến cung lúc mười ba tuổi, đến nay đã tám năm, lại chưa bao giờ về nhà một chuyến. Không biết cha mẹ nàng gần đây có khỏe không? Trước kia rất ít nhớ nhà, hoặc là không có thời gian để nhớ, hiện tại rảnh rỗi, lại rất nhớ nhà.

Ngay tại thời điểm Ánh Phong có chút thất thần, bỗng nhiên thoáng nhìn Vương Phúc tổng quản cúi đầu, chậm rãi đi tới bên này.

Bởi vì triều đình sợ hoạn quan cầm quyền, hỗn loạn triều cương, bởi vậy, phẩm bậc hoạn quan đều không quá cao. Nhưng nếu bọn họ được chủ tử tín nhiệm, quyền lực so với nữ quan các nàng còn lớn hơn, huống chi, Vương Phúc xây dựng ảnh hưởng rất nặng, cho nên bình thường, Ánh Phong cũng phải kính trọng ba phần.

Vương Phúc được Thái Hậu rất tín nhiệm, nhất là một đoạn thời gian gần đây, Vương Phúc tựa hồ lại càng trung thành và kính sợ thái hậu hơn trước kia vài phần. Trước kia Vương Phúc tuy rằng cũng vâng lệnh Thái Hậu, nhưng Ánh Phong tổng cảm thấy, sở dĩ hắn nghe lệnh Thái Hậu tựa hồ chỉ là vì hoàn thành một giao dịch.

“Lão nô tham kiến Thái Hậu nương nương.” Vương Phúc vô cùng cung kính thi lễ với Thái Hậu. Trước kia, Thái Hậu từng đặc biệt cho phép hắn miễn quỳ, cho nên đại đa số thời gian Vương Phúc đều khom mình hành lễ, bất quá hiện tại, chẳng những hắn thường xuyên hành đại lễ, hơn nữa khi hắn hành lễ cũng càng thêm thành tâm.

“Vương tổng quản, ai gia đã nói qua, ngươi là lão nhân bên người ai gia, lại là trợ thủ đắc lực của ai gia, khi không có người ngoài, không cần hành lễ như vậy.” Lam Y Y buông quyển sách trên tay, xoa nhẹ hạ cái trán của mình, nói có chút bất đắc dĩ.

Vương Phúc này, bởi vì lúc trẻ bị người ta đuổi giết, trên người bị thương nặng, thậm chí còn mất đi tôn nghiêm của nam nhân, bắt đắc dĩ mới trốn ở trong cung tránh họa, cho tới bây giờ, bên ngoài vẫn còn lệnh truy sát hắn. Cho nên, hắn mới cam nguyện ở lại trong cung hầu hạ Lưu Thi Vận, thuận tiện tìm kiếm chỗ. Nhưng bởi vì lúc trước bị thương quá nặng, vẫn chưa khỏi hẳn, nhiều năm như vậy, hắn vẫn đều chịu đủ ốm đau tra tấn, tu vi võ công cũng trì trệ không lên.

Bất quá, việc này đối Lam Y Y mà nói thật sự không tính là cái gì. Sau khi thử Vương Phúc một phen, rốt cục vẫn quyết định dùng linh quả chữa thương cho hắn. Nàng cũng không sợ bị Vương Phúc cắn ngược lại một cái, bởi vì, nàng có cũng con bài chưa lật, cam đoan chính mình không bị hại. Kết quả, linh quả chẳng những trị bệnh cũ của Vương Phúc, còn làm tu vi của hắn tăng lên một tầng mới.

Vương Phúc cũng không phải là không biết báo đáp ân nhân. Lấy tình trạng hiện tại của hắn, ra cung ngược lại không biết nên làm sao bây giờ, hắn đã quen sống trong cung. Huống chi, Thái Hậu đối hắn có ơn tái tạo, hắn liền quyết định hoàn toàn đầu nhập vào Thái Hậu, thề vĩnh viễn không phản bội. Thẳng đến lúc này, hắn cảm thấy tâm vốn lơ mơ của hắn mới yên ổn xuống.

Vương Phúc vẫn gật đầu, bất quá lần sau, hắn vẫn là sẽ làm như vậy.

Lam Y Y thấy thế cũng không khuyên nữa nói, hỏi: “Ngươi có gì việc gấp muốn bẩm báo với ai gia?” Bình thường việc nhỏ, chỉ truyền tiểu thái giám là được, làm sao cần đại tổng quản như hắn xuất mã?

Vương Phúc rủ mi mắt, cung kính nói: “Hồi bẩm Thái Hậu, Thụy Vương cùng Quận chúa Ngọc Trà đến đây, muốn cầu kiến Thái Hậu.”

Lam Y Y hơi nâng mày, trong mắt hiện lên một tia lãnh ý, nói: “Bọn họ đến làm gì? Không phải là Ngọc Trà lại gặp rắc rối đi?”

Một màn này, làm cho nàng nhớ lại lúc mới đến, Vũ Văn Thịnh Duệ cũng theo Ngọc Trà gặp nàng thỉnh tội. Trong lòng hơi có chút hờn giận.

Vương Phúc vẫn giữ sắc mặt như thường nói: “Theo Thụy Vương nói, Quận chúa Ngọc Trà là phụng mệnh Hoàng Thượng, gặp Thái Hậu thỉnh tội.”

“Ồ? Phụng mệnh Hoàng Thượng?” Lam Y Y cười lạnh, “Xem ra, đây là nó bị buộc đến a! Tốt lắm, ai gia muốn nhìn xem, nó rốt cuộc thỉnh tội với ai gia như thế nào.”

Lại nói tiếp, mỗi khi Lam Y Y muốn làm chút chuyện bồi dưỡng tình cảm mẹ con, nàng đều dội một gáo nước lạnh lên đầu mình. Làm ý tốt của mình cuối cùng tan thành mây khói.

Quan trọng nhất là, nàng cũng có khúc mắc với đứa con gái này. Người có thể xuống tay với mẹ ruột của mình, căn bản chính là một con sói, có thể nào làm cho trái tim người ta không băng giá?

Vương Phúc khom người lui ra.

Lúc này, Ánh Phong hơi cúi xuống thân nói với Lam Y Y: “Thái Hậu, không cần che lấp một chút sao?” Dung mạo Thái Hậu trở nên trẻ trung xinh đẹp như thế, mặc dù nàng mỗi ngày đều gặp, cũng nhận không được hoảng hốt một chút, nếu là bị Thụy Vương cùng Quận chúa Ngọc Trà nhìn đến, không chừng sẽ khiếp sợ đi?

Lam Y Y chớp mi, nàng thiếu chút nữa đã quên việc này. Bất quá, đối với mấy đứa con này, nàng còn phải lắng tránh sao?

Lam Y Y lấy tay phải chống đầu, tay trái cầm sách, lông mi dài rue xuống nhìn quyển sách trên tay, lạnh lùng nói: “Không cần, chẳng lẽ ai gia còn không dám gặp người sao?”

Ánh Phong thấy thế, trong lòng buồn cười, Thái Hậu hiện tại càng ngày càng nghĩ một đằng nói một nẻo. Thái Hậu hành động như vậy, lại đưa lưng về bọn họ, bọn họ làm sao thấy rõ bộ dạng Thái Hậu?

Không bao lâu, Vương Phúc liền dẫn một nam một nữ đi tới phía sau nàng, Vương Phúc hành lễ xong, yên lặng thối lui đến một bên, hẳn muốn ở một bên bảo vệ chủ tử an toàn. Tuyệt đối sẽ không làm cho nữ nhân ngu xuẩn này lại xúc phạm tới chủ tử.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu, mẫu hậu kim an!” Vũ Văn Thịnh Hữu cùng Quận chúa Ngọc Trà quỳ xuống hành lễ.

Lam Y Y không có lập tức bảo bọn họ đứng dậy, không khí nặng nề, làm hai người quỳ trên mặt đất, đều có chút không yên trong lòng.

Vũ Văn Thịnh Hữu không khỏi ngẩng đầu nhìn mẫu hậu một cái, lại chỉ thấy bởi vì nàng chống đầu, mà lộ ở ống tay áo một đoạn cổ tay tuyết trắng, cùng sườn mặt tinh xảo vô cùng. Hơn nữa mái tóc đen như mực tương phản với cái cổ trắng như tuyết, sinh ra mỹ cảm cực hạn, mặc dù chỉ là thoáng nhìn, cũng làm cho người ta cảm thấy kinh diễm không thôi.

Mà Ngọc Trà không có chú ý mấy thứ này, nàng tới gặp Thái Hậu, vốn cũng rất chột dạ, hiện tại nhìn thấy không khí không đúng, thân thể còn quỳ, thỉnh thoảng động thân thể một chút, ở trong lòng thầm oán, Thái Hậu cố ý làm khó bọn họ, không cho bọn họ đứng dậy.

Ngay thời điểm Ngọc Trà nhẫn nại không được muốn mở miệng, chợt nghe đến thanh âm trẻ trung dễ nghe của Thái Hậu truyền đến, “Thịnh Hữu đứng lên đi! Về phần quận chúa Ngọc Trà, nể tình giữa chúng ta từng có tình mẹ con, ai gia không thể không nhắc tỉnh người một lần, chú ý thân phận hiện tại của người. Hiện tại người đã không có tư cách gọi ai gia là mẫu hậu, điểm này, người nhất định phải nhớ lấy. Đừng làm cho ai gia lại phát hiện người xưng hô sai, nếu không, đừng trách ai gia ác tâm, không nói tình cảm.”

Ngọc Trà nghe nói lời ấy, trong lòng chua xót, không cam lòng, ủy khuất, lửa giận đều bùng lên, nàng ngẩng đầu, oán hận nhìn Thái Hậu nhàn nhã dựa ở trên ghế, đôi mắt ửng đỏ, cặp con ngươi kia cùng Thái Hậu có ba phần giống nhau, chứa đầy nước mắt khó chịu.

Tiếp theo, nàng lại nhìn nhìn Vũ Văn Thịnh Hữu đã đứng lên đứng ở một bên, ánh mắt lộ ra một tia cầu xin, đáng tiếc, Vũ Văn Thịnh Hữu cùng nàng không có ăn ý, căn bản là không có nhìn nàng.

Ngọc Trà bất đắc dĩ, khẽ cắn môi, nhắm mắt, trên mặt mang theo biểu tình khuất nhục, quỳ sát xuống, nói: “Ngọc Trà nhớ kỹ, tạ..... Thái Hậu nhắc nhở.”

Lam Y Y từ chối cho ý kiến, cũng không cho nàng đứng dậy, dùng khẩu khí cực kì lạnh nhạt nói: “Người còn có gì nói với ai gia sao? Nếu không có, liền lui ra đi!”

Thân hình Ngọc Trà đột nhiên run lên, hai tay gắt gao nắm lại. Trước kia, Thái Hậu tuy rằng lạnh nhạt với nàng, lại chưa bao giờ làm khó nàng, thậm chí, khi nàng ngẫu nhiên nói năng lỗ mãng, Thái Hậu cũng chỉ sẽ giận là nàng vài câu, cũng không so đo. Cho nên, nàng vẫn đều có chút không có sợ hãi, nàng không rõ, vì sao mọi người đều sợ hãi Thái Hậu như vậy, bởi vì nàng xem đến, Thái Hậu căn bản là không tính là đáng sợ!

Lần này, nàng nghĩ đến, chỉ cần chính mình nói vài lời hay, Thái Hậu, khẳng định sẽ không trách phạt nàng. Phải biết rằng, từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ lần trước đả thương mẫu hậu, nàng còn chưa bao giờ xin lỗi ai.

Nhưng hiện tại, Thái Hậu chẳng những tước đoạt quyền nàng gọi bà là mẫu hậu, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nguyên ý liếc nhìn nàng một cái, loại tương phản thật lớn này, làm nàng nhất thời có chút kích động thất thố trong lòng. Bởi vậy, nàng càng thêm muốn khôi phục thân phận trưởng công chúa của mình.

“Mẫu..... Thái Hậu, Ngọc Trà trước đây không nên đại nghịch bất đạo đả thương ngài, thậm chí, còn trong thời gian bị cấm túc lại vụng trộm chuẩn ra cung, Ngọc Trà thật sự biết sai rồi, nể Ngọc Trà tuổi nhỏ không

hiếu chuyện, Thái Hậu hãy cho Ngọc Trà một cơ hội, tha thứ Ngọc Trà đi!” Dứt lời, bộp bộp đập đầu ba cái.

Lam Y Y nghe vậy, không khỏi cười khẽ ra tiếng, khẽ lắc đầu nói: “Ngọc Trà, quá muộn. Ai gia đã đã cho người rất nhiều cơ hội. Lần cầm đoán đó, là cơ hội cuối cùng của người, nhưng người không có quý trọng, ngược lại nhiều lần xúc phạm ai gia. Ai gia thật sự không có cách nào tha thứ người. Huống chi...” Lam Y Y nói tới đây, đột nhiên dừng một chút, thanh âm liền càng thêm sắc giọng: “Ai gia vẫn không phát hiện thấy người có chút tâm hồi cải, trong lòng của người, chỉ sợ vẫn hận ai gia đi!”

“Ta.....” Ngọc Trà vội vàng ngẩng đầu, muốn biện giải, lại bị Lam Y Y đánh gãy.

“Đủ rồi, ai gia không muốn nghe người nói láo! Thật tình giả ý, ai gia vẫn phân được rõ ràng. Người đã làm con nuôi cho Ninh Vương, từ nay về sau không bao giờ còn là con gái của ai gia nữa. Nếu người an an phận làm quận chúa của người, nói không chừng còn có thể sống cả đời bình an hạnh phúc. Nếu như còn không biết hồi cải, hừ, trên đời này, vĩnh viễn không ai có thể cứu được người. Người tới, lập tức hộ tống quận chúa Ngọc Trà hồi kinh.”

Thái Hậu ra lệnh, lập tức có người hầu tiến lên, đưa quận chúa Ngọc Trà đi ra ngoài.

17. Chương 31-32

Chương 31

“Mẫu hậu, ngài sao có thể nhẫn tâm như vậy? Ngọc Trà đã biết sai rồi mà! Chẳng lẽ ngài đối với huynh muội ba chúng ta, vốn không có một chút tình cảm sao? Mẫu hậu.....” Ngọc Trà dùng sức giãy dụa, không cam lòng hô lớn nói.

Đáng tiếc, cho dù nàng kêu có bao nhiêu bi thiết, Thái Hậu cũng không có chút động dung, thanh âm càng lúc càng xa, cuối cùng nhỏ đến không thể nghe thấy.

Lúc này, Lam Y Y thở dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức dùng giọng điệu lạnh như băng không chứa một tia tình cảm hỏi: “Thịnh Hữu có cảm thấy mẫu hậu làm quá đáng không?”

Vũ Văn Thịnh Hữu ngay từ đầu cũng chỉ cảm thấy Ngọc Trà gieo gió gặt bão, bắt quá, một câu của nàng, lại đâm trúng chỗ hần để ý nhất, trong mắt cũng hiện lên một tia hoài nghi không cam lòng. Chẳng lẽ mẫu hậu đối với ba anh em bọn họ thật sự không có một chút tình cảm nào sao?

Cứ việc là hần đã sớm biết mẫu hậu máu lạnh, chính là hiện tại nhìn đến kết cục của Ngọc Trà, hần cũng có chút cảm giác tội nghiệp.

Trong lòng nghĩ như thế, nhưng Vũ Văn Thịnh Hữu vẫn biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Bởi vậy, khom người nói: “Nhi thần không dám!”

Là ‘không dám’ mà không phải là ‘không nghĩ vậy’.

Trong lòng Lam Y Y bất đắc dĩ thở dài một hơi, sâu sắc cảm thấy được bức tường ngăn cách mình cùng đứa con này không dễ dàng vượt qua như vậy.

Hơn nữa, bởi vì đã có vết xe đổ với Vũ Văn Thịnh Duệ, Lam Y Y khi ở chung với Vũ Văn Thịnh Hữu, liền không khỏi thật cẩn thận, không dám tỏ ra phóng khoáng. Không phải nàng tự kỷ, mà là phòng ngừa việc như vậy lại xảy ra. Nàng thật sự không muốn lại phát sinh việc xấu hổ giống như với Vũ Văn Thịnh Duệ.

Vì thế, Lam Y Y cũng không vương vấn đề này nữa, nghĩ đến Vũ Văn Thịnh Duệ, Lam Y Y rốt cuộc áp chế không được lo lắng trong lòng, rốt cuộc hỏi ra lời hiện tại nàng muốn hỏi nhất: “Hoàng Thượng gần đây thế nào?”

Ngày đó sau lúc nói chuyện, thẳng đến khi nàng rời cung, Vũ Văn Thịnh Duệ đối với nàng là không xa không gần, mỗi ngày thỉnh an cũng đều là một ân cần thăm hỏi ngàn lần như một, không còn... thường lui

tới nói chuyện thân mật giống như vậy nữa, bọn họ tựa hồ lại khôi phục thành phương thức ở chung lạnh nhạt của Lưu Thi Vận cùng Vũ Văn Thịnh Duệ trước kia.

Đối với việc này, Lam Y Y không phải không thất vọng, trong lòng cũng không phải không khó chịu. Nhưng nàng cũng là không có cách nào, nếu hai người bọn họ đều muốn chém đứt này đoạn nghiệt tình, xa cách chính là biện pháp tốt nhất. Bất quá, tỏ ra bất hòa cũng không đại biểu nàng sẽ không quan tâm đứa con này. Dù sao ngày đêm ở chung thời gian dài như vậy, sẽ có tình cảm, làm sao sẽ một chút cũng không để ý?

Vũ Văn Thịnh Hữu nao nao, nhất thời đã nghĩ đến mục đích mình đến đây, trong mắt hiện lóe lên, khóe môi hơi cong, trên khuôn mặt tuấn tú nhất thời lộ ra một tia tà khí, nhưng lập tức thu biểu tình lại, có chút lo lắng nói: “Hoàng huynh gần đây thật không tốt. Tuy rằng hoàng huynh trước kia hiếm khi thể hiện cảm xúc, nhưng chưa bao giờ lạnh như băng giống như hiện tại, hơn nữa, huynh ấy luôn phê tấu chương đến đêm khuya, cơm ăn cũng ít hơn trước rất nhiều, cả người đều gầy.”

“Cái gì?” Lam Y Y vừa nghe, thân thể đột nhiên bật dậy, mắt hạnh nhìn về phía Vũ Văn Thịnh Hữu, che dấu không được ý lo lắng, “Hoàng nhi hẳn thật sự là... đám nô tài kia lại cũng không biết khuyên Hoàng Thượng chú ý thân thể, ai gia thấy bọn hắn là chán sống rồi.”

“Tính tình hoàng huynh luôn luôn bá đạo, làm sao có người dám khuyên huynh ấy? Cho dù có khuyên, huynh ấy cũng sẽ không nghe.” Vũ Văn Thịnh Hữu nói xong liền ngẩng đầu lên, đang muốn lại đổ thêm dầu vào lửa cháy, ai ngờ, lại vừa đúng lúc thấy được dung mạo hoàn toàn không có che giấu của mẫu hậu. Thấy được vẻ lo âu trong mắt nàng, cũng thấy được, dung nhan xinh đẹp quá mức của nàng.

Chẳng lẽ cô gái thoát nhìn tựa hồ còn trẻ hơn hẳn này, chính là mẫu hậu chỉ nghe giọng, không thấy này dung nhan sao?

Trong mắt Vũ Văn Thịnh Hữu tràn ngập vẻ khiếp sợ, thậm chí trong nháy mắt mất đi năng lực nói chuyện, ngơ ngác nhìn Lam Y Y.

Lam Y Y nhìn thấy biểu tình của Vũ Văn Thịnh Hữu, liền biết bí mật của mình bại lộ, bất quá, nàng cũng không nghĩ phải vĩnh viễn che giấu bí mật này. Cho nên, nàng cũng chỉ thoáng ảo não một chút, rồi ném vấn đề ra sau đầu.

“Hữu nhi?” Lam Y Y thử gọi Vũ Văn Thịnh Hữu một tiếng.

Thân thể Vũ Văn Thịnh Hữu đột nhiên run lên, phục hồi tinh thần lại, chỉ là trong mắt còn mang theo vẻ khiếp sợ chưa hoàn toàn rút đi, “Mẫu hậu, ngài sao.....”

Hắn còn nhớ mang máng bộ dạng của mẫu hậu khi còn trẻ, thật là vô cùng xinh đẹp. Nhưng người trước mắt, so với mẫu hậu trong ấn tượng của hắn, còn muốn trẻ tuổi hơn, còn muốn xinh đẹp hơn. Nhưng hắn lại có một loại cảm giác, đây chính là mẫu hậu của mình, không người khác dịch dung thành. Hơn nữa, hắn lẫn lộn giang hồ nhiều năm như vậy, có phải ngụy trang hay không, hắn liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu. Nói cách khác, người trước mắt này quả thật là mẫu hậu của hắn.

Lam Y Y có chút hoảng hốt sờ sờ mặt mình, bất đắc dĩ nói: “Bằng không Hữu nhi nghĩ mẫu hậu vì sao nhiều năm như vậy không chịu lộ diện chứ?”

Vũ Văn Thịnh Hữu vừa định hỏi vì sao như thế, nhưng xem ra mẫu hậu không có ý trả lời hắn, liền bỏ ý định truy vấn.

“Mẫu hậu, ngài có biết hoàng huynh đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì không?”

Nghĩ đến chuyện phát sinh buổi tối hôm đó, tai Lam Y Y hơi hơi đỏ lên, trong mắt hiện lên một tia xấu hổ chật vật. Nhưng nguyên nhân này thật sự quá mức kinh thế hãi tục, nàng làm sao có thể nói ra miệng? Huống chi, đối với đứa con này, nàng thật sự không tin tưởng nhiều.

“Cũng không phải chuyện gì, chỉ là ai gia và Hoàng nhi chính kiến không hợp, có chút khác khẩu.” Lam Y Y một lần nữa dựa vào ghế, hữu khí vô lực nói.

Trước kia mẫu hậu cũng không phải chưa từng khác khẩu với hoàng huynh, nhưng hoàng huynh cũng chưa bao giờ có phản ứng lớn như vậy. Hơn nữa, hắn cảm thấy được, hoàng huynh không giống như là đang tức giận mẫu hậu, ngược lại như là đang trốn tránh cái gì.

Quan trọng nhất là, mấy ngày nay, hắn đã sớm xác nhận một chút, hoàng huynh thật vô cùng để ý mẫu hậu.

Trước kia, hắn còn không biết vì cái gì. Chính là hiện tại thấy được mẫu hậu, hắn cảm thấy hình như mình đã nắm được điểm mấu chốt. Chỉ là cái lý do mấu chốt kia quá mức kinh thế hãi tục, làm cho hắn không dám, cũng không nguyện ý thăm tiếp dò.

“Nhi thần nhiều năm chưa từng làm tròn đạo hiếu với mẫu hậu, nhân cơ hội hiếm có lần này, nhi thần tính ở lại sơn trang Ngọc Tuyền mấy ngày, ở bên cạnh hầu hạ mẫu hậu, được không?” Vũ Văn Thịnh Hữu quyết định phải ở lại, hắn muốn quan sát một chút trên người, mẫu hậu này của hắn đến tột cùng có bí mật gì. Nàng cùng hoàng huynh, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Lam Y Y nghe vậy hơi hơi sững sốt, đứa con này sao có thể chủ động tiếp cận nàng? Trước kia không phải là e sợ tránh không kịp sao?

Bất quá, cho dù mục đích của hắn là cái gì, đứa con chủ động muốn cải thiện quan hệ với nàng, Lam Y Y tuyệt đối không có lý do cự tuyệt, cũng đồng ý. Chỉ cần nàng chú ý nắm chắc khoảng cách giữa mẹ con bọn họ, cái loại xấu hổ giống như của Vũ Văn Thịnh Duệ và nàng vĩnh viễn sẽ không phát sinh.

Nhưng một thời gian dài sau này, Lam Y Y đã vô cùng hối hận quyết định này của mình. Đáng tiếc, trên thế giới này không thể bán hối hận.

Vì thế, cuộc sống ‘ở chung’ của Lam Y Y và đứa con trai tùy ý này của nàng liền hoa hoa lệ lệ mở màn.

Chương 32

Vũ Văn Thịnh Hữu ở lại sơn trang Ngọc Tuyền, mỗi ngày sẽ kiên trì đi thỉnh an Lam Y Y, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa có hòa hợp lắm, tình cảm của bọn họ vẫn chưa bởi vì mấy ngày ở chung này mà lập tức cải thiện.

Tình huống Vũ Văn Thịnh Hữu không giống Vũ Văn Thịnh Duệ. Từ nhỏ đến lớn, Lưu Thi Vận luôn không để Vũ Văn Thịnh Hữu trong lòng. Hơn nữa khi còn bé hắn đã rời nhà, mẹ con hai chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, tình cảm vốn là nhạt nhẽo của hai người, càng trở nên giống người xa lạ. Nếu muốn cải thiện quan hệ hai mẹ con bọn họ, cũng không phải trong một vài ngày là xong.

Buổi tối khi Lam Y Y nghỉ ngơi, bình thường sẽ ở trong giới tạo hóa. Nơi đó có vô số bí mật, vô số bảo bối đang chờ nàng khai quật, hơn nữa, nơi đó còn có một búp bê nhân sâm nàng nhớ nhung thật lâu. Chẳng qua búp bê nhân sâm từ trước đến nay nhất gan, khi Lam Y Y mới vào giới tạo hóa, gặp qua một lần, lúc sau, chỉ cần hơi thở của nàng vừa xuất hiện, búp bê nhân sâm sẽ thực thông minh chạy thoát.

Linh quả trong giới tạo hóa cũng có thể trực tiếp tăng cường công lực của con người. Ngay từ đầu, Ba Ba vẫn chưa cho Lam Y Y dùng, thẳng đến khi Lam Y Y hoàn toàn nắm giữ tâm pháp của một môn võ học, Ba Ba mới cho nàng thử ăn vào mấy quả. Loại linh quả này, khi ăn quả thứ nhất, liền gia tăng một tầng công lực, khi ăn quả thứ hai, công lực gia tăng năm mươi năm, khi ăn hơn năm quả, sẽ không có thêm tác dụng. Lam Y Y ăn không chỉ năm quả, nhưng công lực của nàng vẫn ở mức hai trăm năm, không thể tăng lên.

Bất quá, chính là hai trăm năm công lực liền đủ để nàng ngạo thị quần hùng.

Ba Ba nói, đây đã là cực hạn của võ học, nếu muốn có đột phá, phải đạt tới cảnh giới thiên tiên. Chính là, cảnh giới tiên thiên không dễ đạt như vậy đi?

Lam Y Y đối với việc này thật không có cảm giác tiếc nuối gì. Võ công đối với nàng mà nói, hoàn toàn là có cũng được mà không có cũng không sao, học cũng bất quá là dệt hoa trên gấm, bởi vậy, vô cùng thoải mái.

Làm cho Lam Y Y cảm thấy có chút hứng thú chính là y học. Trong thư phòng ở giới tạo hóa có rất nhiều loại sách, sách thuốc cũng rất nhiều, bởi vậy, Lam Y Y xem nhiều nhất chính là sách thuốc. Đáng tiếc, y học phải tự học mới thành, hơi khó đi. Lam Y Y đôi khi nghĩ mình có nên tìm thân y bá sự hay không?.

Bất quá, ý tưởng của nàng mới nảy mầm, đã bị chính nàng bẻ đứt. Thân là thái hậu của một quốc gia, nếu bị người ta biết đi học y thuật, còn ra thể thống gì?

Cho nên, Lam Y Y tạm thời chỉ có thể tự mày mào. Đương nhiên, nếu về sau gặp được y thuật cao nhân, nàng sẽ không bỏ qua.

Công lực Lam Y Y tăng nhiều, kết quả trực tiếp là, ngũ giác của nàng trở nên càng thêm sâu sắc, cơ hồ là một chút gió thổi cỏ lay, cũng có thể phát giác. Bất quá, một đoạn thời gian gần đây, Lam Y Y cũng đối với tu vi võ công của mình sinh ra hoài nghi.

Bởi vì, trực giác Lam Y Y cảm thấy có người vẫn luôn ở chỗ tối quan sát mình. Chính là, nàng tìm như thế nào cũng không thấy, đến ngay cả Ba Ba cũng không có phát hiện dị thường.

Có lẽ là mình nghĩ nhiều. Lam Y Y nghĩ như thế. Lại vẫn khó an.

Vào đêm, Lam Y Y hiếm khi không tiến vào không gian tu luyện, nằm ở trên giường sắp ngủ, ánh mắt nàng đột nhiên mở ra, trong đôi mắt trên châu đen láy hiện lên một tia sáng ngời, tiếp theo, chỉ thấy màn hơi hơi dao động một chút, trên giường đã không có ai, chỉ có trên đê, lưu lại một chút hơi ấm.

Lam Y Y có công lực thâm hậu, hơn nữa tu tập một loại thân pháp cực kỳ rất nhanh. Trong thời gian nháy mắt, nàng đã xuất hiện trong rừng đào.

Bất quá, đến rừng hoa đào, Lam Y Y thật ngạc nhiên. Thì ra, động tĩnh lúc nãy nàng nghe được bất quá là Vũ Văn Thịnh Hữu đang luyện kiếm mà thôi.

Tối nay không có ánh trăng, nhưng không ảnh hưởng tới thị lực của Lam Y Y. Nhìn thấy thân ảnh tiêu sái sắc bén của Vũ Văn Thịnh Hữu, kiếm khí tung hoành, vẽ lên từng đường cong màu bạc đẹp mắt rồi lại tỏa sát khí bức người, kẻ khác rung động kinh diễm.

Chung quanh cây đào, cũng bởi vì trận trận kiếm khí mà tuôn rơi, vô số hoa đào hồng nhạt bay lả tả mới rơi xuống, nhưng không có một mảnh rơi trên mặt đất. Kiếm của Vũ Văn Thịnh Hữu giống như là có một lực hút thật lớn, hút tất cả hoa đào, hình thành một hàng dài hồng nhạt xinh đẹp, múa vờn theo kiếm của hắn.

Bỗng nhiên, cánh hoa đào hồng nhạt tạo thành hàng dài, chợt đánh úp lại phía Lam Y Y, phóng đại ở trong đồng tử của Lam Y Y, xinh đẹp vô cùng, nhưng mang theo sát khí, làm cho người ta phát lạnh.

Lam Y Y đối với phương diện chiêu thức võ học có thể nói là một tên ngốc, nàng cũng là lần đầu tiên nhìn đến kiếm thuật rung động lòng người như vậy, thế cho nên khi kiếm khí đột nhiên đánh úp lại, lại không có phản ứng, vẫn ngây ngốc đứng tại chỗ.

Vũ Văn Thịnh Hữu vốn tưởng là bọn đạo chích, bởi vậy, cũng không xem, liền ra sát chiêu. Chờ hắn phát hiện người nọ là mẫu hậu, đã chậm.

“Mẫu hậu, cẩn thận!” Vũ Văn Thịnh Hữu đột nhiên cả kinh, gấp giọng quát. Đồng thời thân ảnh nhanh động, phi tới chỗ Lam Y Y.

Đáng tiếc, hắn vẫn chậm một bước, ngay khi kiếm khí sắp đâm đến trên người Lam Y Y, đột nhiên xuất hiện một người nam nhân, ôm thắt lưng Lam Y Y, mang nàng khỏi nơi nguy hiểm. Mà Vũ Văn Thịnh Hữu cũng thu kiếm trở về. Trông không trung nổi gió, một trận mưa hoa rơi lả tả.

Đáng tiếc, như vậy rung động lòng người xinh đẹp, ở đây ba người đều không có người chú ý.

Vũ Văn Thịnh Hữu thấy mẫu hậu không có việc gì, rốt cục thở phào một hơi, lúc này mới nhìn về phía nam nhân cứu mẫu hậu. Kết quả, chỉ liếc mắt một cái, trên mặt hắn hiện biểu tình cực kỳ ngoài ý muốn, thất sắc kinh hô: “Kính huynh, sao huynh ở chỗ này?”

18. Chương 33-34

Chương 33

Lam Y Y bị này một tiếng thét kinh hãi, theo vừa rồi kinh hồn chưa định trung phục hồi tinh thần lại. Ngẩng đầu nhìn phía nàng này ân nhân cứu mạng, nhưng không có nghĩ vậy cái nam nhân lại đã ở cúi đầu xem nàng, ánh mắt hai người một xúc, đều là hơi sững sốt.

Dưới bầu trời đêm, nam nhân này mặc trường bào đơn giản, tóc đen thúi nhẹ uốn theo gió, tao nhã cao quý mà lại phiêu dật xuất trần, bên miệng mỉm cười lại mang theo một tia xa cách, kẻ khác không khỏi sinh tâm muốn tới gần, rồi lại không dám quá mức làm càn. Tùy ý đứng ở nơi đó, nhưng vẫn có một loại tao nhã phát ra, kẻ khác không nỡ dời ánh mắt.

Nhất là đôi mắt phượng của hắn đối diện với Lam Y Y, thần bí, sâu thẳm lại có một tia ôn nhu, tựa hồ lộ ra sủng nịch bao dung, làm con mắt hắn nhìn trúng bị bao vây chặt chẽ, vĩnh viễn giây không ra.

Tuổi của hắn thoát nhìn chỉ là hơn hai mươi, nhưng là hắn cho Lam Y Y một cảm giác giống như mình là một đứa trẻ được trưởng bối bao dung, tựa hồ cho dù nàng làm cái gì, hắn cũng sẽ sủng nàng, thương nàng. Loại ý tưởng này, khiến sắc mặt Lam Y Y hơi hơi đỏ lên, không nghĩ tới mình đã nhiều tuổi như vậy rồi, lại còn có thể có loại này ngưỡng ngưỡng của thiếu nữ như vậy, thật sự là rất... rất..... rất kinh khủng.

Kính Vô Vi đem những biểu tình phần khích lộ đáng lộ ra của Lam Y Y thu vào trong mắt, sau đó ở trước lúc Lam Y Y thẹn quá thành giận, buông lỏng bàn tay to đặt ở trên lưng nàng, hơi hơi vuốt cảm cười nói với Vũ Văn Thịnh Hữu: “Vũ Văn huynh, từ biệt mấy ngày, đến nay mới gặp lại!”

Lúc này Vũ Văn Thịnh Hữu đã hoàn toàn thu lại biểu tình hủy hoại hình tượng của hắn, chính là trong mắt vẫn là mang theo một chút ý tìm tòi nghiên cứu, nói: “Kính huynh vì sao xuất hiện ở trong này?” Còn ở cùng mẫu hậu?

Lam Y Y từ khi Kính Vô Vi buông nàng ra, liền thối lui vài bước tới khoảng cách an toàn, giờ phút này cũng không tự chủ dừng lỗ tai lên, nàng muốn nghe một chút xem vị khách không mời mà đến này đến tột cùng là vì sao mà đến.

Chẳng lẽ hắn không biết, biệt uyển hoàng gia là không thể tùy ý tiến vào sao? Hơn nữa, nàng còn đang buồn bực, tu vi người này đến tột cùng cao bao nhiêu, làm cho nàng trước giờ vẫn không cảm nhận được sự tồn tại của hắn. Quan trọng nhất là, Lam Y Y cảm thấy người trước mặt có chút quen mắt, giống như đã gặp qua ở nơi này.

Kính Vô Vi liếc Lam Y Y một cái, khóe miệng lộ ra một chút tươi cười nghiền ngẫm, nói: “Vì giải thích nghi hoặc mà đến.”

“Giải thích nghi hoặc?” Trên mặt Vũ Văn Thịnh Hữu hiện lên một tia ngoài ý muốn cùng nghi hoặc, nói: “Kính huynh từ trước đến nay thần thông quảng đại, không gì không biết, không chỗ không hiểu, tại hạ thật không rõ, hôm nay ở đây còn có cái gì mà Kính huynh không biết.”

Kính Vô Vi lại hơi quay đầu nhìn về phía Lam Y Y như có chút dăm chiêu, nhưng chỉ cười không nói.

“Huynh đúng là vì mẫu hậu mà đến!” trên mặt Vũ Văn Thịnh Hữu lộ ra biểu tình giống như kinh ngạc lại giống như hiểu rõ, trong giọng nói tràn ngập khẳng định.

Tới lúc này, Lam Y Y biết mình nên mở miệng. Nàng không chút nhần nhí nhìn về phía ánh mắt ôn nhu của Kính Vô Vi, thái độ ung dung lại không mất tôn quý, nói: “Ai gia còn muốn đa tạ Kính công tử ra tay cứu giúp, nếu không có công tử, nói không chừng ai gia sẽ bị thương. Ai gia tuy muốn đáp tạ công tử, bất quá hiện tại không phải là lúc nói chuyện, không bằng Kính công tử ở biệt uyển một đêm, ngày mai lại gặp?”

Giờ phút này trên người Lam Y Y chỉ mặc áo trong màu trắng, tuy không có lộ ra nơi không nên lộ, nhưng ở thời đại này vẫn là không hợp lễ pháp quy củ. Mặc dù nàng là thái hậu của một quốc gia, cũng phải chú ý. Nếu không, bị người truyền ra tin đồn thái hậu cùng tuổi trẻ nam tử hẹn hò lúc nửa đêm, nói không chừng ở trên danh hiệu ‘yêu hậu’ của nàng, sẽ xuất hiện thêm từ ‘dâm hậu’.

Vũ Văn Thịnh Hữu nghe vậy, nhìn đến quần áo trên người Lam Y Y, sắc mặt tối sầm, đi vội đến trước mặt Lam Y Y, cuống quýt cởi áo bào của mình khoác lên người nàng, thân ảnh cao lớn cơ hồ che kín thân hình nhỏ xinh của Lam Y Y, lúc này mới nói với Kính Vô Vi: “Kính huynh chờ một chút, ta đưa mẫu hậu trở về trước đây.”

Dứt lời, cũng không chờ Kính Vô Vi trả lời, chỉ thấy một trận gió thổi qua, hai người liền biến mất trong rừng hoa đào.

Vũ Văn Thịnh Hữu có khinh công cực cao, cơ hồ không kinh động bất kì kẻ nào, hắn đã đóng gói Lam Y Y đuổi về tẩm cung của nàng.

Tuy nói, hoàng tử trưởng thành không thể tùy ý tiến vào tẩm cung hậu phi, nhưng hắn cùng với thái hậu là mẹ con, không cần quá tị hiềm. Huống chi, từ trước đến nay hắn đều kiết ngạo bất tuân, tung hoành ở trên giang hồ không có kị cái gì, trừ hoàng huynh, luôn luôn không để quy củ chó má gì ở trong mắt. Bởi vậy, vào tẩm cung mẫu hậu, hắn hoàn toàn không thấy có cái gì không ổn.

Vũ Văn Thịnh Hữu xốc màn lên, đặt Lam Y Y lên giường, lấy lại áo bào mặc vào. Vừa muốn rời đi, lại phát hiện mẫu hậu vẫn trầm mặc suốt, từ đầu đến cuối ngay cả một lời cũng không có nói.

Nghĩ mẫu hậu là bị chuyện vừa rồi dọa sợ, hoặc là trong lòng lo lắng, Vũ Văn Thịnh Hữu hơi do dự một chút, mới nói: “Nhi thần bất hiếu, làm ấu hậu bị sợ hãi. Xin mẫu hậu nghỉ ngơi, sự tình hôm nay tuyệt đối sẽ không truyền ra.”

Thấy Lam Y Y tựa hồ là hơi gật đầu, lúc này hắn mới khẽ thở dài một tiếng, lặng yên lui ra.

Lam Y Y chờ hắn rời đi mới mở mắt, ngồi dậy, thân ảnh của Vương Phúc liền xuất hiện ở trước giường, quỳ gối trên mặt đất thỉnh tội: “Nương nương, nô tài đáng chết, lại làm cho người ngoài ẩn vào biệt uyển, xin nương nương trách phạt!”

“Thôi, người nọ vừa nhìn đã biết là lai lịch thần bí, tu vi bất phàm. Trách không được người, về sau cẩn thận một chút là được.” Lam Y Y có chút vô lực khoát tay áo nói.

“Tạ ơn nương nương. Bất quá, xin nương nương yên tâm, trong ngoài tẩm cung đều là người của chúng ta, chỉ cần Thụy Vương điện hạ không lảm miệng, sẽ không có người biết chuyện này. Đúng rồi, nô tài đã phân phó người đi sắc chén thuốc an thần.” Vương Phúc còn nói thêm. Chính là hắn quyết tâm trong lòng, tuyệt đối sẽ không để cho chuyện như vậy lại phát sinh.

Lam Y Y gật gật đầu, vẫn là Vương Phúc làm việc chu đáo.

Uống xong thuốc an thần, trong tẩm cung cũng đốt hương an thần, Lam Y Y lại vẫn không có buồn ngủ. Trong đầu không khỏi bắt đầu suy nghĩ miên man.

Hôm nay nam nhân cứu nàng này, hiển nhiên đã ở bên cạnh nàng vài ngày, nói không chừng ngay từ đầu hắn đã ở nơi này. Chính là, mình rõ ràng không có gặp qua hắn, vì sao lại cảm thấy quen thuộc với hắn chứ! Nhất là khí chất thanh nhã xuất trần của hắn, khiến nàng rất ấn tượng.

Lam Y Y đột nhiên nhớ tới buổi tối ngày đầu tiên mình đi vào nơi này gặp giấc mộng kia, kinh ngạc phát hiện, hắn tương tự với người trong mộng. Không phải nói bộ dạng, mà là cái loại cảm giác này. Quan trọng nhất là, nàng một chút cũng không nhớ rõ ngày đó nàng quay về tẩm cung như thế nào, nàng hỏi qua Ánh Phong, nhưng ngay cả bọn họ cũng không biết.

Cái này hắn không phải là trùng hợp đi?

Lam Y Y nghĩ nghĩ, có thể là do thuốc an thần nổi lên tác dụng, rối cực ngủ mất.

Chương 34

Ngày thứ hai, Lam Y Y ở trong hoa viên biệt uyển, mở tiệc đãi Kính Vô Vi. Về phần vì sao hắn không mời mà đến sơn trang Ngọc Tuyền, ba người cơ hồ đồng thời lựa chọn quên đi.

Khi Lam Y Y đối mặt Kính Vô Vi, thật sự trong lòng có chút không yên, đây vẫn là lần đầu tiên kể từ khi nàng xuyên qua tới nay có cảm giác như vậy. Bởi vì, nàng cảm thấy ở trước mặt Kính Vô Vi, mình liền giống như trong suốt, hoàn toàn không có gì bí mật. Nhất là, tối hôm qua Kính Vô Vi còn nói qua, hắn là vì giải thích nghi hoặc mà đến. Hay là, hắn phát hiện bí mật trên người mình?

Lam Y Y sầu lo trong lòng, trên mặt cũng không có biểu hiện ra ngoài. Nhưng cũng may mắn là, Kính Vô Vi giống như đã quên sự việc kia, căn bản không có nhắc lại, chỉ là kể một ít chuyện lạ hiếm có khi hắn du lịch, khiến Lam Y Y nghe xong không khỏi mỉm cười, trong lòng nhất thời thoải mái lên.

Kính Vô Vi đọc nhiều sách vở, kiến thức rộng lớn. Đối với nhiều vấn đề lại có cách giải thích độc đáo. Lời nói rất trúng trọng điểm, lại không mất khôi hài. Nói chuyện cùng hần, luôn rất thoải mái. Sau một buổi ăn, quan hệ hai người gần lại không ít.

Lam Y Y vốn nghĩ đến, Kính Vô Vi chính là loại nhân vật làm cho người ta liên tưởng tới tiên nhân chưa nếm mùi khói lửa nhân gian, đối với đạo lý đối nhân xử thế tất nhiên sẽ không quá mức hiểu biết, ai ngờ, đúng là nàng xem nhầm, Kính Vô Vi lại là cao thủ đối nhân xử thế, chỉ dùng thời ngắn ngủn gian đã làm cho tâm Lam Y Y buông lỏng phòng thủ không ít.

Lam Y Y kỳ thật cũng là tịch mịch, bình thường làm sao sẽ có người giống Kính Vô Vi nói chuyện phiếm với nàng? Rất nhiều buồn bực ở trong lòng nàng đều phun sạch.

Hai người trò chuyện với nhau thật vui, nói là vừa gặp đã như cố nhân cũng không đủ.

Kỳ thật, khi Lam Y Y kinh ngạc, thì trong lòng Kính Vô Vi cũng kinh ngạc vạn phần. Lam Y Y dù sao đã trải qua hai kiếp làm người, kiếp trước sống ở thế kỷ hai mươi mốt, mặc kệ học thức của nàng như thế nào, chỉ riêng tầm mắt, liền đủ để kẻ khác nhìn với cặp mắt khác xưa. Hơn nữa, Lưu thái hậu cũng là khuê tú tinh thông mọi thứ cầm kỳ thư họa, hơn nữa trong khoảng thời gian này, nàng ở giới tạo hóa xem không ít sách, làm sao thật sự là nữ nhân được nuôi ở thâm cung, chỉ hiểu biết cung đấu âm mưu, đối với mấy thứ khác thì dốt đặc cán mai?

Hơn nữa, tri thức của nàng rộng, kiến thức cao, cũng khiến Kính Vô Vi có ấn tượng cực kỳ khắc sâu.

Bất quá, người kinh ngạc nhất là Vũ Văn Thịnh Hữu. Từ nhỏ đến lớn, hần vẫn là lần đầu tiên nhìn đến mẫu hậu thân thái thẳng hoa như vậy. Đối với bác học đa tài của nàng, cũng bội phục không thôi, giống như là mẫu hậu mà hần chưa từng biết. Bởi vậy, từ đầu đến cuối, hần đều cực ít nói chuyện, mà là lặng lẽ nghe hai người đối đáp.

Thời điểm Lam Y Y biết Kính Vô Vi tinh thông y dược, một đôi mắt hạnh nhất thời liền sáng lên, liền tiếp lãnh giáo hần mấy vấn đề. Sau lại, nhìn đến thời gian bữa cơm quá dài, lúc này mới có chút tiếc nuối mà kết thúc. Tối cuối cùng, Lam Y Y còn mời Kính Vô Vi ở sơn trang Ngọc Tuyền thêm vài ngày.

Kính Vô Vi mỉm cười đồng ý.

Bất quá, mỗi một lần hai người nói chuyện, đều có Vũ Văn Thịnh Hữu ở đây. Điều không phải là Vũ Văn Thịnh Hữu hoài nghi mẫu hậu của hần hồng hạnh ra tường, mà là, hần làm người nghe cũng được lợi. Hơn nữa, thông qua nhiều ngày ở chung, quan hệ của hần cùng với mẫu hậu cũng cải thiện không ít, quan trọng nhất là, ấn tượng của hần đối với mẫu hậu khác đi rất nhiều.

Vũ Văn Thịnh Hữu cảm thấy mình thật sự là càng ngày càng không hiểu mẫu hậu, giống như trên người nàng có vô số kho tàng, chờ hần đi khám phá. Mỗi khi hần phát hiện một mặt của mẫu hậu mà hần chưa bao giờ gặp qua, trong lòng hần sẽ sinh ra từng trận vui mừng thỏa mãn.

Bất quá, Vũ Văn Thịnh Hữu có một thói quen. Bởi vì, hần coi như là cơ sở ngầm bị hoàng huynh xếp vào trên giang hồ, bởi vậy, mỗi khi có tin tức quan trọng gì, hần đều theo thói quen gửi thư cho hoàng huynh, cho đến hiện tại cũng không có ngoại lệ.

Tình cảnh đã nhiều ngày phát sinh này, hần đều viết toàn bộ vào thư, gửi cho hoàng huynh của hần. Ý tứ của hần, làm cho Vũ Văn Thịnh Duệ đến một chuyến, nhanh mời vị Kính tiên sinh thân thông quảng đại này trở về.

Điện Sùng Chính, thâm cung.

Dưới ánh nến sáng ngời, nhìn thấy Vũ Văn Thịnh Hữu mỗi ngày phái người ra roi thúc ngựa đưa thư tới, sắc mặt Vũ Văn Thịnh Duệ âm trầm như nước, chau mày, sau một lúc lâu mới chậm rãi buông ra, trong mắt đen tối không rõ. Trên mặt tuấn mỹ lạnh như băng, nhanh chóng hiện lên một tia chua xót, ẩn nhẫn cùng tưởng niệm.

Kỳ thật, từ lần đầu tiên nhận được thư của Vũ Văn Thịnh Hữu, kể về Kính Vô Vi cùng mẫu hậu trò chuyện với nhau thật vui như thế nào, vừa gặp đã như cố nhân ra sao, trong lòng Vũ Văn Thịnh Duệ nổi lên ghen tị, suýt chút phát điên. Hần thật muốn liền không quan tâm tất cả rời khỏi hoàng cung, đi đến sơn trang

Ngọc Tuyền đưa mẫu hậu của hắn trở về, sau đó hung hăng giam cầm nàng ở trong lồng ngực mình, vĩnh viễn không buông ra.

Chính là, một tia lý trí cuối cùng ngăn trở hắn. Phần tình cảm không thể đối mặt với hậu thể này, làm hắn đau khổ áp lực lâu như vậy, nếu, hắn thật sự làm như vậy, cố gắng lúc trước liền vĩnh viễn trở thành bọt nước, sự tình sẽ không có đường cứu vãn.

Hắn muốn kéo mẫu hậu vào vực sâu loạn luân bối đức này.

Chính là, hắn luyện tiếu. Loại thống khổ này, chỉ cần một mình hắn yên lặng chịu đựng thì tốt rồi.

Nghĩ muốn là một chuyện, làm lại là một chuyện khác.

Vũ Văn Thịnh Duệ càng muốn buông tha, lại càng tưởng niệm. Thẳng đến khi Vũ Văn Thịnh Hữu liên tiếp gửi thư đến, tất cả đều là về mẫu hậu cùng Kính Vô Vi kia quan hệ như thế nào, một chút lý trí còn lại trong lòng hắn rốt cục bị chặt đứt.

Hắn chịu không nổi, mẫu hậu thân sẽ bị nam nhân khác ngoài hắn nhấm nháp; cái eo nhỏ của mẫu hậu sẽ bị nam nhân khác ôm vào trong lồng ngực; càng chịu không nổi, mẫu hậu sẽ mỉm cười với nam nhân khác ngoài hắn.

Mẫu hậu là của hắn, vĩnh viễn là của hắn, hắn không cho phép bất luận kẻ nào mơ ước mẫu hậu của hắn.

Ánh mắt Vũ Văn Thịnh Duệ lộ ra vẻ tình thế bất buộc, hắn quyết định không tiếp tục lùi bước như vậy.

Mặc dù biết, lấy tính tình cùng với thân phận của mẫu hậu, sẽ không tái giá người khác. Nếu không, ở thời điểm nàng cầm quyền, đã sớm có vô số anh tuấn trai lơ. Chính là hắn vẫn là tránh không được miên man suy nghĩ.

Quan tâm sẽ bị loạn!

Huống chi, mẫu hậu còn đẹp như vậy, trẻ như vậy. Hiện tại, lại buông quyền lực. Cho dù mẫu hậu muốn vĩnh viễn rời khỏi hoàng cung, hắn cũng sẽ không quá mức kinh ngạc, cũng chính bởi vì vậy, hắn mới lo lắng như thế.

Nhưng dù vậy, cũng thay đổi không được quyết tâm của hắn.

Hắn chính là thiên tử, nắm giữ tánh mạng cả quốc gia. Chỉ cần hắn muốn được thứ gì, cho dù là người hay là vật, hắn sẽ được đến, không từ thủ đoạn.

Hắn biết mẫu hậu cũng không có cái loại ý tưởng này đối với hắn. Bất quá đừng lo, hắn sẽ từng chút từng chút hòa tan lòng của nàng. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới cưỡng bức mẫu hậu, bởi vì, hắn muốn có không phải chỉ là thân thể của mẫu hậu, quan trọng nhất là lòng của nàng.

Đối với nữ sắc, hắn luôn luôn không để bụng, mặc dù là thiên tiên mỹ nữ ở trước mặt hắn, hắn cũng không liếc mắt một cái. Chính là, người nọ là người duy nhất hắn động tâm rồi lại cầu không được. Nếu chỉ là được đến một cái xác vô hồn, hắn cần gì không phải mẫu hậu thì không thể?

19. Chương 35-36

Chương 35

Mưa phùn kéo dài, tí tích tí tách.

Trận mưa này đã dứt quãng hai ngày, bởi vì trời đầy mây, Lam Y Y thức dậy trễ một chút. Nàng vừa mới rửa mặt xong, còn chưa dùng đồ ăn sáng, Vũ Văn Thịnh Hữu đã vội đi vào hành cung của nàng thỉnh an.

Trải qua mấy ngày ở chung, Vũ Văn Thịnh Hữu sớm đã không giống trước kia bài xích xa cách Lam Y Y, ở chung, còn có vài phần tùy ý.

“Thịnh Hữu, chắc còn chưa dùng đồ ăn sáng, cùng ai gia ăn đi!” Lam Y Y nói.

“Tạ ơn mẫu hậu, nhi thần cúng kính không bằng tuân mệnh.” Vũ Văn Thịnh Hữu liền biết thời biết thế nói.

Người hầu lại mang lên một bộ chén đĩa tinh xảo xa hoa, đặt phía đối diện Lam Y Y. Vũ Văn Thịnh Hữu an vị ngồi xuống.

“Sao không thấy kính tiên sinh?” Trước lúc ăn cơm, Lam Y Y thuận miệng hỏi.

“Kính huynh có việc đi ra ngoài.” Vũ Văn Thịnh Hữu nói, “Hắn luôn thần thần bí bí, mẫu hậu về sau sẽ quen.”

Lam Y Y hơi hơi gật đầu, không thèm nhắc lại.

Hai người yên lặng ăn xong đồ ăn sáng, người hầu thu dọn, lại dâng trà điểm tâm.

Lại nói tiếp, từ nhỏ đến lớn, đây vẫn là lần đầu tiên Vũ Văn Thịnh Hữu cùng mẫu hậu ăn cơm riêng hai người, điều này làm cho trong lòng hắn có một loại cảm ghĩnghét vui sướng ác.

Ngẩng đầu nhìn mẫu hậu, phát hiện cái miệng nhỏ nhắn của nàng đang uống trà. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lộ ra ngoài bàn tay một phần, ẩn hiện sao lớp khói móng manh, lại không duyên cớ lộ ra một cổ mỏng lung.

Vũ Văn Thịnh Hữu là cao thủ hoái hoa, cũng vô cùng biết thưởng thức mỹ nhân. Cho dù hắn không thừa nhận cũng không được, mỹ mạo cùng khí chất của mẫu hậu thật là thiên hạ vô song. Cho dù là Thượng Quan Tuyết Nhi đệ nhất mỹ nhân trong võ lâm so với mẫu hậu cũng kém một bậc.

Nhớ tới Thượng Quan Tuyết Nhi, Vũ Văn Thịnh Hữu lại thở dài một hơi. Hắn không phải không biết tâm ý của nàng đối với mình, đáng tiếc, tình cảm của nàng quá sâu nặng, hắn thực sự nhận không nổi. Hơn nữa, danh môn khuê tú giống như nàng, hắn cũng không nguyện ý trêu chọc. Bởi vì trêu chọc liền có nghĩa không thể thoát thân. Hắn còn muốn hưởng thụ tháng ngày tiêu dao của hắn đó! Huống chi, hôn nhân của hắn chỉ sợ cũng không tới phiên hắn làm chủ.

Tựa hồ chú ý tới ánh mắt hắn nhìn chăm chú, cặp mắt hạnh của mẫu hậu liền liếc lại đây, hơi nghi hoặc hỏi: “Hữu nhi có chuyện gì sao?”

Tâm thần Vũ Văn Thịnh Hữu đột nhiên chấn động, bất quá lập tức, hắn liền sửa sang lại biểu tình, trên mặt lộ ra một tia tươi cười bất cần đời, nói: “Nhi thần chỉ là thấy mẫu hậu trẻ trung xinh đẹp như thế, không khỏi liền xem ngây người, xin mẫu hậu thứ tội.”

Lam Y Y đặt chén trà ở trên bàn, cười nói: “Ha hử, miệng con thật ngọt. Ai gia đã bao nhiêu tuổi rồi, còn nói cái gì trẻ trung xinh đẹp? Bị người ta nghe thấy được, chẳng phải là phải cười đến rụng răng sao?” Trong lòng cũng nghiêm nghị, thâm nghĩ không biết mấy ngày có phải thả lỏng cảnh giác quá mức hay không.

“Mẫu hậu ngàn vạn lần không cần tự coi nhẹ mình. Ngài ở trong lòng nhi thần, vĩnh viễn là trẻ trung xinh đẹp nhất.” Vũ Văn Thịnh Hữu nếu muốn lấy lòng một nữ nhân, vậy tuyệt đối là dễ như trở bàn tay.

Chẳng qua hắn không có nghĩ đến, hắn so sánh mẫu hậu với cô gái hắn thích, điểm này vốn cũng rất không thích hợp đi?

Lam Y Y nghe vậy, mặt mày lập tức hớn hở. Tuy nàng cũng thích được người ta khích lệ mình xinh đẹp, nhưng làm nàng cao hứng nhất chính là quan hệ giữa mình và đứa con tùy nghi này được kéo gần lại. Đối thoại như vậy, mới là đối thoại bình thường giữa một đứa con và một người mẹ đi! Nàng thực không nên bởi vì có tiền lệ với Vũ Văn Thịnh Duệ mà trông gà hoá cuốc. Tin tưởng ở hiện tại, con trai lớn của nàng cũng đã hiểu rõ quan hệ của bọn họ, quan hệ mẹ con một ngày nào đó cũng sẽ khôi phục bình thường.

Vũ Văn Thịnh Hữu đột nhiên nhớ tới quan hệ hòa hợp giữa Kính Vô Vi cùng mẫu hậu, trong lòng hơi hờn giận. Tuy rằng hắn thực kính nể Kính Vô Vi, nhưng hắn cảm thấy ánh mắt Kính Vô Vi nhìn mẫu hậu của hắn rất không bình thường, mẫu hậu đối với hắn cũng thực thưởng thức. Nếu như cứ tiếp tục phát triển như vậy, vậy tương lai chẳng phải là hắn có thêm ông bố dượng sao?

Tuy hấn không để mấy thứ lễ nghi quy củ vào mắt, nhưng cũng không có nghĩa là hấn nguyên ý để mẫu hậu của hấn đi ra ngoài.

Nghĩ đến đây, trong mắt Vũ Văn Thịnh Hữu chợt lóe ánh sáng, xem ra về sau, không thể để cho Kính Vô Vi thường xuyên tiếp xúc cùng mẫu hậu như vậy. Tốt nhất, mẫu hậu lập tức trở lại trong thâm cung đi, hai người không bao giờ... gặp lại nữa.

Hấn gửi thư cho hoàng huynh, có lẽ hoàng huynh đã đọc được. Không biết hoàng huynh đối mặt với tình huống như thế, có tính toán gì không.

Cho tới nay, hấn đều cảm thấy mẫu hậu cùng hoàng huynh có chút vấn đề. Bất quá, trải qua mấy ngày nay quan sát, hấn không phát hiện có gì không ổn. Mẫu hậu biểu hiện rất bình thường, nhưng chính rất bình thường ngược lại làm cho tâm hấn sinh hoài nghi.

Dù sao hoàng huynh từng nói qua, quan hệ của mẫu hậu cùng hoàng huynh cải thiện thật lớn. Theo lý thuyết, năng hấn là vô cùng quan tâm hoàng huynh mới phải. Chính là vài ngày ở chung gần đây, mẫu hậu lại cực ít khi hỏi chuyện hoàng huynh, điều này làm cho hấn cảm thấy mẫu hậu tựa hồ đang trốn tránh hoàng huynh.

Bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới khiến mẫu hậu rời cung đi tới sơn trang Ngọc Tuyền?

Vũ Văn Thịnh Hữu vừa suy tư, vừa kể một ít việc thú vị trên giang hồ cho Lam Y Y nghe. Lam Y Y nghe đến mê mẩn, người nào không có một giấc mộng võ hiệp chứ? Hiện tại còn có một người trong võ lâm rõ ràng đứng ở trước mặt bạn, kể chuyện đao quang kiếm ảnh, yêu hận tình thù, còn hay hơn phim truyền hình, quan trọng nhất là, mấy thứ này đều là người thật chuyện thật, điều này Lam Y Y làm sao không hưng phấn?

Vũ Văn Thịnh Hữu cũng không nghĩ tới mẫu hậu lại cảm thấy hứng thú đối với chuyện trên giang hồ như thế, ngay cả ánh mắt đều sáng lên. Hấn nhớ rõ, mẫu hậu chỉ khi nói chuyện y thuật, mới có thể lộ ra biểu tình này, khiến hấn cũng không thể lý giải được, mẫu hậu cũng thích ngao du trong chốn võ lâm sao?

“Mẫu hậu nếu cảm thấy hứng thú đối việc võ lâm như thế, nhân cơ hội này cải trang đi chơi một lần đi, ở trong cung lâu ngày cũng bí bách.” Vũ Văn Thịnh Hữu thuận miệng nói, nhưng hấn cũng không cho rằng mẫu hậu thực sẽ nghe theo đề nghị của hấn, về sau mỗi lần nhớ tới chủ ý mình đưa ra này, hấn đều hối hận đến xanh ruột.

Lam Y Y chỉ là thở dài khe khẽ, không nói gì. Nàng đem những lời này để vào trong lòng.

Vũ Văn Thịnh Hữu nghĩ mình chạm phải chỗ đau của mẫu hậu, có chút hối hận mình nói lời vô duyên. Lúc sau, hấn bắt đầu nói sang chuyện khác, để mẫu hậu vui vẻ. Cuối cùng, còn cùng mẫu hậu phân thắng bại trên bàn cờ.

Vũ Văn Thịnh Hữu sau đó trở về tẩm cung của mình. Nhưng không có nghĩ đến, đang có một người chờ hấn ở trong tẩm cung.

Người nọ mặc cẩm bào màu bạc, trên người còn ẩm ướt. Hiển nhiên là đội mưa tới. Hấn xoay người lại, đôi mắt thâm trầm khó dò nhìn hấn, làm cho người ta có một loại áp lực vô hình.

Nhìn đến người tới, Vũ Văn Thịnh Hữu chấn động, vội vàng quỳ gối hành lễ: “Thần đệ tham kiến.....”

Còn chưa hành lễ xong đã bị người kia ngắt lời, tiếp theo hấn nghe đến một giọng nói lãnh lẽo: “Thịnh Hữu, ở ngoài cung không cần phải nhiều lễ như vậy.”

Vũ Văn Thịnh Hữu đứng dậy, sắc mặt vốn nghiêm trang, nhất thời dẫn theo một tia tà khí, nói: “Hoàng huynh, huynh không ở trong cung phê tấu chương, xử lý chính sự của huynh, đột nhiên đi vào sơn trang Ngọc Tuyền làm cái gì? Hay là thật sự vì Kính Vô Vi mà đến?”

Ánh mắt Vũ Văn Thịnh Duệ thâm trầm, cũng không nói gì. Qua một lúc lâu sau, mới có chút khô khốc hỏi han: “Đệ mới từ chỗ mẫu hậu trở về? Mẫu hậu gần đây như thế nào? Tâm tình có tốt không?”

Vũ Văn Thịnh Hữu sửng sốt, nhưng vẫn trả lời vấn đề của Vũ Văn Thịnh Duệ.

Cứ việc mấy thứ này hần đã đề cập qua trong thư, nhưng Vũ Văn Thịnh Duệ cảm thấy mình phải chính tai nghe một lần mới yên tâm.

Nghe được Lam Y Y sống vui vẻ như thế, trong lòng Vũ Văn Thịnh Duệ thật sự là buồn vui lẫn lộn. Hơi hơi nhắm mắt, trong mắt hiện lên vẻ đau xót.

Mẫu hậu không có hần cũng có thể sống an nhàn như thế sao? Chính là hần lại không thể rời mẫu hậu!

“Hoàng huynh, huynh.....” Vũ Văn Thịnh Hữu khiếp sợ nhìn thấy bộ dáng hoàng huynh đè nén thống khổ, cổ họng vướng vô căn cứ trong lòng lại càng ngày càng mãnh liệt, nhưng hần vẫn ôm một tia hy vọng là mình đã đoán sai.

“Trẫm đi thăm mẫu hậu.” Vũ Văn Thịnh Duệ không trả lời hần, nháy mắt, liền biến mất ở trước mắt hần.

Vũ Văn Thịnh Hữu muốn nói, mẫu hậu đang ngủ trưa, đợi lát nữa hãy đi. Nhưng hoàng huynh đã sớm đi không thấy bóng người. Vũ Văn Thịnh Hữu do dự một chút, cuối cùng vẫn là quyết định đi theo.

Chương 36

Vũ Văn Thịnh Duệ theo con đường quen thuộc tiêu sái tới tẩm cung Lam Y Y, chúng cung nữ thái giám đột nhiên nhìn thấy hoàng đế ở trong này đều là cả kinh, tiếp theo, liền không tiếng động quỳ xuống. Bọn họ không có quên thái hậu hiện tại đang nghỉ trưa.

Vũ Văn Thịnh Duệ cũng không quản bọn họ, lập tức đi vào. Nhưng ở thời điểm tiến vào tẩm điện của thái hậu, lại bị một người ngăn cản.

Vũ Văn Thịnh Duệ hạ giọng lạnh lùng nói: “Tránh ra!”

Vương Phúc xoay người cúi đầu, mặt không đổi sắc nói: “Thái hậu nương nương đang nghỉ trưa, bệ hạ hiện tại đi vào không quá thích hợp.”

Độ ấm trong mắt Vũ Văn Thịnh Duệ lại lạnh vài phần, nói: “Trẫm là con, muốn gặp mẫu hậu, làm sao cần nhiều quy củ như vậy. Trẫm không nghĩ sẽ lặp lại một lần.”

“Thứ cho nô tài không thể vâng lệnh.” Vương Phúc lại cúi lưng thật sâu, cũng không có một chút do dự cự tuyệt Hoàng Thượng.

“Rất tốt! Một khi đã như vậy.....” Vũ Văn Thịnh Duệ dừng một chút, mới nói: “Người phải đi bên ngoài hoạt động gân cốt đi!”

Vừa dứt lời, đột nhiên một trận gió đập vào mặt Vương Phúc, sắc bén vô cùng. Vương Phúc kinh hãi, thối lui một bước, lập tức đánh ra một chưởng, lại bị người nọ thoải mái hóa giải.

Đồng tử của Vương Phúc đột nhiên co rụt lại, nhìn thấy dung nhan người đối diện, mặt tái dợt người, giọng nói luôn luôn không dao động rốt cục mang theo một tia kinh ngạc: “Vô tổng quản, ngài không phải đã.....”

Vô Đức híp đôi mắt, chậm rãi nói: “Người muốn hỏi ta vì sao không đi theo tiên đế? Nói cho người cũng không sao, ta tự nhiên là phụng mệnh bảo hộ tân hoàng.”

Dứt lời, cũng không cho Vương Phúc thời gian phản ứng, chợt phi thân lên, chưởng gió sắc bén từng bước ép sát, Vương Phúc e ngại cho thái hậu đang nghỉ ngơi ở bên trong, không khỏi có chút bó tay bó chân. Lập tức, hần tung ra hư chiêu, sau đó vọt người bay ra ngoài điện. Vô Đức vô cùng mật mở nhìn về phía Vũ Văn Thịnh Duệ gật gật đầu, cũng đuổi theo.

Đã không có chặn đường người, Vũ Văn Thịnh Duệ lúc này mới đi vào.

Chính là, đứng ở trước giường cách khoảng mười bước, Vũ Văn Thịnh Duệ lại khó có thể đi về phía trước một bước.

Hần biết, người sau màn giường kia, là người hần nhớ thương, cũng là người duy nhất trên đời hần không thể dễ dàng đụng chạm. Tuy rằng hần đã quyết định sẽ dùng hết thủ đoạn để có được nàng, thậm chí là khát vọng nàng như thế, khát vọng đến ngay cả trái tim luôn lạnh lẽo của hần cũng thấy đau. Chính là, tới giờ khắc này, hần mới biết được, bước ra một bước là gian nan như thế. Giống như sức lực toàn thân đều bị rút đi, ngay cả thở cũng có chút khó khăn.

Vũ Văn Thịnh Duệ đứng ở tại chỗ sau một lúc lâu, thẳng đến một lần nữa tích góp đủ sức lực, lúc này mới bắt đầu động chân, từng bước một đi về phía giường lớn.

Nhẹ nhàng nhấc màn giường, nhìn đến thiên hạ nhỏ xinh trên giường, tâm thấp thỏm không yên nhất thời liền bình tĩnh xuống.

Vũ Văn Thịnh Duệ cúi xuống, dùng ánh mắt cẩn thận nhìn mẫu hậu đã hơn mười ngày không gặp.

Cứ việc mới hơn mười ngày, hắn lại thấy như là qua mười mấy năm. Hắn lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là ‘sống một ngày bằng một năm’.

Mẫu hậu.....

Vũ Văn Thịnh Duệ gọi trong yên lặng, trong lòng cũng từng trận co rút đau đớn: vì sao nàng chính là mẫu hậu của trẫm?

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve ngũ quan của mẫu hậu, bắt đầu từ cái trán của nàng, rồi đến lông mi, ánh mắt, cái mũi, môi, cằm, mỗi một chỗ đều làm hắn yêu thích không buông tay, cuối cùng, ngón tay hắn ngừng lại trước bờ môi, bản khoắn không chịu rời đi.

Hắn lại nhớ tới ban đêm ngày đó, cái hôn kia đánh vỡ quan hệ cấm kỵ của bọn họ.

Yết hầu Vũ Văn Thịnh Duệ hơi hơi động, ánh mắt trở nên thâm trầm u ám, tựa như bị dục vọng gây áp lực nồng đậm, nhìn về phía đôi môi như cánh hoa của Lam Y Y, trở nên càng thêm khát vọng cùng cực nóng.

Cuối cùng, hắn vẫn chịu không nổi loại hấp dẫn trí mạng này, chậm rãi cúi xuống hôn, môi mỏng khêu gợi dờn từng chút từng chút tới gần đôi môi anh đào hồng nhạt đang hé mở.

Kết quả, ở thời điểm cách môi anh nàng chỉ có một li, Vũ Văn Thịnh Duệ đột nhiên ngừng lại, bởi vì hắn phát hiện, lông mi mẫu hậu vẫn run rẩy không ngừng, tựa hồ không muốn đối mặt với sự thật, lại giống như đang kịch liệt đấu tranh tâm lý.

“Mẫu hậu, mở mắt nhìn trẫm, trẫm biết nàng tỉnh.” Vũ Văn Thịnh Duệ vừa nói, môi hắn thực dễ dàng liền ma xát nhẹ nhàng vài cái với cặp môi anh đào kia, một cổ khoái cảm khó có thể miêu tả, thông qua ma xát nhẹ nhàng này rơi vào đáy lòng hắn, làm cả thân thể hắn đều nóng lên, ánh mắt không khỏi trở nên càng thêm thâm trầm cực nóng. Hắn cảm giác được thân thể mềm mại dưới thân cũng khẽ run lên, tiếp theo liền chậm rãi mở ra đôi mắt làm hắn mê muội kia.

Thần sắc trong ánh mắt là phức tạp như thế, tựa hồ còn mang theo một loại tuyệt vọng khó có thể tin.

Vũ Văn Thịnh Duệ vẫn duy trì không thay đổi động tác này, mắt đối mắt, mũi đối mũi, môi chạm môi, hô hấp hòa quyện, không khí lưu chuyển giữa hai người.

“Vì sao lại tới?” Chờ qua hai tháng này, người không phải có thể quên ai gia sao?

“Ta nhớ nàng!” Không có trẫm, cũng không có mẫu hậu. Bên tai lại ửng đỏ, giọng nói cũng kiên định vô cùng.

“Người cần gì phải.....” Nhìn thấy ánh mắt rất kiên định của Vũ Văn Thịnh Duệ, Lam Y Y lập tức nói không nổi nữa, bởi vì, nàng biết cho dù nàng nói như thế nào cũng vô dụng.

Lam Y Y đành phải nhắm mắt lại, không nhìn tới hắn, hơi hơi nhích phía dưới, tận lực làm cho giọng mình lạnh nhạt xa cách, “Ta sẽ không đồng ý ở chung với người. Chúng ta không có khả năng.”

“Không, nàng là của trẫm. Trẫm tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào cướp nàng đi.” Vũ Văn Thịnh Duệ dùng bàn tay to nắm cằm của nàng, cưỡng chế làm cho nàng nhìn mình, “Nhìn ta, vĩnh viễn đều nhìn thấy một mình ta.”

Lam Y Y vẫn khép hờ mắt, lông mi lại bởi vì trong lòng kịch liệt mà run rẩy không ngừng, lại như thế nào cũng không chịu mở ra. Nàng không có cách nào thừa nhận sự thật, con trai mình lại thích mình.

Môi mềm mại, hơi lạnh lẽo, kiên định mà nồng nàn hôn lên trán của nàng, tiếp theo, đó là hôn mi mắt của nàng, ôn nhu mà lại cường thế.

“Mẫu hậu, trăm sẽ không bức nàng. Nhưng xin nàng đừng cự tuyệt ta được không?” Vũ Văn Thịnh Duệ gục đầu ở bên cạnh của nàng, hơi thở nóng bỏng đánh vào tai của nàng, nhất thời lạnh vánh tai bạch ngọc của nàng đỏ tươi ửng ửng.

Vũ Văn Thịnh Duệ nhìn thấy trước đôi môi như hoa trước mắt, ánh mắt hơi tối lại, cũng không dám ra tay, mẫu hậu không chịu đáp ứng, hắn cũng không dám làm quá phận. Nếu không, theo tính tình của mẫu hậu, chỉ sợ sẽ có một đoạn thời gian rất dài lạnh lẽo với hắn. Đó là thứ hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Tâm Lam Y Y loạn như ma, nàng muốn nói lời cự tuyệt, đều bị Vũ Văn Thịnh Duệ ngăn chặn. Nàng cho dù có cự tuyệt ngàn lần, chỉ sợ hắn cũng sẽ không thay đổi chủ ý, phải làm sao cho tốt đây?

Kỳ thật, Lam Y Y không biết, còn có một người tâm còn muốn loạn hơn nàng, đó là Vũ Văn Thịnh Hữu theo đuôi hoàng huynh đi đến, cũng nấp ở một chỗ theo dõi toàn bộ quá trình này giờ của hai người.

Giờ phút này, trong ánh mắt hắn hiện lên vẻ kinh sợ, trên mặt lại lộ vẻ ra không dám tin.

Hoàng huynh..... lại yêu mẫu hậu?!

Vũ Văn Thịnh Duệ vs. Kính Vô Vi

20. Chương 37-38

Chương 37

Sấm sét giữa trời quang!

Không có gì có thể khiến Vũ Văn Thịnh Hữu chấn động hơn tin tức này.

Đối với người giống như hoàng huynh không nói đùa, không thích nữ sắc, cả ngày đều lạnh như băng, việc có người yêu là chuyện động trời, hiện tại, hắn lại phát hiện, hoàng huynh chẳng những có người yêu, hơn nữa, người kia hay là mẫu hậu của bọn họ.

Vũ Văn Thịnh Hữu cảm thấy mình hẳn là ở nằm mơ, nếu không, làm sao sẽ gặp chuyện hoang đường như thế?

Hắn hung hăng nhéo đùi mình một phen, đau đến hắn thiếu chút nữa hô lên, vội vàng buông tay ra, gất gao ngậm miệng lại.

Bất quá, không biết vì sao, hắn biết sự kiện này xong, đầu tiên cảm giác được không phải phần nô chán ghét, mà là ngạc nhiên, không dám tin, còn có một chút tình cảm khó chịu mà ngay cả chính hắn cũng không hiểu được.

Mặc dù là hắn mới gặp lại mẫu hậu vài ngày, cũng có thể ở chậm rãi ở chung, chậm rãi tiêu trừ thành kiến, thậm chí còn có vài phần hảo cảm với mẫu hậu, huống chi là hoàng huynh sớm chiều ở chung với nàng?

Vũ Văn Thịnh Hữu cảm thấy mình tựa hồ hiểu được, hoàng huynh vì cái gì có thể yêu mẫu hậu.

Ngay tại thời điểm Vũ Văn Thịnh Hữu miên man suy nghĩ, đột nhiên nghe được giọng của mẫu hậu, dùng một loại khẩu khí phần nô không cam lòng nói: “Người làm cho ta không cự tuyệt người, chẳng phải chính là đang ép ta? Thiên hạ nhiều mỹ nhân, người làm gì cứ phải muốn một người đã lớn tuổi như ta?”

Kỳ thật, nội lực tu vi của Lam Y Y cùng Vũ Văn Thịnh Duệ cũng không chênh lệch bao nhiêu. Theo lý thuyết, hẳn là có thể phát hiện Vũ Văn Thịnh Hữu nấp ở màn ở ngoài. Ai bảo Vũ Văn Thịnh Hữu là người từng trải, lại theo học danh sư chứ? Ẩn giấu hơi thở đối với hắn mà nói thật sự là chút tài mọn. Huống chi, Hai người đều là bị phân tâm, tâm tư đều ở trên người đối phương, làm sao phát hiện ra hắn?

Bất quá, theo tính tình Vũ Văn Thịnh Duệ, cho dù là bị phát hiện, hắn cũng sẽ không phủ nhận, cùng lắm là giết người diệt khẩu.

Vũ Văn Thịnh Duệ nhìn thấy mẫu hậu bởi vì tức giận, mà mở mắt nhìn hấn, tâm tình lại đột nhiên tốt hơn rất nhiều. Hấn tình nguyện mẫu hậu phát hỏa đối với hấn, cũng không bằng lòng thấy bộ dáng mẫu hậu hờ hững, lạnh nhạt xa cách với hấn.

“Thiên hạ cho dù nhiều mỹ nhân, đó cũng không phải nàng, mẫu hậu.” Khóe miệng Vũ Văn Thịnh Duệ gợi lên một tia tươi cười rất nhỏ, trong ánh mắt nhìn về phía Lam Y Y tràn ngập dung túng cùng sùng nịnh, giống như là đang nhìn đứa trẻ cầu kính. Hấn vươn tay, khẽ vuốt phía sau lưng Lam Y Y, như vuốt giận cho nàng, tiếp tục nói: “Nàng nghĩ rằng ta không có giấy dựa, không có thống khổ sao? Không ai có thể dễ dàng thừa nhận chuyện mình yêu mẹ ruột của mình. Trẫm thử qua các loại biện pháp, lại như thế nào cũng không có biện pháp quên nàng. Trẫm chỉ cần tưởng tượng đến, mẫu hậu về sau có thể sẽ nằm ở trong lòng ngực nam nhân khác, trẫm liền ghen tị phát cuồng, không còn cách tỉnh táo. Mẫu hậu, trừ nàng ra, trẫm không muốn bắt luận kẻ nào.”

Lam Y Y hiện tại cũng bình tĩnh xuống, nghe vậy không khỏi phản bác: “Ai gia chưa bao giờ nghĩ tới người khác.”

“Trẫm cũng hiểu được.” Vũ Văn Thịnh Duệ nói có chút bất đắc dĩ, “Dù sao, các đời hoàng đế tới nay, chưa bao giờ từng có tiền lệ thái hậu gả đi. Chính là trẫm sợ hãi, lo lắng, căn bản không có biện pháp tỉnh táo. Trẫm sợ nàng rời hoàng cung vĩnh viễn, làm cho trẫm tìm không thấy nàng.”

Lam Y Y vừa nghe, ánh mắt không khỏi có chút né tránh. Thời điểm mới bắt đầu, nàng thật đúng là nghĩ như vậy. Bằng năng lực hiện tại của nàng, hơn nữa còn có giới tạo hóa, nàng muốn ra cung giống như đi chơi thôi. Lúc ấy, nàng nghĩ nếu Vũ Văn Thịnh Duệ vẫn khẳng khẳng như vậy, nàng không ngại rời cung trốn đi.

“Mẫu hậu, đừng nói cho trẫm, nàng thật sự nghĩ như vậy.” Sắc mặt Vũ Văn Thịnh Duệ hơi hơi trầm xuống, bàn tay to nắm cầm Lam Y Y, bắt buộc nàng ngẩng đầu nhìn mình, gắt gao nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng, hỏi.

Nhìn thấy tư thế tựa như đùa giỡn này, Lam Y Y khẽ cau mày, lạnh lùng nói: “Cho dù ai gia nghĩ như vậy, cũng là người bức.”

Đồng tử của Vũ Văn Thịnh Duệ đột nhiên co rút lại, nói như vậy, mẫu hậu quả thực từng có ý niệm rời cung trong đầu. Không, hấn không cho phép. Hấn phải có mẫu hậu ở bên cạnh mình, vĩnh viễn cũng không rời đi.

Trong ánh mắt Vũ Văn Thịnh Duệ nhìn về phía Lam Y Y rõ ràng lộ ra điên cuồng, thâm trầm như thế, lại chấp nhất như thế, khiến Lam Y Y kinh hồn táng đảm.

“Mẫu hậu, nàng không cần nói giỡn, trẫm sẽ cho là thật.” Thanh âm của Vũ Văn Thịnh Duệ nghe vào cực kỳ bình tĩnh, làm Lam Y Y không xuôi tai, liều lĩnh quyết tâm.

Sau khi Lam Y Y xuyên qua, lần đầu tiên biết cái gì gọi là sợ hãi, nàng kinh ngạc nhìn thấy Vũ Văn Thịnh Duệ rất khác lúc bình thường, một câu nghe cũng không lọt.

“Mẫu hậu...” Giọng Vũ Văn Thịnh Duệ mềm mại xuống, nhìn thấy ánh mắt hấn cũng biến về lúc bình thường, trong bộ dáng lạnh như băng mang theo một tia ôn nhu. “Không cần nghĩ rời khỏi trẫm, bằng không, trẫm thật không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.” Trán Vũ Văn Thịnh Duệ chạm lên trán Lam Y Y, một chút lại một chút hôn đôi môi anh đào của nàng, giống như đang tìm an ủi, lại như đang khuyên nhủ nàng.

Cuối cùng, hấn rốt cục nhìn không được hấp dẫn này, tiếp tục hôn thật sâu. Hấn không có vói đầu lưỡi vào, chỉ là dùng môi hun hăng ma sát mát vào, hấn thích loại đụng chạm ôn nhu mà lại không thiếu mãnh liệt này, làm cho hấn liên trầm mê trong đó, không thể tự thoát ra được.

Cả thân thể Lam Y Y đều bị hấn giam cầm vào trong ngực, thân thể của nàng bởi vì Vũ Văn Thịnh Duệ hôn mà trở nên yếu đuối vô lực, muốn giãy dựa nhưng không nổi. Trong lòng rõ ràng cảm thấy rất khó chịu, muốn kháng cự, thân thể cũng không nghe ý chí của nàng, thật sâu thần phục ở trong khoáy cầm Vũ Văn Thịnh Duệ gây cho nàng.

“A ~” Lam Y Y không cẩn thận rên rỉ ra tiếng, khiến hai người đều hơi chấn động thân thể.

Lam Y Y xấu hổ không chịu nổi, hận không thể tìm cái lỗ chui vào. Bị con trai mình hôn, lại còn có thể trầm mê trong đó như thế, chẳng lẽ thân thể của nàng đúng là dâm đẳng như thế sao?

Mà Vũ Văn Thịnh Duệ lại bởi vì tiếng rên này, cả người đều phấn khởi lên, hân hoan tăng lớn thể công, đầu lưỡi lấy tư thái cường ngạnh tiến vào trong khoang miệng Lam Y Y, mạnh mẽ quấy lên, đạo đức bởi phạm đã sớm bị hân quăng ra sau đầu. Trong đầu hân hiện tại chỉ còn ý niệm công thành đoạt đất, thậm chí nghĩ đến nữ nhân âu yếm trước mắt này ăn vào trong bụng từng tắc từng tắc một.

Chương 38

Cảm giác thấy Vũ Văn Thịnh Duệ mất kiểm soát, trong lòng Lam Y Y nhất thời dâng lên cảnh giác cao độ. Hỗn độn đại não nhất thời cũng thanh tỉnh rất nhiều, không thể không lại ra sức giãy dụa lên.

“..... Ừm..... Buông ra.....” Miệng Lam Y Y vừa mới có chút khe hở liền hô lên, lại tiếp tục bị môi Vũ Văn Thịnh Duệ bắt giữ, gắt gao giằng co, không chịu buông ra nữa. Thẳng đến Vũ Văn Thịnh Duệ dời trận địa đến cái cổ tuyết trắng của nàng, miệng nàng rốt cục mới được tự do.

“Buông..... Nếu không..... Ta..... Thật sự tức giận.” Lam Y Y nói có chút hô hấp không xong. Tự nhận là uy nghiêm mười phần, lại không biết sao nghe vào trong tai Vũ Văn Thịnh Duệ, căn bản là không có nhiều lực sát thương, thậm chí còn bị hân coi thành biểu hiện ngưng ngừng của mẫu hậu.

Môi Vũ Văn Thịnh Duệ càng thêm dùng sức, ở trên mặt nàng hôn ra một cái dấu hôn, bàn tay to đã có hứng thú chu du ở trên ở thân thể mềm mại của Lam Y Y, cuối cùng cảm mềm mại trước ngực nàng, mạnh mẽ xoa nắn lên.

“Dừng tay..... A.....” Lam Y Y bị bàn tay to của hân làm loạn ở trước ngực mình, lời mới vừa ra khỏi miệng, lập tức phát giác không ổn, vội vàng ngậm miệng lại.

Lam Y Y cho tới bây giờ đều chưa bắt lực có giống như bây giờ, cũng chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày mình lại sẽ gặp đến loại tình cảnh bị ép buộc này. Mũi chua xót, một cổ ủy khuất nồng đậm nhất thời từ đáy lòng truyền lên. Kiếp trước nàng chưa nói qua luyến ái, xuyên qua lại là cái người đẹp hết thời, còn có con, nàng cũng liền tuyệt luôn ý niệm tìm nam nhân trong đầu.

Ai biết, chẳng những nụ hôn đầu tiên của mình bị đứa con tùy tiện của mình cướp đi, hiện tại ngay cả đêm đầu tiên chân chính của nàng cũng không giữ được.

Lam Y Y vừa chống cự lại cổ khoái cảm này xâm nhập, vừa nghĩ, nếu Vũ Văn Thịnh Duệ còn không ngừng tay, cho dù là liễu mạng bị Vũ Văn Thịnh Duệ phát hiện bí mật nguy hiểm của nàng, cũng phải gọi Ba Ba đi ra đánh chết hân.

Một lát, sức chống cự của Lam Y Y dần dần yếu đi. Vũ Văn Thịnh Duệ nghĩ mẫu hậu đã thỏa hiệp, trong lòng kinh hãi, động tác càng thêm vội vàng. Đứng nhìn động tác lúc này của hân vững vàng như thế, thật ra trong lòng hân vẫn đều là bất an.

Hắn sợ, sợ mẫu hậu sẽ giận hân, từ nay về sau cùng hân nhất đao lưỡng đoạn. Cho nên, hân mới dùng hết khả năng làm cho động tác thông thả, thử một lần. Hiện tại thấy mẫu hậu dần dần thỏa hiệp, hân thấy cũng không có tất yếu phải do dự.

Bàn tay to tiến vào áo lót màu tuyết trắng, da thịt trắng mịn làm hân yêu thích không buông tay, nhưng không làm hân có nhiều lưu luyến, rốt cục đặt lên tuyết phong mà hân đã suy nghĩ thật lâu.

“Không ——” Lam Y Y đột nhiên bưng tỉnh, không thể tin nhìn hân, một đôi tay lại để ở trước ngực hân, lòng bàn tay cảm nhận được tiếng tim của Vũ Văn Thịnh Duệ đập dồn dập mà hữu lực.

Vũ Văn Thịnh Duệ dừng động tác một chút, từ chỗ cổ Lam Y Y ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt hân là thâm trầm u ám như thế, giống như một cái hố đen, muốn cắn nuốt cả người Lam Y Y.

“Ta sẽ không thả nàng, mẫu hậu.” Giọng của Vũ Văn Thịnh Duệ tuy nhẹ lại vô cùng kiên định, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve hai má của nàng, ánh mắt ám trầm, tiếng nói thì thào, “Chỉ có làm cho nàng hoàn toàn trở thành nữ nhân của ta, ta mới có thể yên tâm.”

Lam Y Y đột nhiên mở to hai mắt nhìn, mặc dù đã nghĩ tới một chút, nhưng nghe đến đáp án của hấn rõ ràng như thế, nàng vẫn có chút khó có thể nhận.

Lam Y Y cảm giác mình đầu có điểm choáng, tầm mắt bắt đầu dao động, đột nhiên, ánh mắt của nàng vừa ngưng, loáng thoáng nhìn đến cách mấy thước ở ngoài màn trướng, tựa hồ có một bóng người.

Sắc mặt Lam Y Y đột nhiên tái, trái tim bị hoảng sợ thiếu chút nữa nhảy ra, mà cái thân ảnh kia tựa hồ cũng đã nhận ra tầm mắt Lam Y Y, thân ảnh hơi động.

“Mẫu hậu?” Vũ Văn Thịnh Duệ nhìn thấy thần sắc mẫu hậu không đúng, tựa hồ đã bị kinh hách thật lớn, trong lòng lo âu, không khỏi hô ra tiếng.

Lam Y Y vẫn nhìn chỗ màn trướng, kinh ngạc nói: “Có người.”

Vũ Văn Thịnh Duệ cũng sửng sốt, lập tức theo ánh mắt của nàng nhìn lại, lại cái gì cũng không có phát giác. Chẳng qua, màn trướng hơi hơi lay động, chứng tỏ vẫn là có người rình coi. Ánh mắt Vũ Văn Thịnh Duệ hơi hơi lạnh lùng, nhưng trên mặt không có biểu tình gì, nói: “Mẫu hậu, nàng nhìn lầm rồi, cũng không có người. Huống chi, hầu hạ nơi này đều là thân tín của nàng, không ai dám lăm miệng.”

Lam Y Y thoáng yên tâm, nhưng vẫn có chút không yên lòng.

Về mặt Vũ Văn Thịnh Duệ nhất thời lại lạnh vài phần, bởi vì, cơ hội này hôm nay có bao nhiêu khó khăn mới có được, chính hấn rõ ràng trong lòng. Bỏ lỡ lần này, còn muốn có cơ hội khác, quả thực là càng thêm khó, mẫu hậu khẳng định sẽ vô cùng phòng bị hấn. Cứ như vậy buông tha, hấn thật sự là không cam lòng.

Hấn vừa định an ủi mẫu hậu một chút rồi tiếp tục, đột nhiên một cổ chưởng lực đánh úp lại, làm cho hấn không thể không nghiêng người né qua, phản thủ hóa giải chiêu này. Lam Y Y bởi vậy thoát thân ra khỏi giam cầm của Vũ Văn Thịnh Duệ, xoay người xuống giường, đứng trên mặt đất, lạnh lùng nhìn Vũ Văn Thịnh Duệ.

“Mẫu hậu, nàng.....” Đối với chuyện mẫu hậu lại có võ công, Vũ Văn Thịnh Duệ hơi kinh ngạc một chút, cũng không có để ý nhiều. Nguyên nhân làm hấn không yên bất an, là cái biểu tình đậm nhạt xa cách trên mặt kia.

“Câm mồm! Đừng kêu ai gia mẫu hậu, người không xứng!” Lam Y Y rốt cục phục hồi tinh thần lại, đại não cũng trở nên cực kỳ thanh tỉnh. Hiện tại nàng là cái Lưu thái hậu bình tĩnh quanh què.

Vũ Văn Thịnh Duệ cũng từ trên giường đứng lên, khuôn mặt tuấn tú cau chặt, hai tay chấp ở sau người gắt gao nắm lại, mi mắt hơi hạ, trong mắt hiện lên một tia đau xót, nhưng lập tức, hấn liền nâng mắt lên, trong mắt là một mảnh đông lạnh, giống như một tia đau vừa rồi, bất quá chính là ảo giác. Hề ra khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc lạnh như băng, khôi phục hình tượng đế vương mặt lạnh của hấn.

“Trầm vừa rồi là thật sự.” Vũ Văn Thịnh Duệ nói, giọng bình tĩnh mà đông lạnh, giống như người vừa rồi động lòng với nàng không phải là hấn.

“Ai gia không muốn nghe mấy thứ này.” Lam Y Y vung tay áo lên, xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía hấn, “Ai gia vĩnh viễn sẽ chỉ là mẫu hậu của người.”

Thần sắc Vũ Văn Thịnh Duệ khẽ biến, những lời này làm trái tim hấn đau đến mức muốn nứt ra, cười lạnh một tiếng, lời nói đả thương người không tự giác liền thốt ra, “Có người nào làm mẫu thân, sẽ ở dưới thân con trai mình mà yêu kiều? Trầm xem mẫu hậu vừa rồi cũng thực hưởng thụ, mẫu hậu nói những lời này, chẳng phải là lừa mình dối người sao?”

“Người.....” Lam Y Y đột nhiên quay đầu lại, trong ánh mắt nhìn về phía Vũ Văn Thịnh Duệ là nói không nên lời kinh sợ, tựa hồ chưa bao giờ dự đoán được, Vũ Văn Thịnh Duệ lại cũng sẽ nói lời khó nghe như thế. Hai má = đỏ lên, tức giận nói: “Cút, cút đi! Nơi này của ai gia không chào đón người.”

Đồng tử của Vũ Văn Thịnh Duệ đột nhiên co rút lại, về mặt lại lạnh như băng, trong lòng giãy dụa thật lâu, nhưng khi nhìn đến bộ dáng Lam Y Y giờ phút này đang giận không thể át, rốt cục cường chế chưa xốt khó chịu trong lòng, thì lễ với Lam Y Y, mới trầm giọng nói: “Nhi thần cáo lui!” Dứt lời, cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

Thẳng đến lúc này, Lam Y Y mới giống như dùng hết khí lực toàn thân, chậm rãi ngồi phịch trên mặt đất.

21. Chương 39-40

Chương 39

Vũ Văn Thịnh Duệ mới đi không bao lâu, Vương Phúc xuất hiện trước mặt Lam Y Y. Hắn cẩn thận tỉ mỉ từ trước đến nay, giờ quần áo lại có chút hỗn độn.

Tính hắn vốn trấn định, khi nhìn đến thái hậu đang thất hồn lạc phách ngồi trên mặt đất, không khỏi chấn động, vội vàng tiến lên một bước, ánh mắt trong lúc vô tình miết đến dấu vết rõ ràng trên cái cổ tuyết trắng của thái hậu, trong lòng chấn động, lập tức quỳ gối trước mặt thái hậu thỉnh tội: “Đều là nô tài bảo vệ bất lực, làm cho chủ tử bị sợ hãi, xin chủ tử trách phạt!”

Lam Y Y nghe vậy, ánh mắt đại ra nhất thời tỉnh lại. Bị thuộc hạ đắc lực nhất nhìn đến bộ dáng chật vật của mình, khiến trong lòng nàng nhất thời xấu hổ, muốn đứng dậy, lại đột nhiên cảm thấy tay chân vô lực.

Yên lặng vận chuyển nội lực, rốt cục tay chân nàng dần dần khôi phục cảm giác. Không thể không nói, chuyện hôm nay, làm cho Lam Y Y bị đá kích thật lớn.

Cho dù, nàng không tính là người mẹ chân chính của Vũ Văn Thịnh Duệ, nhưng thân thể của nàng cũng là hàng thật giá thật. Hơn nữa, cho tới nay, nàng vẫn một mực cố gắng làm một người mẹ tốt. Chính là hôm nay, chuyện Vũ Văn Thịnh Duệ làm đối với nàng, lại đánh vỡ sự kiên trì của nàng.

Chỉ cần nàng còn đang trong khối thân thể này, nàng cùng hắn liền vĩnh viễn không có thể. Hơn nữa, ở trong ý thức của nàng, Vũ Văn Thịnh Duệ cũng chỉ là của đứa con tùy tiện của nàng, căn bản không có biện pháp chấp nhận tình cảm của hắn đối với nàng.

Lam Y Y vươn tay, Vương Phúc hiểu ý, lập tức đỡ nàng đứng lên.

“Người đi ra ngoài đi! Ai gia muốn một mình yên lặng một chút. Nhớ rõ, không cho bất cứ kẻ nào quấy rầy.”

Vương Phúc cung kính khom người đáp: “Nô tài tuân chỉ, nô tài dù có chết, cũng sẽ không cho phép người nào tiến vào.”

Lam Y Y gật gật đầu, Vương Phúc lui ra ngoài.

Chờ Vương Phúc vừa ra đi, Lam Y Y liền vào trong không gian giới tạo hóa, tùy tay cởi quần áo lót trên người, đi vào trong một phòng tắm bố trí tinh mỹ.

Trong bồn tắm vẫn là mây mù lượn lờ, dịch tạo hóa vốn lạnh lẽo, được bốn cơn rồng vàng phun ra khỏi miệng, liền trở nên ấm áp lên lên, rất thích hợp cho nàng tắm rửa.

Lam Y Y vừa mới vào hồ, dấu vết trên người liền tiêu thất, biến thành hoàn hảo không tỳ vết như lúc ban đầu. Sắc mặt Lam Y Y này giờ vẫn căng thẳng, lúc này mới đỡ hơn một chút.

“Làm sao vậy? Nhìn tâm tình nàng, tựa hồ thật không tốt.” Tiểu linh hồ Ba Ba bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh hồ, có chút lo lắng nhìn nàng, hỏi.

Thấy bộ dáng nó nghiêm trang như vậy, Lam Y Y buồn cười, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, nói: “Ba Ba, phi lễ chó nhìn nha! Thánh nhân nói như vậy, chẳng lẽ ngươi quên sao?”

“Hừ, đó là nói với nhân loại các ngươi mà.” Ba Ba đắc ý, không cam lòng yếu thế nói, “Nàng yên tâm, Ba Ba ta không có hứng thú với nữ nhân nhân loại đâu.”

Lam Y Y không nói lời nào, chỉ cười tủm tỉm nhìn nó.

Chỉ có tại trong giới tạo hóa này, Lam Y Y mới cảm thấy có thể chân chính trở thành bản thân mình. Nơi này là nơi nằng an toàn nhất, nhẹ nhàng nhất. Cho dù ở bên ngoài gặp loại chuyện tình phiền lòng nào, tiến vào giới tạo hóa, tâm tình của nàng sẽ tốt lên rất nhiều, còn có Ba Ba đáng yêu như vậy làm bạn.

Lam Y Y vẫy tay một cái, lập tức một mâm linh quả tươi mới xuất hiện ở trong tay nàng, nàng cầm một quả to như trái vải lên.

Đây là quả thanh tâm, đối với người luyện công tẩu hỏa nhập ma sẽ có kì hiệu. Cho dù là người thường ăn, cũng sẽ cảm thấy tâm linh thông thấu, thần thanh khí sảng, tan hết khí độc tích tụ trong người.

Lam Y Y ăn một quả, quả nhiên cảm thấy cả người sảng khoái, phiền não trở thành hư không. Ít nhất trước khi Vũ Văn Thịnh Duệ lại tới chộc nàng, nàng không cần âm thầm hờn dỗi.

Đáng tiếc, Lam Y Y có biện pháp tiêu trừ phiền não trong lòng, nhưng Vũ Văn Thịnh Duệ không có số tốt như vậy.

Từ sau khi hấn rời khỏi tẩm cung của mẫu hậu, khuôn mặt tuần tú còn lạnh hơn lúc bình thường vài phần, cả người phát ra hàn khí lạnh như băng, làm cho người ta kinh hồn táng đảm.

Vũ Văn Thịnh Duệ lập tức đi vào tẩm cung của Vũ Văn Thịnh Hữu, đã thấy Vũ Văn Thịnh Hữu quỳ gối giữa đại điện, trong đại điện trừ hấn, không còn có bất luận kẻ nào.

Mắt Vũ Văn Thịnh Duệ híp lại, âm thanh lạnh lùng nói: “Đệ làm cái gì vậy?”

Dứt lời, cũng không gọi hấn đứng dậy, lập tức đi đến ghế chủ vị trong đại điện, ngồi xuống. Cả người đều tản ra một loại hơi thở xa cách.

Nếu là đại thần bình thường, thấy bộ dáng vị đế vương mặt lạnh này, tuyệt đối không dám nhiều lời một câu, lập tức xám xịt rời đi, chính là Vũ Văn Thịnh Hữu không giống, hấn là em ruột của Vũ Văn Thịnh Duệ, cũng là người hấn tín nhiệm nhất, quan trọng nhất là, hấn tuyệt không thể trở mặt nhìn hoàng huynh lâm đường lạc lối.

“Thần đệ tới xin tội.” Vũ Văn Thịnh Hữu trầm giọng nói, trên mặt không còn một tia phong lưu tà khí như trước đây.

“Ồ? Đệ làm sai chuyện gì, cần tới xin tội với trẫm?” Ánh mắt Vũ Văn Thịnh Duệ hơi hơi trầm xuống, trên mặt cũng không thay đổi, hỏi han.

Vũ Văn Thịnh Hữu ngẩng đầu nhìn hấn một cái, lập tức cúi đầu, nói: “Bởi vì lời nói kế tiếp của thần đệ, có thể sẽ khiến hoàng huynh tức giận, thậm chí còn có thể giết thần đệ, dù vậy, thần đệ không thể không nói.”

Trên mặt Vũ Văn Thịnh Duệ hiện lên một tia phiền não, giọng lại lạnh vài phần, nói: “Nếu biết trẫm không thích nghe, vậy không cần nói.”

Vũ Văn Thịnh Hữu ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên người hoàng huynh luôn luôn bình tĩnh, đột nhiên có thêm vẻ hung bạo, tâm tình càng thêm trầm trọng. Cũng không thể không quỳ rạp trên đất, trầm giọng nói: “Hoàng huynh, vì ổn định giang sơn Đại Yên chúng ta, thần đệ khẩn cầu ngài, trước lúc ngài còn chưa hãm sâu, nhanh chặt đứt đoạn tình cảm không nên có đi! Đừng nói đế vương không thể dư thừa tình cảm, cho dù có thể có, người kia cũng không được. Ngài ấy chính là mẹ ruột của chúng ta!”

Vũ Văn Thịnh Hữu nói một câu này, cũng không nói nữa. Không phải hấn không muốn nói, mà là trên người Vũ Văn Thịnh Duệ phát ra khí thế, thật sự quá mức bá đạo vô tình, làm kẻ khác kinh hồn táng đảm, cho dù là hấn, cũng không dám tại lúc máu chốt này làm mặt rỗng tức giận.

Thiên tử giận dữ, thầy chết trăm vạn. Tuyệt đối không phải nói giỡn.

“Quá muộn.” Không khí trong đại điện càng ngày càng áp lực, thậm chí Vũ Văn Thịnh Hữu nghĩ hoàng huynh của hấn vô cùng có khả năng sẽ giận dữ mà trừng phạt hấn, lại đột nhiên nghe được một giọng nói bất đắc dĩ cùng chua xót vô tận truyền đến.

“.....” Vũ Văn Thịnh Hữu ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn về phía hấn.

“Đệ cho là, trẫm chưa từng giẫy dụa sao? Thống khổ trong thâm tâm, lại có ai biết?”

“Hoàng huynh.....”

“Trẫm từng trốn tránh quá, từng phản quá, lại vô ích.”

Vũ Văn Thịnh Duệ đứng lên, đi đến trước mặt Vũ Văn Thịnh Hữu, kéo hắn đứng lên, nhìn hắn nói: “Đệ nói mấy thứ này, trẫm làm sao không biết? Chỉ tiếc, chuyện tình cảm, là không thể nói lý trí. Trẫm..... Không có cách nào buông nàng ra.”

Vũ Văn Thịnh Hữu há miệng thở dốc, còn muốn nói cái gì, chính là cảm giác được cổ áp lực trên người Vũ Văn Thịnh Duệ dày đặc hơn, cùng với ánh mắt hiện lên một tia mỗi một cùng thống khổ, tâm bỗng nhiên mềm đi.

Hắn luôn luôn đùa cợt nhân gian, chưa bao giờ trả giá chân tình. Cho nên, hắn cũng không lý giải được cái gọi là ‘tình yêu’ này. Nhưng việc này cũng không đại biểu hắn không cảm giác được thống khổ của hoàng huynh. Bất quá, hắn cũng biết mình cảm nhận được thống khổ, không thể chia sẻ giúp hoàng huynh, bởi vậy, hắn mới càng thêm khó chịu.

Hoàng huynh luôn luôn bình tĩnh, bá đạo, cao ngạo của hắn, nên cao cao tại thượng, lãnh khốc vô tình, nhìn xuống chúng sinh, hắn không nghĩ làm cho bất luận kẻ nào, việc sự, hủy diệt đế vương hoàn mỹ này.

Mà loại tình cảm vô vị này, vẫn là để cho hắn giúp hoàng huynh chặt đứt mối tốt.

Nếu không thể thực hiện được ở chỗ hoàng huynh, vậy xuống tay ở trên người mẫu hậu đi!

Chương 40

Buổi chiều cùng ngày, Vũ Văn Thịnh Duệ rốt cục gặp được kì nhân trong miệng Vũ Văn Thịnh Hữu —— Kính Vô Vi.

Lại nói tiếp, Vũ Văn Thịnh Duệ đến sơn trang Ngọc Tuyền này, trừ bỏ muốn gặp gặp mẫu hậu để giải nỗi khổ tương tư, cũng là vì Kính Vô Vi.

Tuy rằng nguyên nhân bởi vì mẫu hậu, Vũ Văn Thịnh Duệ có vài phần bất mãn với hắn. Nhưng sau khi hai người nói chuyện với nhau, một tia bất mãn của hắn đối với Kính Vô Vi kia cũng dần dần biến mất, hơn nữa, cũng bởi vậy xác định, Kính Vô Vi chính là trợ thủ đắc lực hắn tìm kiếm đã lâu.

Hai người trao đổi vài lời, cuối cùng đạt thành hiệp nghị. Kết quả cuối cùng, Kính Vô Vi đáp ứng làm Thừa tướng phụ trợ Vũ Văn Thịnh Duệ.

Vương triều Đại Yên từ thời thái tông hoàng đế, đã hủy bỏ chức Thừa tướng, sáu bộ trực tiếp hỗ trợ hoàng đế. Chính là cho tới nay, người chưởng quản sáu bộ tuy rằng trên danh nghĩa là hoàng đế, nhưng trừ lễ bộ cùng với công bộ, bốn bộ còn lại đều là do Lễ bộ Thượng thư Lưu thái sư đứng đầu. Do đó, Lưu thái sư chính là Thừa tướng ẩn hình.

Việc Vũ Văn Thịnh Duệ phải làm, chính là dựng lên một vị Thừa tướng có thủ đoạn, có quyết đoán đối kháng với nhà họ Lưu. Lúc đầu, người hắn chọn là Vu Hồng Phi. Bất quá, người này tuy rằng năng lực không tồi, nhưng không đủ quyết đoán, Vũ Văn Thịnh Duệ bởi vậy do dự lẩn lộn, hiện tại thấy Kính Vô Vi, phát hiện hắn ta cho dù là xét về mưu kế hay là thủ đoạn, đều vô cùng thích hợp với vị trí này. Hơn nữa, Kính Vô Vi cũng không phải là người tham quyền vọng, vào triều chỉ là vì lo lắng cho giang sơn xã tắc, tương lai, không cần lo lắng hắn sẽ gây loạn.

Về phần thiết lập chức Thừa tướng có thể bị các đại thần phản đối hay không, Vũ Văn Thịnh Duệ đương nhiên từng lo lắng qua. Bất quá, hắn là hoàng đế, cho dù bị coi là khư khư cố chấp một lần thì có làm sao? Lưu thái sư cho dù quyền thế mạnh, cũng không dám công khai cãi lời thánh chỉ.

Vũ Văn Thịnh Duệ ngày mai còn phải lâm triều, tối nay phải chạy trở về. Thuận tiện cũng mang Kính Vô Vi theo, trừ việc thật muốn hắn giúp đỡ mình, Vũ Văn Thịnh Duệ cũng không nguyện ý để một nam nhân khác ngoài mình thân mật với mẫu hậu như vậy.

Bất quá, hiện tại quan hệ của hắn cùng mẫu hậu đang đóng băng, nếu hắn cái gì cũng không làm liền rời đi, khó bảo đảm về sau mẫu hậu sẽ càng ngày càng xa cách hắn, đây là việc hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Vũ Văn Thịnh Duệ có chút hối hận về những việc hấn mới làm, hấn rõ ràng nghĩ, sẽ không bắt buộc mẫu hậu, nhưng hấn vẫn là thương tổn nàng, thậm chí thiếu chút nữa đã xâm phạm nàng.

Hấn chưa bao giờ biết, khi đối mặt mẫu hậu, hấn luôn luôn có lực tự chủ, lại đúng là không chịu nổi một kích như thế.

Nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng khi mẫu hậu nhìn hấn, cùng với lời nói lạnh như băng, hấn liền buồn bã khó chịu.

Cho nên, trước lúc rời đi, hấn lại đi thăm mẫu hậu. Như trong dự kiến, mẫu hậu cũng không có gặp hấn.

Vũ Văn Thịnh Duệ rất cực thất vọng cùng tiếc nuối đầy cõi lòng đi về. Trước khi đi, còn không quên dặn dò Vũ Văn Thịnh Hữu, bảo hấn chăm sóc mẫu hậu chu đáo, thuận tiện nói tốt cho hấn.

Vũ Văn Thịnh Hữu rất mau đồng ý, bất quá, trong lòng hấn nghĩ như thế nào, lại khó mà biết.

Thẳng đến khi Vũ Văn Thịnh Duệ đi được ba ngày, Lam Y Y mới đi ra tẩm cung của nàng. Ba ngày này, nàng cũng chưa gặp ai, kể cả Vũ Văn Thịnh Hữu.

Khi biết thái hậu rất cực chịu lộ diện, Vũ Văn Thịnh Hữu là người đầu tiên tới thỉnh an.

Bởi vì Lam Y Y có bóng ma tâm lý đối với Vũ Văn Thịnh Duệ, cho nên, khi đối mặt với Vũ Văn Thịnh Hữu, khó tránh khỏi mang theo một tia xa cách cùng không được tự nhiên.

Thái hậu chuyển biến thái độ, người sâu sắc như Vũ Văn Thịnh Hữu, làm sao không phát hiện ra? Nhưng hấn cũng chỉ có thể kiềm chế quyết tâm trong vội vàng cùng mất mát, bộ dáng làm bộ như không có việc gì bởi nàng nói chuyện.

Nói chuyện trong chốc lát, Vũ Văn Thịnh Hữu thấy không khí giữa hai người rất cực có chút hòa hợp, cũng rất tự nhiên hỏi: “Mẫu hậu mấy ngày nay có chút không khoẻ phải không, mỗi lần nhĩ thần đến thỉnh an đều bị chặn ở ngoài cửa rồi!”

Ý cười trên mặt Lam Y Y hơi hơi cứng đờ, lập tức liền khôi phục bình thường, nói: “Bất quá là tâm tình có chút không vui, lười gặp người thôi.”

“Mẫu hậu vì sao tâm tình không vui? Là ai chọc tới mẫu hậu sao?” Vũ Văn Thịnh Hữu ‘kinh ngạc’ hỏi.

Lam Y Y nhẹ nhấp một ngụm trà thơm, lúc này mới hơi hơi thở dài, nói: “Không có, chính là nhất thời rảnh rỗi, có chút không quen.”

“Thì ra là thế.” Trên mặt Vũ Văn Thịnh Hữu lộ ra một cái tươi cười hiểu rõ, lập tức lại nhíu mày, nói: “Bất quá, mẫu hậu tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp. Nhĩ thần có một ý định, có thể khiến tâm tình mẫu hậu thoải mái, chính là không biết mẫu hậu có nguyện ý hay không.”

Trong mắt Lam Y Y hiện lên một tia nghi hoặc, cảm thấy hứng thú, hỏi han: “À? Nói nghe một chút.” Mấy ngày nay nàng đều ở không gian trong giải sầu, tuy cũng không có vậy tâm tình không vui giống như nàng nói, nhưng đối với sự kiện kia vẫn là canh cánh trong lòng. Nếu hấn có biện pháp làm ình vui vẻ, quên đi sự kiện kia, đương nhiên mình sẽ đồng ý.

Vũ Văn Thịnh Hữu nghe vậy, khoe miệng hơi cong, một tia tươi cười tính kế chợt lóe rồi biến mất.

“Nghe Kính huynh nói, một đoạn thời gian gần đây sẽ không có mưa, thời tiết sáng sủa. Không bằng, để cho nhĩ thần mang theo mẫu hậu đi ra ngoài giải sầu, thuận tiện nhìn một cái ngàn dặm non sông của vương triều Đại Yên chúng ta.”

Lam Y Y nghe vậy, trong lòng hơi xao động.

Vũ Văn Thịnh Hữu lại nói: “Đương nhiên, nếu mẫu hậu lo lắng rời cung lâu, chúng ta có thể chỉ đi dạo tại kinh thành. Sau đó lại quyết định, muốn du lịch hay không. Dù sao còn có thời gian, một tháng rưỡi mẫu hậu mới có thể hồi cung. Sao không nhân cơ hội này giải sầu đi!”

Cái này làm Lam Y Y thật sự không bình tĩnh, trên mặt lộ ra vài phần kích động.

Nói nàng không muốn đi ra ngoài du lãm núi sông, tuyệt đối là giả. Dù sao, nơi này cũng không có cái gì giải trí. Cả ngày đọc sách, chơi cờ tuy rằng cũng khá, nhưng cứ thế mãi cũng sẽ phiền chán. Huống chi, nàng quả thật muốn nhìn một chút quốc gia do Vũ Văn Thịnh Duệ thống trị đến tột cùng là cái bộ dáng gì.

Nhìn thấy trên mặt Lam Y Y lộ ra vẻ kích động, Vũ Văn Thịnh Hữu chỉ biết chuyện tình, du lịch thập phần không sai, trong lòng hiện lên nhiều loại tính kế, trên mặt cũng không thay đổi biểu tình.

Tuy rằng, gần đây ấn tượng của hắn đối với mẫu hậu thay đổi rất nhiều, nhưng đối với hắn mà nói, người quan trọng nhất vẫn là hoàng huynh. Nếu bảo hắn chọn một trong hai người, hắn tuyệt đối sẽ lựa chọn hoàng huynh. Cho nên, vì cơ nghiệp của hoàng huynh, hắn không thể không dùng một ít thủ đoạn, làm ầu hậu biến mất một đoạn thời gian.

Trong khoảng thời gian này, hắn sẽ hết sức làm cho hoàng huynh thích người khác, dần dần phai nhạt tình cảm với mẫu hậu. Tốt nhất chờ sau khi lập hậu, hết thấy trở thành kết cục đã định, hãy ầu hậu trở về.

Nghe nói, vài người ứng cử cho vị trí hoàng hậu đều vô cùng không tồi, tạo nhiều cơ hội cho bọn họ một chút, còn sợ hoàng huynh sẽ quên không được mẫu hậu sao?

Hắn là nam nhân, rất hiểu được thói hư tật xấu của nam nhân.

Từ trước đến nay là ăn trong bát nhìn trong nồi, có mới nới cũ. Thời gian dài không thấy mặt, cho dù là tình cảm thâm hậu bao nhiêu, cũng sẽ chậm rãi phai nhạt, thích người khác cũng không tính việc khó. Việc này đối với hoàng huynh đối và hậu đều tốt. Dù sao, hắn đã nhìn ra, mẫu hậu cũng không có cái loại tình yêu nam nữ này đối với hoàng huynh.

Nói nhiều như vậy, kỳ thật chính là trong nháy mắt.

Lúc này, Lam Y Y rốt cục hạ quyết tâm.

“Được, ta đồng ý đề nghị của con.” Lam Y Y nói, “Ánh Phong, chuẩn bị một chút, ai gia muốn cải trang ra cung.”

22. Chương 41-42

Chương 41

Vũ Văn Thịnh Hữu đối xong quần áo, an vị bên ngoài điện chờ Lam Y Y. Trên người hắn mặc cẩm y hoa phục màu lam, mái tóc dài suốt buộc chặt lên, mặt trên cài một cây trâm bạc ngọc trắng tinh mỹ, nhìn giống như là công tử nhà vương công thế gia. Một đôi mắt hoa đào chưa cười lại ẩn tình, tuấn mỹ cao quý, lại mang theo một cỗ phong lưu tà mị, làm cho nhìn các cung nữ thấy hắn lạnh lẽo đỏ mặt.

Vũ Văn Thịnh Hữu ngoài mặt lạnh nhạt, trong tâm đã có chút chờ đợi. Hắn vẫn đang đoán, mẫu hậu sẽ lấy hình tượng gì xuất hiện ở trước mặt hắn. Nếu mẫu hậu ăn mặc thành nữ tử bình thường, bộ dạng của nàng thoát nhìn tuổi trẻ như thế, khi cùng hắn đi chung, chỉ sợ người khác sẽ nghĩ đến bọn họ là một đôi vợ chồng mới cưới.

Nghĩ đến đây, Vũ Văn Thịnh Hữu không khỏi âm thầm mắng mình một chút. Hai ngày này hắn tuyệt đối là bị chuyện của hoàng huynh cùng mẫu hậu kích thích, nếu không, trong lòng làm sao lại có ý tưởng quỷ dị này. Dù sao không phải ai đều có thể giống như hoàng huynh, có năng lực thừa nhận cường đại. Tuy mẫu hậu trẻ trung lại xinh đẹp, nhưng hắn chính là người thường, căn bản không tiếp thụ được loại tình cảm đi ngược luân thường này. Huống chi, thiên hạ nhiều mỹ nữ như vậy, làm sao mẫu hoàng huynh lại hết hy vọng như vậy, thích một người tuyệt đối không nên thích chứ?

Ngay tại thời điểm Vũ Văn Thịnh Hữu miên man suy nghĩ, bỗng nhiên nghe được thanh âm quen thuộc lại mang theo một chút xa lạ truyền đến: “Sở huynh, để huynh đợi lâu, chúng ta hiện tại xuất phát đi.”

Vũ Văn Thịnh Hữu lập tức theo giọng nhìn lại, thấy một thiếu niên áo xanh đang đi về phía hắn. Thiếu niên này, bộ mặt tuấn tú vô cùng, ánh mắt cao quý đậm đặc, nhất cử nhất động lộ ra một loại cực kỳ tôn quý tao nhã, làm kẻ khác cảm thấy không thể thốt nên lời.

Vũ Văn Thịnh Hữu hơi hơi sửng sốt, cảm thấy được này người rất là quen mặt, lại không thể nhớ ra hắn là ai. Bất quá, liên tưởng đến nơi này là hành cung của thái hậu, sắc mặt Vũ Văn Thịnh Hữu chợt biến đổi, không dám tin mở to hai mắt.

“Mẫu... mẫu hậu?”

Lam Y Y hơi nâng mi, trong ánh mắt nhất thời nhiễm lên một tia anh khí của thiếu niên, thần nhiên nói: “Ta họ Lam, tên một chữ Tự. Sở huynh kêu ta Lam huynh hoặc là Lam tiên sinh thì tốt lắm.”

Vũ Văn Thịnh Hữu bên ngoài hành tẩu giang hồ dùng tên giả là Sở Cuồng, khi hai người nói chuyện phiếm, Vũ Văn Thịnh Hữu từng nói cho Lam Y Y.

Vũ Văn Thịnh Hữu vẫn cảm thấy được không thể tin, thiếu niên trước mắt này nhìn thế nào cũng không vượt qua hai mươi tuổi, thoát nhìn còn muốn nhỏ hơn hắn. Quan trọng nhất là, ở trên người nàng, hắn căn bản tìm không thấy một tia bóng dáng của mẫu hậu, thậm chí ngay cả khí chất cũng biến hóa, giống như là một con nhà thế gia chân chính.

Hắn lại không biết, hiện tại Lam Y Y là mang khí chất của kiếp trước. Kiếp trước nàng vừa mới lên đại học, còn chưa có bị nhiễm bẩn, có thể nói, cho tới bây giờ, nàng mới hoàn toàn từ bỏ thân phận Lưu thái hậu, hiển lộ ra mặt chân thật nhất của nàng.

Bất quá Vũ Văn Thịnh Hữu chỉ thất thố trong nháy mắt, lập tức liền điều chỉnh lại, trong mắt hiện lên một tia hứng thú, chấp tay với Lam Y Y, vang lời gọi: “Lam huynh.”

Trên mặt Lam Y Y hiện lên một tia vừa lòng, nàng thật sự không nghĩ sau khi ra ngoài, còn mang theo mặt nạ thái hậu, thật sự là quá mệt mỏi.

Vũ Văn Thịnh Hữu căn bản không mang tùy tùng gì, hắn vô cùng tự tin đối với thực lực của hắn. Mà Lam Y Y chỉ dẫn theo Vương Phúc võ công cực cao.

Vũ Văn Thịnh Hữu cùng Lam Y Y lên một chiếc xe ngựa có bề ngoài hoa lệ, loại xe ngựa này ở khắp kinh thành đều có thể thấy được, cũng không thu hút sự chú ý của người ngoài, Vương Phúc ở bên ngoài đảm đương nhiệm vụ phụ xe.

Vương Phúc thập phần cảnh giác đối với Vương gia Vũ Văn Thịnh Hữu phong lưu này, rất không nguyện ý để cho hắn cùng Lam Y Y cùng một chỗ, ai biết hắn sẽ làm ra cái chuyện tình cảm thú vị gì, giống như là Hoàng Thượng ngày đó. Bất quá, hắn cũng không thể vi phạm mệnh lệnh chủ tử, chỉ đành vừa đánh xe, vừa chú ý tình huống trong xe, kiên quyết không cho Vũ Văn Thịnh Hữu có cơ hội tiếp cận chủ tử.

Nội thất bên trong xe ngựa sức thập phần thoải mái, dưới sàn trải da lông mềm mại, cắt may thập phần tinh xảo. Cái bàn có thể gấp lại, nếu mệt mỏi, còn có thể nằm xuống nghỉ ngơi.

Lam Y Y cùng Vũ Văn Thịnh Hữu có thể xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng tinh mỹ, nhìn đến cảnh sắc bên ngoài, người bên ngoài lại thấy không rõ tình cảnh bên trong. Giữa hai người là cái bàn cờ, quân cờ giăng khắp nơi, đúng là đang tiêu diệt lẫn nhau.

“Cạch.” một tiếng, Vũ Văn Thịnh Hữu hạ xuống một quân cờ trắng, cười nói: “Lam huynh, xem ra này kết cục đã định rồi.”

Lam Y Y mỉm cười, từ chối cho ý kiến, nhìn ván cờ trầm tư. Quân đen kẹt ở giữa hai ngón tay mảnh khảnh tuyệt đẹp, đầu ngón tay hồng hồng phần nở, quân cờ đen lại bóng loáng mượt mà, hai thứ tương phản, lại làm cho người ta cảm thấy một loại mỹ cảm.

Vũ Văn Thịnh Hữu từ trước đến nay có một đôi mắt phát hiện mỹ nhân, thấy thế, ánh mắt hơi hơi chợt lóe, rồi lại không dấu vết dời tầm mắt đi, lúc này, cách thành đã không xa, người đi đường cũng nhiều lên, tiếng ồn ào bắt đầu xâm nhập vào xe, nhất là thời điểm một trận thanh âm binh khí tương giao mang theo mùi máu tươi truyền vào thùng xe, Vũ Văn Thịnh Hữu không khỏi nhíu mày.

“Vương Phúc, bên ngoài sao lại thế này?” Lam Y Y đang vui đầu phá ván cờ cũng nhin không được, ngừng đầu hỏi.

“Uy ——” Bên ngoài, Vương Phúc lập tức kéo dây cương, thấy xe ngựa ngừng lại, lúc này mới đáp: “Bất quá là giang hồ tranh cãi, chờ bọn họ xong việc, chúng ta liền đi qua. Chủ tử an tâm chờ một chút lập tức tốt rồi.”

Giọng của Vương Phúc mang theo một loại lạnh nhạt coi thường sinh mệnh. Hẳn trước kia chính là người trong giang hồ, sớm đã nhìn quen chuyện giang hồ báo thù, lại ở hoàng cung là nơi tàn khốc âm u nhất thiên hạ nhiều như vậy năm, có thể nói, trừ bỏ chủ tử mà hẳn nhận định, còn sinh mệnh những người khác trong mắt hẳn, quả thực không khác gì con kiến.

Lam Y Y nghe vậy, tiếp tục nghiên cứu ván cờ, đối với chuyện xảy ra bên ngoài đã không chút nào quan tâm. Bởi vì, nàng bây giờ còn không nghĩ có dính líu gì với người trong giang hồ. Hơn nữa, thân phận của nàng đặc thù, muốn nhúng tay vào không chừng lại gây ra cái gì phiền toái.

Còn Vũ Văn Thịnh Hữu, hẳn không đi gây chuyện là tốt lắm rồi, còn trông cậy hẳn đi ra tay tương trợ sao?

Vì thế, liền hình thành một loại tình huống như vậy.

Bên ngoài xe ngựa đao quang kiếm ảnh, máu văng khắp nơi. Trong xe ngựa, cũng là yên tĩnh ảm áp.

Bất quá, bọn họ không đi tìm phiền toái, không có nghĩa là phiền toái không chọc đến bọn họ.

“Làm càn!” Bên ngoài truyền đến giọng Vương Phúc quát lớn cực kỳ lạnh nhạt, sau đó chính là giọng một cô gái kêu rên.

“Khụ khụ khụ, vị tráng sĩ này, tiểu nữ tử gặp bị kẻ thù đuổi giết, nếu tráng sĩ chịu ra tay cứu giúp, tiểu nữ tử vô cùng cảm kích.” Giọng một cô gái tuổi trẻ mang theo khẩn cấp, suy yếu nói.

Chương 42

Trên mặt Vương Phúc không có chút nào biến hóa, lạnh lùng phun ra một chữ: “Cút!”

“Ha ha, con điếm thói, người chạy đi, ta xem người rốt cuộc có thể chạy đi nơi đâu?” Một gã đàn ông âm loạn tàn nhẫn nói.

“Người tới, bắt ả cho lại ta.” Gã vung bàn tay to lên, phía sau năm người cầm đao đồng loạt cười cười quái dị đi lên.

Trên mặt cô gái kia lộ ra vẻ tuyệt vọng, nàng thà chết cũng không chịu nhục.

“Khoan!” Lúc này, trong xe ngựa đột nhiên truyền ra một thanh âm thập phần dễ nghe.

Chính là, mấy người kia sẽ không vì một giọng nói xa lạ mà dừng lại, thế công vẫn không giảm, mắt thấy cô gái sẽ bị bắt, đột nhiên vài luồng gió mạnh chợt đánh úp lại, chỉ nghe ‘rầm rầm rầm rầm’ vài tiếng, toàn bộ vũ khí của họ đều bay ra ngoài, sau đó rầm rầm một tiếng gãy mất.

Ra tay đương nhiên là Vương Phúc. Gã đàn ông lúc này thấy thế đành phải nuốt nước miếng, tự trấn định nói: “Người là cao nhân phương nào, quản việc của chúng ta làm gì?”

Trong xe ngựa, giọng dễ nghe lại vang lên: “Nơi này dưới chân kinh thành, các người to gan lớn mật, dám hành hung ở đây, coi rẻ hoàng uy, thật sự là đáng chết!”

Nhìn thấy Vương Phúc ra tay, ánh mắt nữ tử kia đột nhiên sáng ngời, trên khuôn mặt cũng lộ ra một tia hi vọng hô về phía xe ngựa: “Xin công tử cứu ta, ta nguyện ý làm nô vi tì, cả đời hầu hạ công tử.”

Gã đàn ông kia chớp mắt, biết là đối phương cũng không phải thật muốn bênh vực kẻ yếu, chỉ là họ thấy chướng mắt. Hơn nữa, phe của gã nếu náo loạn tiếp, cũng có ý tứ coi rẻ hoàng quyền, nếu bị quan phủ biết, bọn họ quả thật sẽ có chút phiền toái.

Phải biết rằng, người trong giang hồ, việc không muốn nhất chính là dính líu với quan phủ. Người trong xe ngựa vậy, vừa thấy chính là con nhà Vương công, là người bọn họ không muốn trêu chọc nhất.

Vì thế, hần liền khom người cười nói: “Là chúng ta sai, chúng ta lập tức rời đi. Cản đường của đại nhân, xin đại nhân đừng so đo với những kẻ bình thường như cọng cỏ quanh đường chúng ta.”

Dứt lời, lui lại, bốn người lần nữa bắt nàng kia lại.

Đột nhiên, một khối lệnh bài màu đen sẫm từ ống tay áo của hần trượt ra. Hần lập tức khom người nhặt.

Vương Phúc vốn vẫn lạnh mắt nhìn bọn họ, nhìn thấy lệnh bài màu đen kia, đồng tử đột nhiên co rút lại, tiếp theo năm ngón tay cứng lại, sắc mặt âm trầm hỏi han: “Các ngươi là người của Âm Tinh Các?”

Gã đàn ông kia hơi hơi sửng sốt, sau đó cười làm lành nói: “Chúng ta không phải người của Âm Tinh Các, bất quá chủ nhân của chúng ta nguyện trung thành với Âm Tinh Các. Lần này, chúng ta bắt nữ nhân này, chính là vì hiến cho đại nhân của Âm Tinh Các.”

Khi nói chuyện, trên mặt lộ ra thần sắc kiêu ngạo. Ở trên giang hồ, làm sao không biết Âm Tinh Các?

Đó chính là một thế lực thần bí tồn tại đã lâu đời. Người của Âm Tinh Các, đến trẻ em ba tuổi nghe tiếng cũng khóc thét. Bởi vì, Âm Tinh Các không chỉ cường đại, nó còn đại biểu cho thần bí, lãnh khốc, tàn nhẫn cùng với khát máu.

Hiện tại mọi người biết về Âm Tinh Các, bất quá là Âm Tinh Các là một tổ chức sát thủ, nhưng không phải ai cũng biết, Âm Tinh Các tuyệt đối không chỉ có một cỗ thế lực này. Không ai biết hang ổ Âm Tinh Các đến tột cùng ở nơi nào, không ai biết hiện tại nó đã cường đại tới cỡ nào rồi.

Nghe nói, các triều đại trước từng có một vị hoàng đế phái binh bao vây tiêu trừ Âm Tinh Các, chẳng những không có diệt được Âm Tinh Các, ngược lại tổn thất thảm trọng, vài ngày sau, vị hoàng đế kia bị phát hiện chết ở trên long sàng, nhưng không biết được hần đến tột cùng là chết như thế nào. Cuối cùng rốt cục không giải quyết được gì.

Về sau, cũng có hoàng đế rất là kiêng kỵ Âm Tinh Các, nhưng bởi vì Âm Tinh Các làm việc âm thầm, cũng không gây chuyện thị phi, không có dấu hiệu tạo phản, nên dần dần yên tâm.

Tổ chức sát thủ Âm Tinh Các, tuyệt đối là tổ chức sát thủ lớn nhất giang hồ. Bất quá, cho tới nay, bọn họ chưa bao giờ có liên quan hoặc cản trở nhiệm vụ của vương công đại thần hay con cháu hoàng tộc, đây cũng là một trong những nguyên nhân triều đình có thể dễ dàng tha thứ cho nó tiếp tục tồn tại.

Nghe Vương Phúc nhắc tới Âm Tinh Các, ngay cả Vũ Văn Thịnh Hữu trong xe ngựa cũng khẽ biến sắc mặt.

“Được rồi, các ngươi đi thôi!” Vương Phước Bình tỉnh nói.

Gã đàn ông kia lập tức mặt mày hớn hở, định mang theo mọi người rời đi. Đáng tiếc, bọn họ vừa mới quay lưng, đột nhiên trước ngực đau xót, còn không có hiểu được là chuyện gì xảy ra, liền mất đi ý thức. Ở vị trí chỗ trái tim, rõ ràng có một lỗ máu cỡ ngón tay, bên trong đang ồ ồ chảy máu đỏ tươi ra ngoài.

Mà nữ tử kia, đã bị những người đó đánh hôn mê bất tỉnh này giờ.

“Vương Phúc?” Lam Y Y nghi hoặc hỏi.

Vương Phúc lập tức phục hồi tinh thần lại, khom người nói hướng vào trong xe ngựa: “Lão nô không có làm theo mệnh lệnh thả bọn họ đi, xin chủ tử trách phạt.”

“Ngươi có nổi khổ tâm à?” Nếu bằng không, sẽ không thể không nghe mệnh lệnh của nàng.

“Phải.” Vương Phúc trầm giọng nói.

“Quên đi, bất quá là mấy cường đạo mà thôi. Nhớ rõ, không có lần sau.” Lam Y Y nói.

“Vâng, tạ ơn chủ tử khai ân.”

Xe ngựa tiếp tục đi tới, sau đó không lâu, nơi đây đột nhiên xuất hiện người mặc quần áo đen toàn thân, trên mặt chỉ lộ ra một đôi mắt lãnh khốc, không có chút dao động.

Người này đi đến chỗ năm cỗ thi thể, nhìn miệng vết thương trước ngực bọn họ, trong mắt hiện lên kinh ngạc.

Sau đó tùy tay chém ra một chưởng, mấy thi thể đều hóa thành tro bụi, không còn một chút dấu vết.

Người này hơi hơi đưa tay, đã hút thi thể cô gái kia vào trong tay, sau đó mất đi bóng dáng.

Trên xe ngựa, Lam Y Y tựa vào vách xe, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tái nhợt, đột nhiên, nàng nôn khan một tiếng, cúi gập người.

“Mẫu hậu?” Vũ Văn Thịnh Hữu cả kinh, vội vàng lấy ống nhổ trên xe ngựa đặt ở trước mặt Lam Y Y, vừa khê vuốt phía sau lưng của nàng, vừa nắm một cái cổ tay của nàng để vận chuyển nội lực vào, Lam Y Y nôn khan vài tiếng, lúc này mới ngừng lại. Vũ Văn Thịnh Hữu lập tức đưa chén trà lên. Lam Y Y nhấp một ngụm nhỏ, lần này trên mặt có một tia huyết sắc.

Vũ Văn Thịnh Hữu thấy bộ dáng nàng suy yếu, giữa mi tâm hiện lên một tia đau lòng, hắn không nghĩ tới, mẫu hậu luôn luôn kiên cường, lại cũng có thời điểm yếu ớt như thế. Chính là, hắn nhớ rõ, trước kia khi nhìn thấy mẫu hậu trừng trị cung nữ, sai người đánh chết thái giám, thậm chí hạ chỉ xét nhà diệt tộc, đều không có chút khác thường, làm sao hiện tại chỉ thấy mấy tử thi liên ối thành như vậy?

Điều này làm cho hắn cảm giác có chút không thông.

Hay là, mẫu hậu trước kia kiên cường đều là ngụy trang?

Dù đang miên man suy nghĩ, Vũ Văn Thịnh Hữu vẫn lấy một hộp cam thảo đưa trước mặt cho nàng ngậm.

“Chỉ buồn nôn một chút, sẽ không sao nữa.” Vũ Văn Thịnh Hữu nói.

Lam Y Y nhìn Vũ Văn Thịnh Hữu một cái, phát hiện trên khuôn mặt luôn luôn phong lưu không kèm chế được của hắn mang theo quan tâm nhẹ nhàng, trong đôi mắt nhìn nàng thậm chí còn có một mảnh hoang mang.

Lam Y Y cầm lấy một miếng ngậm vào trong miệng, trong mắt hiện lên mỉm cười, nói: “Cám ơn.”

Nghe được mẫu hậu luôn luôn xa cách mình nói lời cảm ơn, Vũ Văn Thịnh Hữu đột nhiên cảm thấy không được tự nhiên, trên mặt hơi hơi nóng lên, không khỏi dời ánh mắt đi, không dám lại nhìn nàng.

Xe ngựa rất nhanh liền vào thành, sau đó ngừng lại ở trước một tòa tửu lâu xa hoa.

“Chủ tử, đã gần chính Ngọ, xin chủ tử ủy khuất một chút, hiện tại vào tửu lâu dùng bữa!” Vương Phúc ở ngoài xe ngựa nói, trong giọng mang theo một tia áy náy tự trách. Đều là bởi vì hắn, chủ tử mới phải chịu tội.

“Ừ.” Lam Y Y hơi hơi lên tiếng, sẽ không nói nữa.

Màn xe ngựa mở ra, có một công tử mặc cẩm y hoa phục, tuấn mỹ tà mị đi xuống. Mọi người trên đường không từ ghé mắt nhìn.

Tiếp theo, lại có một tiểu công tử vóc người nhỏ xinh từ trong xe ngựa xa hoa đi ra, bộ dáng tuấn tú, khiến mọi người vẫn ngây ngốc xem.

Vũ Văn Thịnh Hữu thấy mọi người nhìn về phía mẫu hậu của hắn, trong lòng hờn giận, lập tức đưa tay ôm Lam Y xuống, mẫu hậu của hắn là nữ nhân tôn quý nhất trên đời này, sao có thể cho những người này tùy tiện xem? Hắn thực hận không thể lập tức mang nàng vào quán, ngăn cách tầm mắt rình mò của những người đó.

23. Chương 43-44

Chương 43

Tửu lâu này có ba tầng, cửa sơn son thiếp vàng, ngói lưu ly trắng lệt, tên gọi là Phiêu Hương Lâu.

Tên tuy rằng nữ tính, nhưng ở trong kinh thành cũng coi như thập phần nổi danh. Nhất là, chủ của lão bản là một giai nhân tuyệt sắc, hơn nữa đồ ăn có chút đặc sắc, trang hoàng cũng có phong cách, cho nên, mỗi

ngày lượng khách cũng không ít. Đương nhiên, người đến để muốn gặp được chủ quán cũng không phải ít. Chẳng qua vị nữ chủ quán này cực hiếm khi lộ diện, nghe nói, phía sau nàng cũng có bối cảnh không nhỏ, chính là quan lại bình thường cũng không thể trêu vào.

Đại đa số thực khách trong Phiêu Hương Lâu là nhà phú quý, bởi vậy, Lam Y Y cùng Vũ Văn Thịnh Hữu xuất hiện cũng không bị chú ý nhiều, bởi vì bộ dạng của bọn họ xuất sắc hơn mọi người ở đây một chút thôi.

Vũ Văn Thịnh Hữu vốn có năng lực vô cùng chịu khổ, từ trước đến nay thích ứng trong mọi hoàn cảnh. Nếu chỉ có một mình hắn, cho dù ăn cơm ở ngoài đường cũng không có vấn đề. Bất quá, hắn cũng không thể ủy khuất mẫu hậu như vậy.

Mẫu hậu thân phận cao quý, dùng cơm ở chốn đông người là không phù hợp. Hơn nữa, mẫu hậu dù sao cũng là nữ nhân, ngay cả khi ở trong cung, đều thường xuyên ẩn mình ở sau bức rèm che, hiện tại nhìn thấy nhiều người như vậy, khẳng định không được tự nhiên. Lỡ bị người ta va chạm, vậy chẳng phải là thực mất hứng sao?

Bởi vậy, Vũ Văn Thịnh Hữu mang Lam Y Y đi lên lầu hai, lầu hai dùng bình phong tinh mỹ cùng với các loại bồn hoa để ngăn cách thành một gian phòng tao nhã, sáng ngời, lịch sự, lại riêng tư.

Lúc này đúng là giờ cơm, khách đến tửu lâu rất nhiều. Khi hai người lên lầu, lầu hai cũng chỉ còn lại một gian cuối cùng. Vũ Văn Thịnh Hữu nhíu mày, rất muốn đổi qua tửu lâu khác, bất quá, Lam Y Y lại nói không sao, Vũ Văn Thịnh Hữu lúc này mới đồng ý.

Gọi món ăn xong, hai người ngồi ở bên cạnh bàn, chậm rãi uống trà. Trong khoảng thời gian ngắn, cũng không nói gì. Bất quá, cách vách đột nhiên truyền đến một cái tên quen thuộc, khiến Lam Y Y cùng Vũ Văn Thịnh Hữu liếc nhau, không hẹn mà cùng nghiêng tai lắng nghe.

Kỳ thật, giọng của người nọ cũng không lớn, nhưng ai bảo hai người đều có nội lực thâm hậu đâu! Lam Y Y tuy rằng là không rành võ học lắm, nhưng nội lực của nàng cũng không thể xem thường a!

Nói chuyện chính là nữ tử tuổi trẻ, mà người nàng nhắc tới, chính là quận chúa Ngọc Trà.

Chỉ nghe trong giọng nữ nhân kia mang theo một tia nhu thuận cùng điềm đạm đáng yêu: “Biểu ca, ca đừng tức giận. Quận chúa Ngọc Trà cũng không phải cố ý đánh ta.”

“Hừ, không phải cố ý, vậy khẳng định là cố tình. Ta vốn nghĩ ả chỉ là có chút tùy hứng, ai biết ả quá dã man như vậy, ngay cả thiếu nữ như nàng cũng không buông tha.” Trong giọng nói của nam tử trẻ tuổi mang theo tức giận nồng đậm, “Nàng xem nửa bên mặt của nàng đều sưng lên rồi.”

“Biểu ca, quận chúa Ngọc Trà không phải là người như thế, nàng trước kia rất hợp với ta. Nàng gần đây tâm tình không tốt, khó tránh khỏi nóng tính một chút, biểu ca không nên tức giận nàng.” Nàng kia còn nói thêm, đúng là mọi lời đều nói tốt cho quận chúa Ngọc Trà.

“Kha Nguyệt, tâm địa của nàng thực thiện lương. Mặc dù bị ả đối đãi như thế, còn nói tốt cho ả, ta trước kia thật sự là bị mù mắt, mới có thể mềm lòng động tâm với ả.” Nam tử lại tức giận bất bình nói.

Lam Y Y hơi hơi nâng mày, thì ra là đối tượng Ngọc Trà ngưỡng mộ trong lòng – Vu Hồng Phi cùng với thanh mai trúc mã Vương Kha Nguyệt của hắn.

Ngọc Trà vẫn đều được bảo vệ thật tốt, rất khờ dại, cũng quá tùy hứng. Không biết nhường nhịn, lên mặt cậy mạnh, sớm muộn gì sẽ chịu thiệt thòi lớn. Hơn nữa, Vương Kha Nguyệt kia hiển nhiên vô cùng có tâm kế, biết giả nhu nhược rộng lượng để lung lạc tâm nam nhân, điểm này, so với Ngọc Trà hơn nhiều lắm.

Lam Y Y thở dài có chút phiền muộn. Nàng mặc dù có chút oán hận Ngọc Trà không hiểu chuyện, muốn hung hăng đánh tỉnh nàng ta. Nhưng nhìn đến Ngọc Trà bị một nữ nhân xuất thân thấp hèn hại, trong lòng nàng cũng có chút không thoải mái.

Bất quá, tạm thời, nàng vẫn là sẽ không đi quản chuyện của Ngọc Trà. Chỉ có làm cho nàng ta chịu nhiều đau khổ, nàng ta mới có thể hối cải để làm người mới, hiện tại nàng quản, nói không chừng còn có thể bị Ngọc Trà ghi hận.

Trên mặt Vũ Văn Thịnh Hữu không có chút dị sắc, hắn cùng Ngọc Trà căn bản không có tình cảm gì, chỉ sợ nàng chết, hắn cũng sẽ không động một chút mảy.

Vương Kha Nguyệt lại nói: “Biểu ca động tâm cũng là đương nhiên. Dù sao, không phải ai cũng có dũng khí phản kháng thái hậu. Hơn nữa, vẫn là nàng vì biểu ca. Thậm chí nàng bị phế làm quận chúa, đều là vì biểu ca, thâm tình như vậy, cho dù là ta cũng thực xúc động. Biểu ca vì ta tát nàng một cái, chẳng phải là sẽ làm nàng thương tâm sao.”

Trong mắt Vu Hồng Phi hiện lên một tia áy náy, tức giận quả nhiên giảm rất nhiều. Bất quá, cũng thương tiếc cô gái trước mắt này. Từ nhỏ đến lớn, nàng luôn như vậy thiện lương am hiểu lòng người như vậy, làm hắn đau lòng không thôi.

“Ai, ta hiểu được. Cho nên, ta mới vẫn dễ dàng tha thứ cho tùy hứng của nàng ấy. Nếu nàng ấy chịu gặp nàng xin lỗi, ta liền tha thứ. Nguyệt nhi, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ không để nàng chịu ủy khuất làm thiếp.” Vu Hồng Phi cầm tay nàng, thâm tình nói.

Trên mặt Vương Kha Nguyệt nhất thời nhiễm lên một rặng mây đỏ, xấu hổ nhìn hắn một cái, nói: “Chỉ cần vẫn có thể ở chung với biểu ca, làm thiếp cũng không sao. Hơn nữa, quận chúa Ngọc Trà sẽ không đồng ý cho ta làm chính thê.”

“Hừ, ý ta đã quyết. Việc này không phải do nàng ta.” Vu Hồng Phi nói.

Chương 44

Trong lời nói kế tiếp, đều là một ít lời thân mật, Lam Y Y cùng Vũ Văn Thịnh Hữu đều tự động không nghe.

Bất quá, trên mặt Lam Y Y lại mang theo một tia lạnh lẽo. Hừ, Ngọc Trà mặc dù bị phế làm quận chúa, cũng vẫn là người trong hoàng tộc. Mặc dù Vu Hồng Phi tuổi trẻ tài cao đã làm tới quan tam phẩm, nhưng không thể để cho hắn khiêu khích tôn nghiêm hoàng tộc. Hắn muốn cho cái nữ nhân kia làm chính thê, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Nàng cùng Ngọc Trà tranh giành nhau là một chuyện, nhưng chuyện này không chỉ là Ngọc Trà không thể chịu ủy khuất, mà là quan hệ đến mặt mũi hoàng tộc. Làm cho đường đường quận chúa cùng một cô gái bình thường xuất thân bình dân cùng ngồi cùng ăn, đối với hoàng tộc mà nói, quả thực chính là vũ nhục, tin rằng Hoàng nhi cũng sẽ không đồng ý.

Nếu hắn khư khư cố chấp, như vậy nàng cũng chỉ có thể chia rẽ uyên ương, cùng lắm thì làm cho Ngọc Trà cùng một danh công chúa khác giống như đi hòa thân.

Trong lúc này, toàn bộ thức ăn đã được đưa lên. Lam Y Y liếc mắt Vương Phúc đứng hầu ở phía sau một cái, nói: “Vương Phúc, người cũng ngồi xuống ăn đi!”

“Dạ, tạ ân điển của chủ tử.” Vương Phúc cũng không có chối từ, cung kính tạ ơn một tiếng ngồi xuống.

Vũ Văn Thịnh Hữu thấy Lam Y Y ăn mấy miếng rồi thôi, cũng ngừng lại, hỏi: “Mẫu..... Lam huynh sao không dùng nhiều một chút? Thức ăn không hợp sao?” Dứt lời, xem xét toàn bộ thức ăn tinh mỹ đầy bàn, không khỏi có chút nghi hoặc.

Vương Phúc thấy Lam Y Y là chủ tử cũng ngừng lại, cũng không dám tiếp tục dùng cơm, sụp mi thuận mắt ngồi nghe, chính là trong mắt xẹt qua một tia tự trách. Nếu không có hắn giết người ở trước mặt chủ tử, chủ tử làm sao sẽ khó chịu như thế? Bất quá, mấy người kia hắn không thể không giết.

Lam Y Y mỉm cười nói: “Không, nơi này thức ăn không tồi. Nhất là món gà lóc xương hầm hương sen này, rất đặc sắc. Chẳng qua ta không có thèm ăn thôi.”

Hôm nay có thể nói là lần đầu tiên Lam Y Y trực tiếp nhìn đến người chết như thế, hiện tại nhớ tới còn có chút buồn nôn. Bất quá, này cũng không phải chuyện to gì, không cần phải ngạc nhiên. Nếu về sau nàng rời hoàng cung, chuyện giống như vậy chỉ sợ vẫn phải gặp, về sau chậm rãi sẽ quen. Hơn nữa có nhiều người ảnh hưởng đến thèm ăn, nên ăn ít hơn bình thường.

Vũ Văn Thịnh Hữu nghĩ đến tình cảnh nàng nôn mửa lúc này khi ở trên xe ngựa, liền có chút hiểu rõ, trong ánh mắt mang theo một tia lo lắng, đẩy một đĩa thức ăn đến trước mặt nàng, nói: “Mẫu hậu mặc dù là không thoải mái, cũng nên ăn nhiều một chút. Nếu không, khi du lãm cảnh sắc trong thành chẳng phải là không có sức lực sao?”

Lam Y Y thấy Vũ Văn Thịnh Hữu quan tâm lại mang theo một tia không được tự nhiên, có chút kinh ngạc, đồng thời trong lòng cũng có chút vui mừng, quả nhiên cầm lấy đôi đũa lại ăn một ít.

Vũ Văn Thịnh Hữu thấy mẫu hậu nghe lời hần khuyên, khéo miệng hơi cong, cũng cúi đầu dùng bữa. Chính là Vương Phúc ngồi ở bên cạnh lại cảm giác được, tuy rằng hai người đều không nói nữa, nhưng không khí giữa bọn họ ảm áp lên không ít.

Vũ Văn Thịnh Hữu thấy mẫu hậu thích ăn điểm tâm nơi này, liền gọi tiểu nhị của Phiêu Hương Lâu đóng gói một phần mang đi, để ăn trên đường.

Đều không phải là điểm tâm nơi này ăn ngon hơn điểm tâm trong cung, mà là bởi vì, Lam Y Y có chút ngán thực ăn trong cung, muốn nếm thử chút mới mẻ. Huống chi, điểm tâm nơi này quả thật không tồi, lúc này mới ăn nhiều một ít. Bất quá, đối với hành động tri kỷ của Vũ Văn Thịnh Hữu, nàng vẫn cảm thấy vô cùng hưởng thụ.

Khi ba người Lam Y Y đang muốn xuống lầu, vừa lúc gặp Vu Hồng Phi cùng Vương Kha Nguyệt.

Lam Y Y liếc Vương Kha Nguyệt một cái, phát hiện bộ dạng của nàng cũng không quá đẹp, nhiều lắm xem như cái giai nhân xinh đẹp. Bất quá, trên người nàng mang theo một cỗ bình thản, rồi khí chất lại chọc người thương tiếc, kẻ khác thực dễ dàng sinh ra hảo cảm. Trên mặt của nàng thậm chí còn mang theo một tia ngượng ngùng ngọt ngào.

Wương Kha Nguyệt

Về phần Vu Hồng Phi, diện mạo ôn hòa tuấn nhã, ánh mắt mang theo hăng hái của thanh niên, vô cùng không tồi. Trách không được Ngọc Trà sẽ ái mộ hần.

Vu Hồng Phi cùng Vương Kha Nguyệt nhìn thấy hai người cũng sửng sốt, khi nhìn đến Lam Y Y, trong mắt lại hiện lên một tia kinh diễm.

Bất quá, Vu Hồng Phi lập tức thu hồi suy nghĩ, hơi chỉnh quần áo, hành lễ với Vũ Văn Thịnh Hữu: “Hạ quan tham kiến Thụy Vương điện hạ.” Trên mặt Vương Kha Nguyệt lộ ra vẻ khiếp sợ, sắc mặt khê biến, cũng vội vàng hành lễ theo.

Vũ Văn Thịnh Hữu nhìn nhìn chung quanh, phát hiện cũng không có bao nhiêu người chú ý, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, không kiên nhẫn xua tay, nói: “Ồ bên ngoài không cần đa lễ.” Hần cũng không hy vọng bị người nhìn thấu thân phận, bởi vì thật sự rất phiền toái.

Vu Hồng Phi cũng biết không tiện, nên thôi. Thân là hần cận thần của thiên tử, lúc trước đã gặp qua Vũ Văn Thịnh Hữu. Biết Hoàng Thượng thực để ý đệ đệ này, bởi vậy, không dám chậm trễ.

Nơi này là thang lầu, vô cùng không thích hợp nói chuyện. Lam Y Y căn bản không nghĩ sẽ tình cờ gặp ai ở đây, từ thời điểm bọn họ hành lễ với Vũ Văn Thịnh Hữu, liền mang theo Vương Phúc xuống lầu. Vũ Văn Thịnh Hữu thấy thế lập tức nói hai câu cho có lệ với hai người kia, rồi đuổi theo.

Wương Kha Nguyệt không khỏi nhíu mày, trong lòng có chút hờn giận: thiếu niên kia bộ dạng tuy rằng tuấn tú, nhưng cũng quá không hiểu cấp bậc lễ nghĩa. Biểu ca là quan tam phẩm của triều đình, ngay cả Thụy Vương cũng dừng lại hàn huyên cùng biểu ca, còn hần sao liền bỏ đi như vậy? Chẳng lẽ địa vị của hần còn tôn quý hơn Thụy Vương sao?

Wương Kha Nguyệt trước kia cũng không phải quá để ý những chuyện không liên quan đến bản thân như thế này, bất quá, sau khi đi vào kinh thành phồn hoa này, bởi vì quan hệ với Vu Hồng Phi, mọi người gặp nàng ai cũng cho nàng vài phần mặt mũi, thậm chí ngay cả hoàng hậu tương lai cũng mang vẻ mặt ôn hòa với nàng, khiến nàng có chút lảng lạng. Hiện tại nhìn thấy một người căn bản không để bọn họ vào mắt, trong lòng nhất thời có chút khó chịu.

Vừa định hỏi thăm biểu ca một chút lai lịch người kia, chỉ thấy biểu ca xuống lầu, nhìn ra ngoài cửa có chút đêm chiều.

Lời nói đã tới bên miệng bị nàng nuốt trở vào, ngược lại ôn nhu hỏi: “Biểu ca đang nhìn cái gì?”

Thần chí của Vu Hồng Phi bay trở về, hít sâu một hơi, nhú mày nói: “Không biết sao ta rõ ràng chưa có gặp qua thiếu niên kia, lại cảm thấy hắn có chút quen mắt.”

Diện mạo của Quận chúa Ngọc Trà cùng Lam Y Y có hai ba phần giống nhau, hắn nhìn cảm thấy quen mắt cũng không kỳ quái.

“Người biểu ca thường gặp luôn luôn có thân phận, hắn hẳn là cũng là con nhà quyền thế. Chính là không biết người này đến tột cùng là có thân phận gì, ngay cả biểu ca cũng không nể mặt.” Vương Kha Nguyệt nói.

Vu Hồng Phi không nói gì, bất quá hắn vẫn là nhớ kỹ thiếu niên này, sau khi trở về lại tìm hiểu. Người có thể giao hảo cùng Thụy Vương, thân phận nhất định không tầm thường. Huống chi, hắn tin tưởng trí nhớ của mình, thiếu niên có bề ngoài xuất sắc như vậy, nếu trước kia gặp qua, hẳn nhất định sẽ không quên.

Hai người mang tâm tư khác nhau trở về Vu phủ, cha mẹ Vương Kha Nguyệt vài năm trước đã bệnh chết, nàng ở kinh thành không có chỗ nương tựa, cho nên, nàng vẫn lấy thân phận biểu muội ở trong phủ của Vu Hồng Phi.

Chờ sau khi bọn họ trở về, nghe quản gia nói, quận chúa Ngọc Trà đến đây, đang ở trong đại sảnh chờ hắn.

Vu Hồng Phi nghe vậy, sắc mặt hơi hơi trầm xuống, nhưng không biết nghĩ tới cái gì lại mềm đềm một ít, than nhẹ một hơi, mang theo Vương Kha Nguyệt cùng nhau đi vào.

Hai má của Quận chúa Ngọc Trà tuy rằng đã bôi thuốc, nhưng vẫn có chút sưng đỏ, nghiêm trọng hơn Vương Kha Nguyệt, nhất là đôi mắt hành đào của nàng, thoát nhìn vô cùng đáng thương.

Quận chúa Ngọc Trà nhìn đến Vu Hồng Phi, ánh mắt hơi hơi sáng ngời, nhưng khi nhìn đến Vương Kha Nguyệt bên cạnh hắn, thần sắc trên mặt nhất thời trở nên ghen tị phần hận lên, hận không thể đem ăn luôn nàng.

Vu Hồng Phi ho nhẹ một tiếng, quận chúa Ngọc Trà nhất thời thu lại thần sắc, đáng thương nhìn về phía hắn, trong mắt hạnh sưng đỏ nhất thời nổi lên nước mắt.

Vu Hồng Phi đang muốn nói chuyện, nhưng khi nhìn đến bộ dáng của nàng, thần sắc đột nhiên biến đổi, trên mặt nhất thời lộ ra biểu tình không dám tin.

Hắn rốt cục biết vì sao mình nhìn đến thiếu niên kia lại cảm thấy thật quen thuộc, thì ra, mặt mày người nọ cùng quận chúa Ngọc Trà có vài phần tương tự. Chẳng qua, ánh mắt của thiếu niên kia trầm tĩnh, nhìn không ra chút cảm xúc, kẻ khác không dám mạo phạm, trên người càng mang theo một cỗ uy nghiêm vương giả, cùng quận chúa Ngọc Trà khác nhau quá xa, làm hắn nhất thời không liên tưởng nổi nét giống nhau của hai người.

Hiện tại ngẫm lại, thiếu niên kia cùng Thụy Vương có quan hệ chặt chẽ, thậm chí, thái độ của Thụy Vương đối với thiếu niên kia vô cùng khấn trương, làm hắn không tự chủ được nghĩ đến một người.

Bất quá, lập tức hắn liền phủ định suy đoán của mình. Sẽ không là người kia, tuy rằng có thể che dấu giới tính, nhưng tuổi thì không có biện pháp che dấu. Nhưng cho dù cố an ủi mình như thế, trong lòng Vu Hồng Phi vẫn sinh ra một tia bất an.

24. Chương 45-46

Chương 45

Vu Hồng Phi không thể xác định thân phận người nọ, trong lòng cũng đã không rối rắm giống ban như đầu, hiện tại nhìn thấy bộ dáng đáng thương này của Ngọc Trà, tâm lập tức mềm đi vài phần. Hắn tuy rằng luôn miệng nói, muốn lấy Vương Kha Nguyệt làm chính thê, nhưng hắn cũng biết, việc này rất khó khăn.

Bởi vì, quận chúa Ngọc Trà thất sủng là một chuyện, mặt mũi của hoàng tộc lại là một chuyện khác. Trừ phi, hắn làm ra công tích to lớn, rồi thỉnh cầu Hoàng thượng, Hoàng Thượng mới có thể đáp ứng.

Bất quá, công trạng không dễ lập như vậy.

Hơn nữa, hắn cảm thấy được gần đây Hoàng Thượng tựa hồ không coi trọng hắn giống trước kia, ngược lại vô cùng tin một gã Thừa tướng không biết lai lịch.

Nhớ tới thời điểm Hoàng Thượng phong Kính Vô Vi làm Thừa tướng, các vị đại thần tối sầm sắc mặt, làm cho hắn có chút vui sướng khi người gặp họa, đồng thời cũng có chút ghen tị. Giống như vị trí của mình đã bị người khác cướp đi.

Hiện tại người theo dõi Kính Thừa tướng không ít, hắn thật muốn nhìn xem hắn ta đến tột cùng có thể làm cái gì.

Đủ loại nguyên nhân, quận chúa Ngọc Trà cuối cùng vẫn là không có giải thích xin lỗi Vương Kha Nguyệt. Chuyện này liền trôi qua như vậy. Huống chi, Vu Hồng Phi cũng rõ ràng, lữ bị người biết đường đường một quận chúa lại giải thích xin lỗi một nữ tử bình dân, Hoàng Thượng tuy rằng sẽ không nói gì hắn, nhưng là khẳng định sẽ sinh lòng hiềm khích với hắn, đây không phải chuyện hắn nguyện ý nhìn đến.

Vương Phúc gửi xe ngựa ở Phiêu Hương Lâu, ba người Lam Y Y đi bộ ở trên đường. Tình cờ gặp mặt vừa rồi, cũng không ảnh hưởng gì đến tâm tình của Lam Y Y, nàng vô cùng hứng thú nhìn hết thấy chung quanh. Cửa hàng, nhà may, cửa hàng bạc, hàng trang sức, Lam Y Y đều ghé vào. Vũ Văn Thịnh Hữu cũng đi theo. Thậm chí, Lam Y Y còn vào một chỗ bán hàng bình dân trên vỉa hè, mua một cái quạt.

Vũ Văn Thịnh Hữu có kiến thức rộng rãi, đụng tới cái gì đều có thể giải thích một phần, đi suốt một đường này, thật hoà thuận vui vẻ.

Bất quá, khi tiến vào một tiệm bán ngọc, Vũ Văn Thịnh Hữu không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên nói với Lam Y Y: “Mẫu..... Lam huynh, ta có việc phải rời khỏi một chút, ngài ở trong này từ từ chọn lựa, ta lập tức trở về.”

Lam Y Y hơi hơi vuốt cằm nói: “Ừ, đi sớm về sớm.”

Ông chủ tiệm ngọc nhìn đến Lam Y Y ăn mặc không tầm thường, trên người lại mang theo một cỗ quý khí, lập mồm cười chào đón: “Hai vị, mời qua bên này. Trong tiệm của chúng ta, có đủ loại ngọc, bạch ngọc, thanh ngọc, hoàng ngọc, ngọc bích, hết thấy đều có. Ngài có thể tùy tiện xem, tùy tiện chọn.” Nói xong, dẫn hai người tới một khu rõ ràng là tinh phẩm.

Khách trong tiệm ngọc không nhiều lắm, chỉ có một đôi nam nữ trẻ tuổi. Nam tử kia vừa thấy liền biết là kẻ ăn chơi trác táng, mà nàng kia lại đáng người xinh đẹp, nhất cử nhất động đều có vẻ vô cùng ngả nón, rõ ràng không phải con nhà làng hoàng.

Vương Phúc thấy thế không khỏi nhú mày ghét bỏ, nghiêng người, ngăn cách tầm mắt của chủ tử. Người như vậy, căn bản là làm bẩn mắt chủ tử.

Lam Y Y vốn tính toán tùy tiện nhìn xem liền rời đi, bất quá, vì chờ Vũ Văn Thịnh Hữu, liền bắt đầu đánh giá mấy thứ này ngọc. Trâm ngọc, nhẫn ngọc, ngọc bội, vòng ngọc, cái gì cần có đều có, hơn nữa, chạm trổ tinh xảo, Lam Y Y xem xong cũng động tâm muốn mua.

“Ông chủ, lấy trâm bạch ngọc kia cho ta xem.” Lam Y Y nói.

“Vâng!” Ông chủ kia khoảng ba mươi tuổi, mang theo một bộ râu cá trê, dáng người vô cùng gầy yếu, thoát nhìn rất là khôn khéo.

Lam Y Y không nói lời nào thì thôi, vừa nói, lập tức hai người kia liền nhìn chăm chú.

Nàng kia chọn nửa ngày, cũng không có chủ ý chọn vật gì. Kỳ thật, nàng sợ chọn nhiều hắn sẽ tức giận, về sau không lật thẻ bài của nàng, cho nên mới do dự.

Ngay lúc nàng hết sức khó xử, đột nhiên toát ra một giọng nói vô cùng dễ nghe, lập tức hấp dẫn ánh mắt của nàng, muốn nhìn xem người nọ mua cái gì.

Vừa thấy, thật không tệ. Nàng chưa bao giờ gặp qua thiếu niên tuấn tú đâu như vậy! So với gã nam tử này của nàng, thì thiếu niên kia đẹp hơn gấp trăm lần.

May mắn, lời trong lòng của nàng không ai nghe thấy, nếu không, chỉ bằng việc nàng dám đánh đồng thái dương triều hậu cùng tiểu quan thấp hèn, nàng có thể chết mười lần.

Mà gã công tử bên cạnh nàng thì đang có vẻ mặt nàng đại ra, nước miếng đều chảy ra.

Vương Phúc thấy thế, trong lòng chán ghét, nghiêng người che Lam Y Y. Công tử quần áo lụa là kia cũng di động thân mình, vươn cổ ra nhìn.

Ánh mắt Vương Phúc lộ ra một tia sát khí, đang nghĩ ngợi, có nên giáo huấn hần không, đột nhiên nhìn thấy gã quần áo lụa là kia đã đi tới bên đây.

“Công tử...” Nữ nhân kia thấy quần áo lụa là muốn bỏ nàng, vội vàng ôm lấy cánh tay hần, nói gấp: “Ta vô cùng thích vòng ngọc này, công tử mua cho Phấn Nhi được không?”

Quần áo lụa là hiện tại làm sao có thời gian dây dưa với nàng, có chút không kiên nhẫn khoát tay nói: “Muốn mua cái gì thì nói với tiểu nhị, đừng phiền ta.”

Dứt lời, hung hăng phất tay nầy, tiếp tục đi tới hướng Lam Y Y.

“Vị công tử này, tại hạ Lưu Kỳ, chúng ta kết giao bằng hữu, cùng nhau ăn bữa cơm, như thế nào?” Lưu Kỳ bày ra một bộ dáng chỉ công tử mới có, không nhìn chướng ngại vật Vương Phúc, một đôi ánh mắt miệt mài nhìn thẳng tắp về phía Lam Y Y.

Lam Y Y nhìn cây trăm bạch ngọc trong tay, ngoảnh mặt làm ngơ. Nàng tin tưởng Vương Phúc có thể xử lý tốt việc này.

Quả nhiên, chợt nghe Vương Phúc lạnh như băng nói: “Cút!”

Lưu Kỳ biến sắc, hần thân là một bá vương kinh thành, nào có người dám quát hần. Bất quá, vì cái người xinh đẹp đến kinh hồn này, hần không thể không áp chế tức giận trong lòng, nói: “Tại hạ bất quá là muốn cùng quý chủ nhân của người kết giao bằng hữu, cầu nọ tài người lại dám ngăn cản? Người có biết bản công tử là ai hay không?”

Vương Phúc cũng chưa biến một chút sắc mặt, thậm chí rất là bất nhả xem thường: người là ai, to hơn thái hậu sao?

Lưu Kỳ thấy một cái hạ nhân cũng xem thường hần, không khỏi giận dữ nói: “Lớn mật! Bản công tử phải....”
“Rầm——”

Hần chưa nói xong, thân thể đã bị một lực đánh bay ra ngoài, ngã chổng vó.

Lưu Kỳ chật vật đứng lên, trong lỗ mũi ồ ồ chảy máu, lắc lắc đầu, nói: “Người dám đánh ta! Ta chính là cháu đích tôn của thái sư đương triều, cháu của thái hậu đương triều. Hừ, ta sẽ đánh chết cầu nọ tài người, thuận tiện cướp mỹ nhân kia về phủ của ta. Ai u, thật sự là đau chết mất.”

Dứt lời, hần gọi hai mươi gã tay sai đi theo hầu hần, vung tay đi lên, xem bộ dáng bọn hần tập mãi thành thói quen, cũng đoán được trước kia làm không ít chuyện xấu.

“Lưu công tử, ngài không có việc gì đi?” Nữ nhân kia vội vàng đi lên ‘thân thiết’ hỏi han. Đây chính là đại kim chủ của nàng, nàng lại làm sao dám đắc tội chứ?

“Cút!” Lưu Kỳ chán ghét đẩy nàng ra, hần hiện tại nào có tâm tình mà nghe nữ nhân ôn ỉn a!

Vương Phúc sao lại để mấy thứ võ công thấp kém này vào mắt? Chỉ nghe tiếng ‘Bang bang rầm’, đám người kia bay ngược ra ngoài, nằm ngoài cửa không kêu rên được.

Lưu Kỳ biến sắc, nhưng cũng không sợ. Hần tuyệt tin tưởng vào thể lực của nhà mình, tuyệt đối ở kinh thành không ai dám khi dễ hần.

“Cầu nô tài, người dám đánh người của bổn thiếu gia! Rất tốt, ta sẽ cho người biết cái gì gọi là ‘muốn sống không được muốn chết không xong’, lúc đó người đừng chạy.” Lưu Kỳ hung tợn nói.

Vương Phúc mang vẻ mặt lạnh nhạt đứng tại chỗ, bất quá cũng không có tiến lên giáo huấn hần một phen. Tuy hần biết thái hậu cũng không nể nang Lưu gia, nhưng ai biết ngài có thể niệm một chút cũ tình hay không!

Lam Y Y cười, không nói một lời đi về phía Lưu Kỳ. Ánh mắt Lưu Kỳ nhất thời sáng ngời, mê đắm nhìn chăm chăm Lam Y Y, nói: “Tiểu mỹ nhân, người chỉ cần ngoan ngoãn theo ta, ta sẽ không so đo lúc này người thất lễ.”

“Công..... tử.....” Phấn Nhi không bị sắc đẹp mê hồn giống Lưu Kỳ, nàng rõ ràng cảm giác được uy nghiêm đến từ trên người Lam Y Y, khí thế cường đại, cả người không khỏi phát run, thân mình không tự chủ lui về phía sau vài bước, cách Lưu Kỳ rất xa.

Thấy công tử tuần tú kia đi tới gần mình từng bước một, Lưu Kỳ cảm thấy cả người đều tê. Thật sự là cực phẩm a, vì sao trước đây không có gặp được chứ!

Lam Y Y dừng lại cách nửa bước chân trước mặt Lưu Kỳ, khi Lưu Kỳ nhìn không được vươn tay muốn sờ vào người nàng, mắt Lam Y Y nhú lại, nhất thời chỉ nghe tiếng vang bốp bốp truyền đến, bàn tay đánh người nhanh đến nhìn không rõ, trong nháy mắt, Lam Y Y đánh không dưới ba mươi cái. Thẳng đến phút cuối cùng, Lưu Kỳ cả người bị nàng đánh bay ra, rơi trên mặt đất.

Hiện tại bộ dáng Lưu Kỳ chính là một cái đầu heo.

“Khụ khụ..... Khụ.....” Lưu Kỳ ho khan vài tiếng, rơi mất mấy cái răng, miệng tạm thời không thể nói chuyện, cũng chỉ có thể sử dụng cặp mắt oán hận nhìn Lam Y Y.

“Người giống như người, còn sống chính là lãng phí.” Lam Y Y nói, ánh mắt nhìn hần giống như là đang nhìn một con kiến.

“Người..... chết.....” Lưu Kỳ cho dù háo sắc như thế nào, cũng không thể xem thường tánh mạng của mình. Nếu nói, lúc này hần muốn cho ai chết nhất, không thể nghi ngờ chính là Lam Y Y trước mắt.

Lam Y Y nghe vậy, cười. Nhưng Lưu Kỳ nhìn thấy nàng cười, lại cảm thấy toàn thân phát lạnh, có một loại dự cảm vô cùng không tốt.

“Người cũng biết, người từng muốn làm cho ta chết, đều đi đến âm tào địa phủ rồi. Ta hiện tại giết người dễ như trở bàn tay.”

Lưu Kỳ biến sắc.

“Bất quá, người dù sao cũng là.....” Lam Y Y dừng một chút, đột nhiên liếc mắt đánh giá hần một cái, thấy Lưu Kỳ run lên.

“Ta không thể giết người, thì phế người cũng được. Miễn cho người về sau lại đi gây họa cho người khác.” Lam Y Y cười tủm tỉm nói xong, chợt nghe một tiếng kêu thảm thiết, vang vọng ở giữa không trung.

Lam Y Y lấy ra một cái khăn màu xanh, xoa xoa bàn tay trắng xinh nhỏ bé của mình, sau đó ném đi. Nàng cảm thấy kỳ thật thiến người cũng không có gì ghê gớm lắm. Chỉ cần đâm một đao, hoàn toàn sẽ không có gánh nặng tâm lý gì.

Hiện tại, biểu tình của mọi người nhìn Lam Y Y đều thay đổi, thậm chí còn có người không tự giác kẹp chặt mình hai chân, sợ nàng cũng làm như vậy với mình. Đến ngay cả Vương Phúc cũng hiện lên một tia xấu hổ trên mặt, sao hần không biết chủ tử quá nghịch ngợm như vậy.

Đột nhiên, sắc mặt Vương Phúc chợt biến đổi, quát to: “Chủ tử cẩn thận, lập tức nín thở.”

Tiếp theo, chỉ thấy trong phạm vi trăm mét, tất cả mọi người đều ngã xuống.

Chương 46

Lam Y Y ăn nhiều linh quả như vậy, nếu còn sợ độc dược, sẽ rất không có thiên lý. Bất quá, Lam Y Y cũng không sẽ dễ dàng bại lộ mình có cở thể bách độc bất chế, bởi vậy, liền cũng mềm nhũn ngã xuống giống những người khác.

Nhưng Vương Phúc lại không biết điểm này, ở một khắc nàng ngã xuống, chợt xuất hiện ở bên cạnh nàng, đỡ nâng vào trong ngực. Về mặt khẩn trương lúc này mới hòa hoãn một ít, thật cẩn thận đem Lam Y Y đặt lên một cái ghế dựa.

Đúng lúc này, trong tai hắn đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lùng không có chút dao động, “Thật không nghĩ tới, hai mươi năm trước, từng đường chủ Duẫn Hàn của Sát Thủ Đường lại sẽ làm nô tài cho người ta.”

Thân thể Vương Phúc hơi hơi cứng đờ, đứng dậy, quay đầu, nhìn về phía nam tử áo đen che mặt không biết khi nào đã đứng cách hắn mười bước chân, nói: “Duẫn Hàn đã sớm đã chết, ta hiện tại tên là Vương Phúc. Người nếu muốn giết ta cứ việc đến, không cần liên lụy người khác.”

Ánh mắt bình tĩnh vô ba của người áo đen nhìn thoáng qua Lam Y Y, lạnh lùng nói: “Bổn tọa nếu giết người, trả giá đại giới thực đất.”

Vương Phúc nghe vậy, lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trên trán lại toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Nam nhân trước mắt này quá mức cường đại, ngay cả hắn đều cảm giác được áp lực, nếu hắn ta muốn động thủ với chủ tử, hắn chỉ sợ là ngăn cản không được. Chính là không biết người này đến tột cùng có thân phận gì.

“Bất quá, nếu người ngoan ngoãn quay về tông môn nhận trừng phạt, ta tự nhiên sẽ thả nàng. Bằng không, ta có thể giết nữ tử này đi?”

Người áo đen đứng là liếc mắt một cái liền xem thấu thân phận nữ tử của Lam Y Y.

“Người.....”

Trong mắt Vương Phúc hiện lên một tia tức giận, nhìn nhìn Lam Y Y vẫn ‘hôn mê’, có chút giãy dụa, nói: “Ta và tông môn đã sớm không còn quan hệ, các người cần gì phải đuổi cùng giết tận ta?”

“Tông môn có quy củ, đối với phản đồ, cho dù hắn có chạy đến chân trời góc biển, chúng ta cũng sẽ đuổi giết không ngừng.” Trong giọng nói của người áo đen vẫn bình tĩnh vô ba, nhưng rõ ràng có một tia coi rẻ.

Trên mặt Vương Phúc hiện lên giãy dụa vẻ, cuối cùng vẫn là thở dài một hơi, nói: “Được, ta với người trở về, nhận trừng phạt.”

Vương Phúc phải hạ nhiều quyết tâm mới làm ra quyết định này. Bởi vì trở lại tông môn, liền đồng nghĩa với việc nửa đời sau của hắn sẽ trôi qua trong tuyệt vọng, tuyệt đối sống không bằng chết. Nếu có thể, hắn thật sự muốn lập tức tự sát, chính là hắn biết, nếu hắn tự sát, người trước mắt này tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho chủ nhân.

Cho nên, hắn chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lệnh.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn luôn luôn phát sinh.

Vũ Văn Thịnh Hữu vội vàng đến chỗ Lam Y Y, nhìn thấy người té xỉu đầy đất, trong lòng bỗng nhiên cả kinh, suy nghĩ đầu tiên chính là mẫu hậu lại bị ám sát, trong lòng nhất thời dâng lên kích động, ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy Vương Phúc đang giằng co với người áo đen. Khôn nghĩ nhiều, lập tức rút nhuyễn kiếm bên hông ra công kích người áo đen, chiêu thu đều nhắm vào chỗ hiểm.

Nếu ở lúc bình thường, Vũ Văn Thịnh Hữu tuyệt sẽ không lỗ mãng như vậy, hắn từ trước đến nay đều là vạch âm mưu rồi sau đó động. Chính là lần này, hắn không hề nghĩ ngợi, liền vọt đi lên, sợ mình đi chậm, mẫu hậu sẽ bị giết hại.

Bất quá, trong lúc động thủ, hắn cũng không quên triệu tập thuộc hạ, một tiếng còi vang vọng ở giữa không trung, truyền đi rất xa.

Người áo đen nhìn thấy Vũ Văn Thịnh Hữu, ánh mắt lộ ra rung mình, lập tức ra tay chống cự. Vương Phúc vốn tưởng rằng mình hẳn phải chết, lúc này đã tràn ngập cảm kích Vũ Văn Thịnh Hữu, cũng không dám

trì hoãn, cùng Vũ Văn Thịnh Hữu công kích người áo đen. Người áo đen võ công cái thế, dưới sức tấn công của hai người cũng không rơi vào thế hạ phong, làm cho Vũ Văn Thịnh Hữu cùng Vương Phúc đều kinh hãi: kẻ này đến tột cùng biến thái tới cỡ nào, mà lợi hại như vậy?

Kỳ thật, người áo đen cũng không nhẹ nhàng như hắc biểu hiện. Võ công của Vương Phúc tự nhiên có thể được cho là cao thủ trong cao thủ, sức tấn công của Vũ Văn Thịnh Hữu hơi yếu, nhưng dù sao cũng là người nổi bật trong tân tú võ lâm, hai người cũng không dễ đối phó.

Quan trọng nhất là, Vũ Văn Thịnh Hữu vừa rồi còn triệu tập thêm người lại đây. Hắc tuy tự phụ, cũng biết mình tuyệt đối không có khả năng đối phó nhiều cao thủ như vậy.

Người áo đen tìm kiếm biện pháp thoát thân. Chỉ sợ là không mang được Vương Phúc quay về, bất quá, hắc đã nhớ kỹ thân phận hiện tại của Vương Phúc, cùng với đối tượng hắc nguyện trung thành, còn sợ về sau sẽ tìm không ra Vương Phúc sao?

Ngay tại lúc hắc nghĩ muốn thoát thân, đột nhiên lưng lạnh một trận, tóc gáy dựng ngược, né tránh sang hướng bên cạnh. Nhưng vẫn bị một chưởng lực thuần hậu âm nhu đánh trúng, chưởng lực kia vô cùng xảo diệu, làm hắc khí huyết không thông.

Người áo đen kinh hãi, khí huyết không thông ở trong thời điểm đang giao đấu, chính là trí mạng.

Bất quá, chưởng lực thứ hai lại đánh úp lại, làm hắc dừng suy nghĩ. Lúc này, hắc mới nhìn đến người đánh lên hắc, chính là nữ tử phần nam trang kia.

Người áo đen thật sự là vừa sợ vừa giận, thậm chí còn có một tia hưng phấn kỳ dị. Đây là lần đầu tiên hắc rơi vào hạ phong, hơn nữa hắc cảm giác được, nữ tử trước mắt này có công lực vô cùng mạnh, nhưng chiêu thức võ công rõ ràng chưa thông, nếu không, một chưởng vừa rồi tuyệt đối có thể làm cho hắc trọng thương.

Người áo đen nhìn Lam Y Y thật sâu một cái, tiếp theo, xung quanh hắc đột nhiên xuất hiện một trận khói, biến mất ngay trước mặt bọn họ.

“Mẫu hậu, ngài không sao chứ?” Người áo đen vừa đi, Vũ Văn Thịnh Hữu lập tức hỏi, trong mắt lóe ra sợ hãi kích động chính hắc cũng không biết.

Lam Y Y lắc lắc đầu, nói: “Không có việc gì. Nhưng cánh tay con bị thương, lập tức phải xử lý một chút mới được.”

Khóe miệng Vũ Văn Thịnh Hữu lộ ra một tia mỉm cười, nói không thể nào để ý: “Một chút thương, không sao.”

Lam Y Y thấy Vương Phúc mang một bộ dáng muốn nói lại thôi, nói: “Có việc trở về nói sau, nơi này không thể ở lâu.”

25. Chương 47-48

Chương 47

Ba người Lam Y Y ngồi xe ngựa rời khỏi, chuyện còn lại đều để thuộc hạ của Vũ Văn Thịnh Hữu xử lý. Thậm chí, còn có một nhóm người làm hộ vệ đi theo xe. Người đánh xe cũng là một gã nam tử trung niên, Vương Phúc hiện tại không thích hợp lộ diện.

Tay trái của Vũ Văn Thịnh Hữu bị thương, may mắn chính là vết thương ngoài da, là do người nọ bắn phi tiêu. Trong xe ngựa có chuẩn bị thuốc trị thương, Lam Y Y đang băng bó cho hắc.

Vũ Văn Thịnh Hữu căn bản không nghĩ đây là việc lớn gì, dù sao trước kia, cho dù là khi giao đấu hay là luyện công, đều bị thương còn nghiêm trọng hơn hiện tại. Bất quá, Lam Y Y làm như thế, hắc cảm thấy trong lòng ảm áp lên.

Trước đây, cho dù bị thương, cũng là tự mình yên lặng chữa thương, không ai đau lòng cho hắn. Mặc dù hiện tại thân là lâu chủ Huyền Cơ lâu, thuộc hạ căn bản là sùng bái xem hắn thành thần, căn bản không nghĩ hắn cũng là người thường, cũng sẽ bị thương.

“Tốt lắm, mấy ngày này vết thương không thể đụng vào nước.” Lam Y Y dặn dò nói. Nhận khăn Vương Phúc đưa qua lau tay, lúc này mới thở phào một hơi.

Trong lòng Lam Y Y có chút do dự, kỳ thật, bôi một chút dịch tạo hóa, vết thương của hắn lập tức có thể khỏi. Nhưng nàng cũng hiểu được, hai người cũng không có cũng đủ tin tưởng lẫn nhau.

Vương Phúc từ sau khi vào xe ngựa, liền không nói được một lời, tâm sự nặng lòng. Ánh mắt nhìn Lam Y Y luôn mang theo một tia xin lỗi, là hắn làm phiền chủ tử. Mặc dù chủ tử không có bị thương, trong lòng hắn cũng vô cùng áy náy.

“Chủ tử, nô tài.....” Vương Phúc thấy Lam Y Y căn bản không hỏi hắn nguyên do, trong lòng càng thêm không yên, muốn nói lại thôi.

“Đừng nói cái gì xin lỗi ta. Dù sao cũng là việc riêng của ngươi, ta không can thiệp. Chờ khi nào ngươi muốn thì nói cho ta biết.” Lam Y Y nói.

Vũ Văn Thịnh Hữu lại vô cùng bất mãn, lạnh lùng nói: “Ngươi tốt nhất vẫn là nói rõ ràng việc này. Bằng không, ngươi lập tức rời khỏi mẫu hậu, để khỏi khiến mẫu hậu bị cuốn vào ân oán giang hồ. Nếu ta không đoán sai, người nọ hẳn là người của Âm Tinh Các đi?”

Vương Phúc khẽ biến sắc mặt, giãy dụa thật lâu sau, rốt cục gật gật đầu, nói: “Là người của Âm Tinh Các, bất quá nhìn tu vi võ công của hắn, hẳn là người Huyết Tông.”

“Huyết tông?” Ánh mắt Vũ Văn Thịnh Hữu liền ngưng, nhìn về phía Vương Phúc trong mắt mang theo một tia tìm kiếm.

Vương Phúc nói: “Huyết tông là một trong năm tông của Âm Tinh Các.”

Trên mặt Vũ Văn Thịnh Hữu nhất thời hiện lên một tia nghiêm trọng, hắn lặn lội ở trên giang hồ nhiều như vậy năm, không nghĩ tới, lại ngay cả việc Âm Tinh Các có năm tông cũng không có nhận ra, làm hắn cảm thấy được có chút thất bại.

Vương Phúc nhìn ra ý nghĩ của hắn, nói: “Vương gia cũng không cần coi nhẹ mình, dù sao năm tông đã tồn tại gần ngàn năm. Nhưng chẳng qua là cái danh hiệu thôi, năm tông cơ bản không có liên hệ gì.”

“Năm tông trừ huyết tông, bốn tông còn lại là gì?” Vũ Văn Thịnh Hữu dựa vào vách xe, lại khôi phục bản sắc bất cần đời của hắn, hỏi giống như tùy tiện.

Vương Phúc nhìn Lam Y Y một cái, cắn chặt răng nói: “Ta sớm đã phản bội Âm Tinh Các, mặc dù ta không nói ra, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho ta, ta đây còn cố kỵ cái gì? Bốn tông kia là Ấn tông, Ngôn tông, Sắc tông, Tài tông. Năm tông từ trước đến nay làm theo ý mình, không can thiệp chuyện của nhau. Chỉ có lúc sinh tử tồn vong, mới có thể hợp mặt.”

Dứt lời, hắn lại nhìn Vũ Văn Thịnh Hữu một cái, nói: “Nói không chừng ngài đã sớm đã tiếp xúc qua năm tông, chẳng qua, ngài không biết bọn họ có thân phận gì ở trong chốn võ lâm. Còn có thuộc hạ của ngài, có thể có người của năm tông.”

Thần sắc trên mặt Vũ Văn Thịnh Hữu dần dần ngưng trọng. Nếu năm tông quả thực như lời Vương Phúc, vậy thật sự là thật là đáng sợ.

“Chủ tử, nô tài vốn cũng là người của huyết tông, thậm chí là một đường chủ. Chỉ vì lúc ấy thay đổi thời thế, làm sai chuyện, biết một ít việc không nên biết, bị Âm Tinh Các đuổi giết, người bị thương nặng, bắt đả đĩ mới trốn vào hoàng cung. May mắn chủ tử thu nhận, cũng cho nô tài trị vết thương trong nhiều năm, khiến nô tài được sinh ra lần nữa, nô tài thật sự là vô cùng cảm kích, chỉ có thể trung tâm báo lại đáp chủ tử. Chính là, chủ tử lại bởi vì chuyện của nô tài mà bị liên lụy, nô tài không thể để tiếp tục như vậy.”

Vương Phúc đột nhiên quỳ xuống, từng câu chữ đều phát ra từ đáy lòng.

“Ngươi muốn rời đi?” Lam Y Y nói, trong mắt hiện lên một tia hiểu rõ.

“Nô tài chỉ sợ liên lụy chủ tử.” Vương Phúc quỳ không dám ngẩng đầu.

“Ai gia không đồng ý!” Lam Y Y nói, “Nếu Âm Tinh Các tìm được người, sớm muộn gì cũng sẽ tra được thân phận ai gia, người làm sao khẳng định, sau khi người rời đi, bọn họ sẽ không gây khó cho ai gia?”

Vương Phúc nói: “Nô tài không dám khẳng định. Nhưng nô tài biết, năm tông là không nguyện đối địch với hoàng gia. Thái hậu nương nương thân phận tôn quý, bọn họ sẽ không làm khó ngài, trừ khi bọn họ muốn tạo phản.”

“Thôi, việc này trở về lại bàn.” Lam Y Y xua tay nói.

Trên xe ngựa nhất thời lâm vào yên lặng.

Không biết qua thời gian bao lâu, xe ngựa rốt cục ngừng lại. Chợt nghe đến người trung niên đánh xe bên ngoài hô: “Lâu chủ, đã tới rồi sơn trang Ngọc Tuyền.”

Tiếp theo, liền mở cửa xe ngựa ra.

Vương Phúc xuống xe ngựa trước, sau đó là Vũ Văn Thịnh Hữu. Vũ Văn Thịnh Hữu xuống xe xong tức khắc xoay người, thật cẩn thận giúp đỡ Lam Y Y xuống xe ngựa.

Thẳng đến khi Lam Y Y đứng vững, Vũ Văn Thịnh Hữu mới vẫy tay một cái, trước mắt ba người chợt xuất hiện sáu người áo đen quỳ gối. Đầu lĩnh lại là một cô gái đáng người yếu điệu.

“Các người vất vả rồi, đều trở về đi! Không cần lại theo.” Vũ Văn Thịnh Hữu thản nhiên nói. Trên mặt luôn luôn bất cần đời, giờ phút này lộ ra một tia uy nghi không thể trái nghịch.

“Lâu chủ?” Cô gái đột nhiên ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Thịnh Hữu, ánh mắt lộ ra một tia thất vọng cùng chờ đợi, nói: “Lâu chủ rời đi đã lâu, không biết khi nào trở về? Tất cả mọi người rất nhớ lâu chủ.”

“Bốn tọa có việc trong kinh, lập tức sẽ trở về.” Đôi mắt hoa đào của Vũ Văn Thịnh Hữu lóe ra ý không để cho phản kháng.

Cô gái rõ ràng có chút không cam lòng, nàng cắn cắn môi, đột nhiên nhìn đến Lam Y Y vẫn được Vũ Văn Thịnh Hữu bảo vệ bên người, trong mắt hiện lên một tia ghen ghét, nói: “Lâu chủ, cái gọi là chuyện quan trọng, chẳng lẽ chính là muốn cho giai nhân niềm vui sao? Chúng ta đều lo lắng cho lâu chủ, lâu chủ lại ở trong này phong lưu khoái hoạt, ta.....”

“Câm mồm!” Cô gái còn chưa dứt lời, đã bị Vũ Văn Thịnh Hữu lạnh giọng đánh gãy, “Việc riêng của bốn tọa khi nào cần người lắm miệng? Người chỉ để ý việc người nên làm là tốt rồi, việc khác không cần người quan tâm, đừng vượt quá bổn phận của mình.”

Trong mắt cô gái nhất thời hiện lên vẻ thống khổ, lại vẫn tiếp tục nhịn, gục đầu xuống, thấp giọng nói: “Là, là thuộc hạ không có quy củ.”

Chương 48

Cô gái áo đen không cam lòng dẫn năm người áo đen khác biến mất ở trước mặt ba người.

Vũ Văn Thịnh Hữu vừa muốn đỡ Lam Y Y vào cửa, đã thấy ánh mắt Lam Y Y nhìn hẩn mang theo vẻ chế nhạo.

“Thuộc hạ của người có phải hiểu lầm cái gì hay không?”

Vũ Văn Thịnh Hữu cho dù có da mặt dày, nhưng ở trước mặt mẫu hậu, cũng hơi hơi đỏ lên, giải thích: “Mẫu hậu, nhi thần tuy phong lưu, cũng sẽ không đụng tới thuộc hạ của mình. Nàng ta và nhi thần bất quá là quan hệ chủ thượng và thuộc hạ, điểm ấy nhi thần phân biệt rõ ràng. Lân Nguyệt vừa rồi mạo phạm mẫu hậu, hy vọng mẫu hậu nể tình nàng ta không biết, tha cho nàng ta lần này. Lúc trở về, nhi thần sẽ nhắc nhở nàng ta.”

Lam Y Y gật gật đầu, khóe môi hơi cong, nói: “Ai gia biết, con là người có chừng mực. Con yên tâm, ai gia tuyệt sẽ không bức con lấy người con không thích.”

Vũ Văn Thịnh Hữu ầm áp trong lòng, cũng không nói gì thêm.

Trở lại hành cung, Lam Y Y đi ra suối nước nằm tắm trong chốc lát, sắc trời bắt đầu tối.

Phòng ăn đã chuẩn bị tốt bữa tối phong phú, bày ra trên bàn thật to, lại chỉ có một mình Lam Y Y. Bất quá, nàng đã quen như vậy.

Bất quá, ngay tại khi nàng sắp dùng bữa, có thái giám bẩm báo: Thụy Vương điện hạ tới.

Lam Y Y sửng sốt, nàng cùng Vũ Văn Thịnh Hữu mới tách ra không lâu, có chuyện gì mà lúc này hần tìm đến mình?

“Tuyên!” Lam Y Y buông đôi đũa vàng trong tay, nói.

Vũ Văn Thịnh Hữu rất nhanh liền vào, hần cũng thay một thân cẩm bào màu trắng nạm vàng, đang muốn hành lễ với Lam Y Y, Lam Y Y lại khoát tay áo nói: “Thịnh Hữu không cần đa lễ, nếu còn chưa có dùng bữa, liền cùng nhau dùng đi!”

Vũ Văn Thịnh Hữu quả thực đáp ứng.

Không thể không nói, hai người kết bạn đi ra ngoài dạo một vòng, cũng không phải không có thu hoạch, ít nhất, quan hệ của bọn họ thân mật hơn trước kia hơn rất nhiều. Khi Vũ Văn Thịnh Hữu cùng nàng ở chung, cũng không cần cấp bậc lễ nghĩa chu đáo như khi vừa gặp, tuy rằng ra vẻ cung kính, trên thực tế lại cực kỳ bất hòa.

Lập tức có người hầu đưa đến một cái ghế, Vũ Văn Thịnh Hữu ngồi xuống.

Vũ Văn Thịnh Hữu mặc dù có việc muốn nói ầu ầu, bất quá, dùng cơm xong nói cũng không muộn. Hần quả thật chưa ăn cơm chiều, cũng có chút đói bụng.

Hai người dùng xong bữa tối, dời bước đến thư phòng ở thiên điện. Lam Y Y dựa vào ghế quý phi đặt cạnh cửa sổ, lúc này mới chỉ tay về một cái ghế cách đó không xa, lệnh cho hần ngồi, lúc này mới hỏi: “Con tới tìm ai gia đến tột cùng có chuyện gì?”

Vũ Văn Thịnh Hữu nhìn thấy mẫu hậu trước mắt này dù lưỡi nhác, cũng vẫn xinh đẹp kinh người, đột nhiên cảm thấy hoàng huynh thích nàng, cũng không phải việc khó hiểu gì. Huống chi, mẫu hậu không ngừng xinh đẹp lên. Đối với những kẻ từ nhỏ đã thiếu tình yêu thương như bọn họ mà nói, mẫu hậu kia không chút nào giả dối, phát ra từ nội tâm, mới là thứ bọn họ không muốn xa rời nhất.

Trải qua trong khoảng thời gian ở chung này, không phải ngay cả hần cũng không chán ghét mẫu hậu sao? Thậm chí còn có điểm thích mẫu hậu, thân cận mẫu hậu. Cho nên, hần càng thêm không thể để cho hoàng huynh trượt dài trên con đường tình cảm mà hậu thể không dung tha, nếu không, bị hủy tương lai, chính là hai người thân thiết nhất của hần.

Nghĩ đến đây, trên mặt Vũ Văn Thịnh Hữu lộ ra vẻ mỉm cười thoải mái, nói: “Nhi thần chúc mừng mẫu hậu, sắp làm tổ mẫu.”

Lam Y Y mở mắt, trên mặt nhìn về phía Vũ Văn Thịnh Hữu không ra vui giận, khiến Vũ Văn Thịnh Hữu cũng đoán không ra ý nghĩ của nàng.

“Mẫu hậu đừng hiểu lầm, không phải nhi thần. Nhi thần tuy phong lưu, nhưng ở phương diện con nết dòng cũng vô cùng cẩn thận, dù sao huyết mạch hoàng thất không thể để cho lưu lạc bên ngoài.” Vũ Văn Thịnh Hữu vội vàng giải thích.

Không phải Vũ Văn Thịnh Hữu, thì là Vũ Văn Thịnh Duệ.

Lam Y Y nghe vậy, ánh mắt lộ ra một tia phức tạp, có chút thoải mái, có chút vui sướng, còn có chút cảm giác không thể nói rõ.

“Là phi tử nào hoài thai? Mấy tháng?” Lam Y Y hạ mi mắt hỏi.

“Là Thụy phi, sắp ba tháng.” Vũ Văn Thịnh Hữu nói.

Ánh mắt Lam Y Y hiện lên một tia ánh sáng lạnh, giọng điệu thản nhiên: “Nói như vậy, trước khi ai gia ra cung, cũng đã hoài thai hai tháng? Lại không ai nói cho ai gia, hừ, mọi người của viện thái y là người chết sao, hay là bọn họ căn bản là không để ai gia vào mắt?”

Vũ Văn Thịnh Hữu ngượng ngùng sờ sờ cái mũi, sao phản ứng không giống với tưởng tượng của hắn. Chẳng lẽ mẫu hậu thật sự không có một chút ý tưởng với hoàng huynh?

“Thực phi kia cũng thật là, khi tới thỉnh an ai gia, một chút tin tức cũng không lộ. Hai lần đều lừa gạt ai gia như thế, thật sự là thật to gan. Chẳng lẽ nàng nghĩ ai gia còn có thể xuống tay với cháu của mình sao?” Lam Y Y là thật có chút bất mãn với Thực phi này, ai mà bị phòng giống như kẻ trộm, cũng không sẽ vui vẻ.

“Mẫu hậu bớt giận! Mẫu hậu làm gì tức giận cùng một cung phi nhỏ nhỏ, chờ nàng sinh hạ đứa nhỏ, mẫu hậu muốn xử trí nàng như thế nào, còn không phải tùy ý ngài sao.” Giọng điệu của Vũ Văn Thịnh Hữu vẫn đậm phong khinh đến cực điểm, không chút nào để Thực phi vào trong mắt.

“Thực phi không để ý thân thể của mình vừa mới sinh non, chưa khôi phục sức khỏe, lại tiếp tục hoài thai, xem ra, nàng rất để ý đến hậu vị.” Bất quá, nàng nghĩ hoàng hậu dễ làm như vậy sao?

Vũ Văn Thịnh Hữu mỉm cười, trong mắt hoa đào mê người hiện lên một tia khinh miệt, có mẫu hậu, nàng ta muốn ngồi trên hậu vị, quả thực là khó như lên trời.

Thực phi lần này hoài thai, chẳng những giấu diếm mọi người, cũng giấu cả Vũ Văn Thịnh Duệ.

Kỳ thật, nếu Vũ Văn Thịnh Duệ để ý đến hậu cung một chút, cũng không khó phát hiện. Bất quá, tất cả tâm thần hắn đều nhào vào chính sự cùng với mẫu hậu, làm sao chú ý tới thực phi?

Sau khi Thái hậu ra cung, chúng phi chỉ cùng nhau thỉnh an Thực phi, Đức phi. Bất quá, Thực phi gần đây vẫn ru rú trong nhà, cáo ốm ở trên giường, đem hết thầy công việc đều giao cho Đức phi. Hoàng Thượng lại thật lâu không đi tới hậu cung, đúng là đều không có phát giác.

Lần này, là bởi vì Thực phi đau bụng, hình như có dấu hiệu sinh non, triệu tập thái y, lúc này mới kinh động hoàng đế, tin tức Thực phi hoài thai liền như vậy truyền ra.

Có thể nghĩ, Vũ Văn Thịnh Duệ đối với việc Thực phi giấu diếm, trong lòng rất là bất mãn. Tuy rằng ban thưởng không ít, nhưng thái độ đối với nàng lại lạnh nhạt thêm vài phần.

Đồng thời, Vũ Văn Thịnh Duệ có chút chột dạ trong lòng. Tuy rằng khi đó hắn còn không có cái loại tâm tư này với mẫu hậu. Nhưng hắn vẫn sợ mẫu hậu sẽ để ý. Quan hệ của hắn cùng với mẫu hậu vốn đang bấp bênh, hắn không biết sau khi mẫu hậu biết chuyện này, sẽ nhìn hắn như thế nào?

26. Chương 49

Chương 49

Bởi vì đủ loại nguyên nhân, Vũ Văn Thịnh Duệ không có đem tin tức Thực phi mang thai nói cho Lam Y Y. Bất quá, hắn không có nghĩ đến, chuyện này lại bị Vũ Văn Thịnh Hữu nhờ bang quốc cấp nói ra như thế.

“Mẫu hậu tính toán làm sao bây giờ? Phải lập tức hồi cung sao?” Trong mắt Vũ Văn Thịnh Hữu hiện lên một tia ý tứ không rõ, hỏi giống như tùy ý.

“Không cần... ai gia còn muốn thanh nhàn một đoạn thời gian.” Quan trọng nhất là, nàng bây giờ còn chưa có chuẩn bị gặp Vũ Văn Thịnh Duệ.

Vũ Văn Thịnh Hữu âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, dùng giọng điệu nói giỡn nói: “Nếu mẫu hậu nguyện ý, có thể theo nhi thần đi du ngoạn giang hồ một phen. Giang hồ tuy rằng nguy hiểm, nhưng là việc thú vị cũng nhiều, sẽ không làm mẫu hậu cảm thấy phiền chán. Huống chi, chỉ cần có cao thủ hộ vệ, sẽ không lo nguy hiểm. Hơn nữa, nhi thần thấy mẫu hậu có nội lực không tầm thường, chỉ là chiêu thức hơi non tay. Mẫu hậu, sao không nhân cơ hội này tôi luyện một phen? Nói không chừng, còn có thể nổi danh ở trong chốn giang hồ.”

Lam Y Y nghe vậy, lông mi cong dài không khỏi nhẹ nhàng run lên, sau đó chậm rãi mở ra, một đôi mắt hạnh vắng lặng sâu thẳm nhìn về phía Vũ Văn Thịnh Hữu, khiến Vũ Văn Thịnh Hữu đột nhiên có loại cảm giác xấu hổ do bị nhìn thấu. Hơn nữa, bị đôi mắt như vậy nhìn chăm chú, đồng thời cũng làm cho trong lòng Vũ Văn Thịnh Hữu dâng lên một tia mừng thầm cùng kích động nho nhỏ.

Khi mẫu hậu dời ánh mắt, Vũ Văn Thịnh Hữu lại cảm thấy mát mát trước nay chưa có. Vũ Văn Thịnh Hữu tuy cảm thấy được mình tựa hồ có chút không thích hợp, nhưng hẳn cũng không có nghĩ nhiều.

Lam Y Y quả thật đã sớm phát giác, Vũ Văn Thịnh Hữu dẫn mình ra cung du ngoạn, không phải là bản mũi tên không có đích. Hiện tại quả nhiên chứng thật ý nghĩ của nàng. Điều này làm cho Lam Y Y không thể không hoài nghi, Vũ Văn Thịnh Hữu quả thật đã phát hiện chuyện nàng cùng Vũ Văn Thịnh Duệ. Chỉ sợ, người ngày đó rình coi chính là hắn.

Lam Y Y thở dài một hơi ở trong lòng, loại chuyện bị gièm pha này, đứa con tiện nghi của mình đã biết, tâm tình căn bản không thể dùng hai chữ ‘Phức tạp’ để hình dung.

Nói không chừng, hắn đã khuyên giải Vũ Văn Thịnh Duệ, không có kết quả, lúc này mới muốn dùng thời gian xóa đi tình cảm của Vũ Văn Thịnh Duệ đối với nàng. Một khi đã như vậy, nàng cái gì lý do không phối hợp với hắn chứ?

“Đề nghị của con tốt lắm, nhưng ai gia dù sao cũng là thái hậu, nếu bị người ta phát hiện, sẽ tổn hại uy nghiêm hoàng gia.” Nàng tuy có tâm phối hợp, nhưng đường đường là thái hậu, ra cung du lịch giang hồ, quả thật có chút kỳ cục. Phải phải tìm một biện pháp vẹn toàn đôi bên, vừa làm cho người ta không biết thái hậu rời khỏi sơn trang Ngọc Tuyền, lại không làm lộ thân thể của hắn.

Vũ Văn Thịnh Hữu nghe vậy, biết trong lòng mẫu hậu đã đồng ý, không khỏi cười nói: “Bộ dạng mẫu hậu trẻ trung như thế, cho dù tự xưng là thái hậu, sẽ có mấy người tin? Mẫu hậu chỉ cần cho cung nữ tâm phúc giả trang thành mẫu hậu, bên cạnh lại đều là người đáng tin nhiệm, sẽ có ai biết thái hậu không ở sơn trang Ngọc Tuyền?”

Trong lòng Lam Y Y cũng nghĩ như thế, chẳng qua, những lời này từ chính mồm nàng nói ra sao ổn. Vì thế, mỉm cười gật gật đầu nói: “Được, cứ làm theo lời Hữu nhi nói đi.”

Vũ Văn Thịnh Hữu nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia kinh hỉ, khóe miệng không thể ức chế hơi hơi giơ lên, quả thực là mỉa mai vô cùng. Chính hắn cũng không hiểu được, kinh hỉ trong lòng, đến tột cùng là bởi vì mưu kế hắn thực hiện được, hay là đến từ tâm tư riêng mà chính hắn cũng không có phát hiện ra.

Lần này, hai người có thể nói là trò chuyện với nhau thật vui.

Lam Y Y tính không mang theo bất luận kẻ nào, mang theo bọn họ sẽ bị trói buộc, cũng dễ dàng bị người khác phát hiện.

Nếu có người cầu kiến, chỉ nói nàng đang đóng cửa nghiên cứu Phật học, bất luận kẻ nào cũng không được quấy nhiễu. Nếu thực sự có chuyện gấp, thì lệnh cho Ánh Phong cải trang thành bộ dáng của nàng, không ai có cái lá gan dám tiến lên kiểm tra thái hậu thực hay giả.

Chỉ dùng thời gian một ngày, hết thấy đều đã an bài thỏa đáng. Chuyện này, Vũ Văn Thịnh Hữu không có lập tức nói cho Vũ Văn Thịnh Duệ, mãi cho đến khi rời kinh thành vài trăm dặm, mới cho người truyền tin tức về cho Vũ Văn Thịnh Duệ.

Có thể đoán được, Vũ Văn Thịnh Duệ phần nộ cỡ nào. Lập tức muốn phái người đưa bọn họ về. Chính là nghĩ đến thế cục hiện tại trong triều, hắn lại do dự. Từ khi hắn quyết lập Cảnh Vô Vi làm Thừa tướng, ngoại thích Lưu thị liền làm những việc mờ ám, thậm chí còn có một thế lực bí ẩn đứng đằng sau, hắn hoài nghi, chuyện mẫu hậu bị ám sát lần trước, chính là thế lực này gây nên, đáng tiếc còn chưa tìm được chứng cứ. Hơn nữa từ sau khi Thục phi hoài thai, nữ nhân trong hậu cung cũng không an phận, nếu hiện tại mẫu hậu trở lại, khẳng định sẽ phiền lòng không thôi.

Chỉ bằng cho nàng ở bên ngoài giải sầu, chờ hắn hoàn toàn nắm thế cục trong tay, lại đón mẫu hậu trở về cũng không muộn. Bất quá, đứa bé của Thục phi thật ra phải bảo vệ cho tốt, hắn tuy rằng không có gì chờ mong đối với đứa bé này, nhưng người thừa kế vẫn là phải có, hy vọng là một hoàng tử. Bởi vì, nếu hắn cùng mẫu hậu ở chung, chỉ sợ cũng không có con.

Điểm này, khi hắn quyết định theo đuổi tình cảm của mình, cũng đã nghĩ tới.

Cách kinh thành vài trăm dặm, có một chiếc xe ngựa được sáu người hộ vệ cưỡi ngựa bảo vệ xung quanh. Tốc độ không mau cũng không chậm, thoạt nhìn không giống như là vội vã chạy đi, lại như là đang du ngoạn ngắm phong cảnh. Đúng là đoàn người Vũ Văn Thịnh Hữu.

Người đánh xe vẫn là nam tử trung niên kia, mà sáu hộ vệ đương nhiên là sáu ám vệ, bất quá hiện tại đã bị Vũ Văn Thịnh Hữu phái ra làm nhiệm vụ hộ tống xe ngựa. Hắn lại âm thầm phái ám vệ thực lực rất cao đến, bảo vệ bọn họ. Có mẫu hậu ở đây, hắn không thể có chút qua loa.

Lam Y Y lần này không có mặc nam trang, dù sao, bộ dáng nam trang của nàng bị người Huyết tông gặp qua, về sau khó tránh khỏi sẽ bị nhận ra.

Giờ phút này, Lam Y Y mặc váy dài màu lam nhạt, nhìn sơ qua dưới không phát hiện, chính là khi đứng dưới ánh mặt trời, mới có thể phát hiện mặt trên có hoa văn màu bạc, một đầu tóc đen vấn lên, cài một cái trâm hoa mai, tai đeo một đôi vòng tai hoa đình hương năm cánh màu lam. Đối với người thường thì đơn giản đến cực điểm, nhưng mặc trên người nàng lại có loại cảm giác quý phái không thể nói nên lời.

Giờ phút này Lam Y Y đang dựa vào vách xe đọc sách, một tay chống đầu, một tay cầm sách.

Vũ Văn Thịnh Hữu ngồi cách đó không xa, thấy Lam Y Y xem xong một tờ, sẽ giúp nàng trở mình một chút. Về mặt hắn nhu hòa, chỉ biết hắn một chút cũng không có không kiên nhẫn, ngược lại là vui vẻ chịu đựng. Hai người tuy rằng không nói gì, nhưng mang theo một hương vị thản nhiên ấm áp.

Không biết qua bao lâu, xe ngựa rốt cục ngừng lại.

Tiếp theo, chợt nghe phu xe nói: “Chủ tử, đã đi vào khách điểm ở Lam Thành.”

“Ừ, các người đi an bài đi.” Vũ Văn Thịnh Hữu dứt lời, liền nói với Lam Y Y: “Mẫu..... Lam Thành này chính là hoa thành nổi danh, ở trong này, có thể thấy được đủ loại hoa cỏ hiếm thấy, chúng ta ở đây vài ngày, du ngoạn một phen được không?”

Lam Y Y hơi hơi ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia thú vị, nói: “Cũng tốt.”

Khách điểm này kỳ thật là sản nghiệp của Huyền Cơ lâu, cũng là một trong những khách điểm lớn nhất Lam Thành. Chưởng quầy khách điểm biết ông chủ đại giá quang lâm, vội vàng tự mình đi ra nghênh đón.

Vũ Văn Thịnh Hữu đưa cho Lam Y Y một cái áo choàng, nói: “Mang vào.”

Lam Y Y bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể nhận lấy, lúc này mới được Vũ Văn Thịnh Hữu đỡ xuống xe. Không có biện pháp, ai bảo hiện tại nàng đã quen như vậy.

Áo choàng này màu lam nhạt, cơ hồ che khuất cả người Lam Y Y, bất quá cũng không gây trở ngại khi nàng đi đường. Bất quá, hơi ảnh hưởng đến tầm mắt.

Vũ Văn Thịnh Hữu tự mình giúp đỡ nàng đi theo chưởng quầy xuyên qua đại đường vào hậu viện, nơi bọn họ đi đến, là đình viện thanh nhã u tĩnh, hơn nữa diện tích cũng không nhỏ. Một đường đi tới, đụng không ít người, có con nhà giàu, cũng có nữ nhân giang hồ. Nhưng mỗi một vị đều nho nhã lễ độ, vô cùng có giáo dưỡng. Dù sao, khách điểm này giá không thấp, có thể vào ở cơ bản đều có chút thân phận.

Nữ ám vệ tên Lãnh Nguyệt kia lạnh mắt nhìn thấy Vũ Văn Thịnh Hữu tinh tế chăm sóc Lam Y Y, trong lòng ghen tị chua xót, đồng thời lại có chút vui sướng khi người gặp họa.

Nàng rất hiểu tính tình chủ tử, từ trước đến nay là đa tình nhưng cũng là vô tình, một khắc trước hắn còn đang ôn tồn cùng người, quay đầu đi đã quên người, nếu là phạm đến ích lợi của hắn, hắn mặc kệ lúc trước có bao nhiêu sao thâm tình mật ý cũng quên người, tuyệt đối sẽ xuống tay ác độc.

Đừng nhìn hiện tại chủ tử tốt với nữ nhân này như vậy, mặc dù trước kia nàng chưa bao giờ thấy qua chủ tử chân thật ôn nhu cùng kiên nhẫn đối với ai như vậy, nhưng nàng tin tưởng, không được bao lâu, chủ tử sẽ chán. Đến lúc đó, xem ả còn kiêu ngạo như thế nào.

27. Chương 50

Đình viện tuy không phải quá lớn, nhưng cái gì cần có đều có. Nhất là hai bên đường, trừ một ít dương liễu lá lướt, lại có một đám hoa cỏ đủ mọi màu sắc, hải đường, mẫu đơn, thược dược, đình hương, khiến người ra nhìn không rời mắt.

Đình viện lý có năm gian nhà giữa, Lam Y Y cùng Vũ Văn Thịnh Hữu ở tại nơi này. Nhóm hộ vệ đầu ở sương phòng hai bên, một hàng không đến hai mươi người, có thể thoải mái ở.

Lam Y Y ở một gian đại sảnh bên phải, phòng ngủ bố trí vô cùng thoải mái lịch sự tao nhã. Vũ Văn Thịnh Hữu ở một gian phòng ngủ tại đại sảnh bên trái, giường quây lại phải bốn tiểu nha hoàn mi thanh mục tú tiến đến hầu hạ.

Chường quây kia rất có mắt, hần nhìn ra chủ tử mình thực coi trọng cô gái này, tựa hồ, mọi chuyện đều sẽ hỏi ý kiến của nàng. Bởi vậy, tôn kính Lam Y Y cũng giống như tôn kính Vũ Văn Thịnh Hữu.

Vũ Văn Thịnh Hữu quả nhiên vô cùng vừa lòng, thậm chí còn khen hần hai câu, khiến chường quây vô cùng thụ sủng nhược kinh.

Lam Y Y dùng bữa tối xong, dựa ở trên tháp mỹ nhân, đang định xem sách. Chỉ thấy Vũ Văn Thịnh Hữu mặc quần áo trắng vô cùng tiêu sái phiêu dật, trên mặt lộ vẻ tươi cười mê chết người không đèn mạng đi đến.

Bởi vì ở bên ngoài, nhiều người nhiều miệng, một ít lễ tiết đều có thể bỏ. Huống chi, quan hệ giữa hai người đã vô cùng thân mật, Vũ Văn Thịnh Hữu đã quen ngang hàng ở chung cùng Lam Y Y.

“Mẫu hậu, đừng xem sách, đêm nay con sẽ mang ngài đi ra ngoài dạo. Cảnh đêm ở Lam thành này, không thể bắt gặp ở bất kỳ nơi nào khác. Không xem một chút, sẽ hối hận.”

Vũ Văn Thịnh Hữu vừa nói, vừa rút quyển sách trên tay nàng, cường ngạnh kéo nàng đứng lên khỏi tháp mỹ nhân. Bởi vì dùng sức quá lớn, lập tức kéo Lam Y Y vào trong lòng ngực mình. “Bịch” một tiếng, mặt Lam Y Y liền tiếp xúc thân mật với bờ ngực rắn chắc của Vũ Văn Thịnh Hữu, khiến cái mũi Lam Y Y đau nhức không thôi. Nước mắt không tự chủ được liền lăn xuống dưới.

“Mẫu hậu, ngài không có việc gì đi? Đều do nhi thần quá lỗ mãng.”

Vũ Văn Thịnh Hữu thấy thế, vội vàng đẩy Lam Y Y từ trong lòng ngực mình ra, nhìn đến cái mũi hồng hồng của nàng, còn có hàng nước mắt thật dài, trong lòng nhất thời sinh ra một cổ cảm giác kích động trước nay chưa từng có, thậm chí còn có một ít đau lòng, tựa như đứa nhỏ mắc lỗi, chân tay đột nhiên trở nên luống cuống lên.

Lam Y Y vốn có chút buồn bực, bất quá nhìn thấy bộ dáng Vũ Văn Thịnh Hữu không yên như thế, trong lòng lại cảm thấy có chút buồn cười. Hần là đứa con trai kiệt ngạo bất tuân, chưa từng xuất hiện bộ dáng không yên bất an áy náy này đi?

Lam Y Y lấy khăn gấm xoa xoa khóe mắt mình, lại nhẹ nhàng xoa cái mũi nhỏ, nói: “Ta còn tốt. Con vừa rồi nói cái gì? Đi ra ngoài dạo phố hả?”

Vũ Văn Thịnh Hữu thấy mẫu hậu không có tức giận, thậm chí trong mắt mơ màng hơi nước còn mang theo mỉm cười, lúc này thả lỏng tâm, đỡ nàng ngồi ở tháp mỹ nhân một lần nữa, nhìn đến khóe mắt trái của nàng còn mang theo một giọt nước mắt, không khỏi vươn ngón tay cái, lau đi cho nàng.

Vũ Văn Thịnh Hữu vốn trầm nghĩ lâu một chút, nhưng có lẽ là bởi vì cái loại cảm xúc này rất tốt, ma xui quỷ khiến, hần lại lau vài cái, trong lòng trào ra một cổ vui sướng cùng thỏa mãn kỳ diệu, khóe miệng cũng cong lên.

Lam Y Y cảm thấy khóe mắt mình chắc bị hần lau đỏ rồi, không khỏi nghiêng đầu, nói: “Được rồi.”

Ánh mắt Vũ Văn Thịnh Hữu vốn mang theo một tia mê ly nhất thời trở nên thanh minh lại, nghe vậy, mang chút cảm giác mất mát buông tay xuống, nhưng không có phát giác tâm tình khác thường lúc này của hần.

“Vâng, mẫu hậu, Lam thành này ban đêm thậm chí còn náo nhiệt hơn ban ngày đó! Ngài không dễ dàng mới xuất môn một chuyến, không đi tìm hiểu một chút, quả thực rất đáng tiếc.” Vũ Văn Thịnh Hữu vừa nói, ánh mắt lại không tự chủ được chuyển qua trên mặt Lam Y Y, cẩn thận chiêm ngưỡng ngũ quan của nàng, không biết làm sao, gần đây hẳn càng ngày càng thích nhìn mẫu hậu ngẩn người, không muốn dời ánh mắt.

Lam Y Y nghe vậy, ánh mắt hơi hơi sáng ngời, trong lòng nhất thời có chút hưng phấn lên. Lại nói tiếp, sau khi nàng đi vào thời đại này, cho tới bây giờ đều không có cuộc sống về đêm. Cơ hồ mỗi đêm đều phải sớm ngủ, trừ bỏ cảm kỳ thư họa gì đó, không có một chút giải trí khác.

Hiện tại, thật vất vả có chút giải trí, nàng làm sao bỏ qua chứ?

Vũ Văn Thịnh Hữu thấy mẫu hậu rất là muốn đi, liền giải thích cho nàng một chút.

Lam thành buổi tối rất náo nhiệt, hơn nữa, Lam thành không có cấm đi lại vào ban đêm. Buổi tối, trên đường đèn đuốc sáng trưng, mấy cửa hàng cũng không đóng cửa.

Những cô gái trẻ đội vòng hoa xinh đẹp trên đầu, tay cầm cành hoa màu lam, nhìn thấy nam tử ngưỡng mộ trong lòng, sẽ tặng hoa đi. Nam tử được nhiều hoa nhất, vào ngày hôm sau sẽ bị mọi người ở Lam Thành tung hô, thậm chí có khả năng, sẽ trở thành người tình của hoa khôi xinh đẹp nhất Lam thành.

Hàng năm khi xuân về hoa nở, Lam thành sẽ chọn lựa tân mặc* (là gì nhỉ?) cho hoa khôi. Kia Tử Ngọc cô nương đã hai năm liên tục đạt được danh hiệu Lam Thành đệ nhất hoa khôi, năm nay là năm thứ ba. Ngày mai chính là ngày diễn ra lễ hội chọn hoa khôi. Tử Ngọc cô nương này nghe nói vô cùng xinh đẹp, cơ hội đạt được danh hiệu hoa khôi ba năm liên tục là vô cùng lớn.

Lam Y Y sau khi nghe xong, cười như không cười nhìn Vũ Văn Thịnh Hữu, nói: “Hữu nhi chẳng lẽ là muốn hiểu biết hoa khôi kia một chút, mới lựa chọn đặt chân ở Lam Thành?”

Vũ Văn Thịnh Hữu nghe vậy sững sốt, khóe miệng cong lên, cả người nhất thời thêm vài phần tà khí, nói: “Cái dạng sắc đẹp gì mà nhi thần chưa có thấy qua, làm sao sẽ thêm thường một ả hoa khôi?” Huống chi, ở trong lòng hắn, xinh đẹp nhất chính là mẫu hậu.

“Được rồi, ta đáp ứng.” Lam Y Y cười nói.

Lam Y Y cũng không có thay quần áo, Vũ Văn Thịnh Hữu lại muốn lấy áo choàng trùm đầu tới cho Lam Y Y mang, Lam Y Y kiên quyết phản đối. Mang theo thứ này, ban đêm còn nhìn đến cái gì?

Vũ Văn Thịnh Hữu phải nhượng bộ một bước, nhưng nhất quyết muốn Lam Y Y ít nhất phải che mặt. Lam Y Y đành phải đeo một cái khăn che mặt màu lam nhạt.

Vũ Văn Thịnh Hữu mang theo Lam Y Y đi ra, tuyệt đối không thể không mang hộ vệ. Nhất là, trên đường nhiều người như vậy, nhất định phải có thị vệ bên người. Mà trong mấy thị vệ này, cũng chỉ có một mình Lân Nguyệt là nữ, nhiệm vụ hộ thân tự nhiên cũng liền giao cho nàng.

Lân Nguyệt từ sớm đã nhận được tin tức, biết phải cùng Vũ Văn Thịnh Hữu đi ra ngoài dạo phố. Bởi vậy, ăn mặc chải chuốt một phen. Bộ dạng nàng kỳ thật cũng có chút lãnh diễm, hơn nữa dáng người thon dài, mặc váy trắng buộc thắt lưng, hoàn toàn tôn lên dáng vóc, tuyệt đối là một mỹ nữ nhất đẳng.

Thời điểm Lam Y Y cùng Vũ Văn Thịnh Hữu đi ra, Lân Nguyệt đang đứng ở ngoài cửa hành lang. Nghe được tiếng mở cửa, nàng lập tức quay đầu qua nhìn, trong mắt mang theo tình ý không thể che dấu nhìn về phía Vũ Văn Thịnh Hữu.

Bất quá, khi nàng xem đến Lam Y Y, khuôn mặt vốn hơi hơi phỉếm hồng bởi vì ngượng ngùng, nhất thời phai màu, thậm chí có chút trắng bệch.

Vũ Văn Thịnh Hữu căn bản không có chú ý về mặt của nàng, mà nói: “Lân Nguyệt, nhất định bảo vệ Lam tiểu thư cho tốt, nếu nàng thiếu một sợi tóc, ta sẽ hỏi tội người.”

28. Chương 51

Chương 51

“..... Dạ.” Lãnh Nguyệt ghen ghét trong lòng, nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài. Ai bảo nữ nhân này hiện tại là người trong lòng chủ tử chứ!

Lam Y Y nhẹ liếc mắt nàng một cái, chỉ cần nàng không bị ghen tị làm choáng váng đầu óc, làm ra cái chuyện gì khác người, mình cũng sẽ không hạ thấp thân phận so đo cùng nàng.

Trừ Lãnh Nguyệt, còn có ba nam hộ vệ đi theo bên cạnh bảo hộ, chỗ tối cũng có hai cao thủ hộ tống, có thể nói là không có sơ hở.

Trên ngã tư đường cái lớn nhất Lam thành, cơ hồ mỗi một cửa hàng đều treo hoa đăng, hai bên đường đầy hoa cỏ đủ chủng loại, trong không khí mang theo mùi hoa nồng đậm, khiến người ta cảm giác giống như đang đi giữa biển hoa.

Trên đường hiện tại vô cùng náo nhiệt. Có vài người gia, trẻ nhỏ, nhưng nhiều nhất là nam nữ trẻ tuổi. Trên mặt mỗi người cơ hồ đều mang theo nhiệt tình tươi cười dào dạt, trong mắt lóe ra hưng phấn chờ mong, bên tai thỉnh thoảng truyền đến từng trận tiếng cười thanh thúy của các cô gái.

Nếu là ở địa phương khác, mấy cô gái lớn mật kiểu này chỉ sợ sẽ bị người ta mắng không rụt rè, đòi phong bại tục. Bất quá, tại Lam thành này, cũng là bình thường. Đây là tập tục, hơn nữa, cũng chỉ trong thời gian đặc thù này, họ mới có thể tận tình đi ra du ngoạn một phe, mà sẽ không bị người ta lên án.

Vũ Văn Thịnh Hữu đã tới Lam thành nhiều lần, đêm nay bất quá là vì làm ầu hâu vui vẻ. Hắn thích mẫu hâu lộ ra cảm xúc chân thật của nàng ở trước mặt hắn.

Vũ Văn Thịnh Hữu bộ dạng tuấn mỹ, khí chất, phong độ đều cực kỳ xuất sắc, bởi vậy, thỉnh thoảng có xinh đẹp cô gái lớn mật rồi lại ngượng ngùng tặng hoa. Mỗi lần như vậy Vũ Văn Thịnh Hữu đều mỉm cười tiếp nhận, sau đó đưa cho ba gã nam hộ vệ.

Lam Y Y thấy thế, không khỏi trêu ghẹo: “Ngài muốn làm cái gì thì làm cái đó, cũng cần để ý đến ta.”

Vũ Văn Thịnh Hữu khẽ cười một tiếng, nói: “Không có gì quan trọng hơn việc đi cùng ngài. Huống chi, năm trước ta cũng đã gặp qua hoa khôi Tử Ngọc cô nương, cho nên, cơ hội lần này vẫn là tặng cho người khác đi!”

“Lỡ năm nay hoa khôi không phải Tử Ngọc kia thì sao? Chẳng lẽ Lam thành này ngoài nàng, không có cô nương nào được đánh giá cao sao?” Lam Y Y hỏi.

Nếu vào lúc bình thường, Vũ Văn Thịnh Hữu nhất định sẽ không bỏ lỡ cơ hội gặp gỡ mỹ nhân. Nhưng không biết vì sao, giờ hắn lại thiếu hứng thú.

Vũ Văn Thịnh Hữu nói: “Đương nhiên là có. Ngày mai là ngày chọn lựa tân mặc cho hoa khôi Lam thành, cho nên, đêm nay vài vị được đề cử đều sẽ xuất hiện. Có thể nói, đêm nay náo nhiệt, tuyệt đối sẽ không thua ngày mai.”

Lam Y Y hơi hơi vuốt cằm, ánh mắt lộ ra một tia hứng thú, “Nói như vậy, chúng ta đến thật là đúng dịp.”

Thời gian trôi qua, lượng người càng ngày càng nhiều. Cho dù có hộ vệ bảo hộ, Lam Y Y vẫn suýt lạc khỏi Vũ Văn Thịnh Hữu. Nói nói việc này có liên quan một phần đến Lãnh Nguyệt, cũng không sai.

Vũ Văn Thịnh Hữu giờ phút này vô cùng bất mãn với Lãnh Nguyệt. Nhưng hiện tại không phải thời điểm so đo, mà chỉ liếc nàng cảnh cáo một cái, trong lòng ngầm hạ quyết định, sau khi trở về lập tức đuổi nàng.

Thấy đám người trên đường càng ngày càng đông, Vũ Văn Thịnh Hữu cũng bất chấp cấp bậc lễ nghĩa, cầm tay Lam Y Y, kéo nàng đến bên người mình, thật cẩn thận ôm vào trong lồng ngực. Dùng một loại tư thái bảo hộ, ôm hai vai nhỏ xinh của Lam Y Y. Lam Y Y chưa từng thân mật với người khác như thế, cho nên rất không thoải mái. Bất quá, tình huống hiện tại quả thật không cho phép nàng tùy hứng, cũng chỉ có thể tạm thời nhẫn nại, trên mặt cũng không lộ ra một chút dị thường.

Lãnh Nguyệt hiện tại đã hoàn toàn vô dụng. Nàng chỉ cần nghĩ đến cái nhìn không có độ ấm vừa rồi của chủ tử, liền tựa như rơi vào hầm băng, cả người run rẩy.

Nàng biết, chủ tử tức giận. Nói không chừng sau khi về, chẳng những sẽ nàng bị trừng phạt nặng, còn có thể bị đuổi khỏi bên cạnh chủ tử. Cho dù chủ tử trừng phạt như thế nào đều có thể, chỉ là việc bị đuổi cách xa chủ tử thì nàng hoàn toàn không có cách tiếp nhận. Nếu ngay cả cơ hội gặp chủ tử cũng không có, vậy không bằng lập tức giết nàng đi, cho xong hết mọi chuyện.

Nàng nhìn cô gái được chủ tử che chở thật cẩn thận tựa như trân bảo ôm vào trong ngực, trong lòng thật sự là vừa hận vừa không cam lòng. Nàng thích chủ tử đã ba năm, chủ tử chưa từng liếc mắt xem qua nàng, nàng tự nhận dung mạo không kém, vì cái gì chủ tử chưa liếc mắt xem nàng một cái?

Đều là lỗi của nữ nhân này, nếu nàng ta biến đi, chủ tử có thể nhìn đến nàng hay không? Nghĩ đến đây, trong mắt Lãnh Nguyệt nhanh chóng xẹt qua một tia âm lãnh cùng quyết tuyệt.

Cảm giác được sát ý phía sau, Lam Y Y cứng đờ thân thể, trong mắt hiện lên một tia ác độc. Đối phó với loại người muốn gây bất lợi với mình, cho tới bây giờ Lam Y Y cũng sẽ không nương tay.

“Làm sao vậy?” Vũ Văn Thịnh Hữu vốn vẫn chú ý Lam Y Y, thấy thể không khỏi cúi đầu hỏi.

Lam Y Y đang muốn nói chuyện, đám người đột nhiên xông vào một trận. Tiếp theo chợt nghe có người hô: “Tử Ngọc cô nương đến.”

Đám người nhất thời sôi trào, đổ dồn về phía xe của Tử Ngọc cô nương. Đột nhiên, không biết ai đụng phải Lam Y Y một cái, khiến Lam Y Y ngã đè lên người Vũ Văn Thịnh Hữu, khôn ngực mềm mại cũng dán găt gao trên người Vũ Văn Thịnh Hữu. Mặt Lam Y Y nhất thời giống như lửa thiêu, còn gì xấu hổ hơn tình huống này nữa chứ?

29. Chương 52

Chương 52

Vũ Văn Thịnh Hữu khẩn trương ôm Lam Y Y, thẳng đến nhìn đến nàng không có việc gì, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Bất quá ở cảm giác được kia kẻ sát mình hai luồng mềm mại khi, Vũ Văn Thịnh Hữu trái tim đột nhiên nhảy dựng, lại một liên tưởng đến lẫn nhau thân phận, hắn này bụi hoa tay già đời, lại phá lệ mặt đỏ, thậm chí có chút chân tay luống cuống lên.

Bất quá, khi hắn nhìn đến mẫu hậu chôn mặt ở trong lòng ngực mình không chịu ngẩng đầu, cái lỗ tai khéo léo lộ ở bên ngoài lại nhiễm một tầng ửng đỏ diễm lệ, trái tim giống như bị cái gì hung hăng va chạm một chút, máu cả người cấp tốc lưu động, nhất thời miệng khô lưỡi khô, thậm chí ý tưởng hiện tại trong đầu hắn chính là cường ngạnh nâng lên cái cằm khéo léo tinh xảo của mẫu hậu, sau đó hướng về cái miệng nhỏ nhắn mềm mại thơm phức của nàng, hung hăng hôn xuống.

Trong mắt hoa đào của Vũ Văn Thịnh Hữu hiện lên một tia chua xót. Hắn rõ ràng là muốn chém đoạn nghiệt tình của hoàng huynh cùng mẫu hậu, nhưng hiện tại, hắn lại nổi lên tâm tư không nên có với mẫu hậu. Tự thân còn khó bảo toàn, hắn làm sao có thể giúp được người khác?

Hắn rất không hiểu, vì sao mình sẽ sinh ra loại ý tưởng này với mẫu hậu? Hắn cảm thấy khi mình cùng mẫu hậu ở chung, rõ ràng thực chú ý đúng mực, vì sao hiện tại lại có tà niệm với nàng?

Vũ Văn Thịnh Hữu nghĩ tới ngày đó, bộ dáng mẫu hậu bắt lực rên rỉ ở dưới thân hoàng huynh, ánh mắt chợt trầm xuống, hầu kết cũng không tự chủ lẫn lộn một chút. Hắn nghĩ, hắn chỉ sợ là ở một khắc kia, hắn đã sinh ra ý tưởng với mẫu hậu. Có lẽ ở thời điểm sớm hơn, hắn đã động tâm, chẳng qua chưa phát hiện thôi.

Hắn hiện giờ hiểu được tâm ý của mình, nhưng có thể làm gì chứ? Bất quá là tăng phiền não thôi. Bọn họ nhất không có tương lai.

Vũ Văn Thịnh Hữu hít một hơi thật sâu, cầm hai vai Lam Y Y, làm cho nàng tách khỏi mình. Hiện tại hẳn hiểu được tâm ý của mình, nàng lại dựa vào gần như vậy, hẳn không thể xác định mình sẽ làm ra chuyện gì nữa. Sau khi trở về, hẳn nhất định phải ngẫm lại nên xử lý quan hệ của mình cùng mẫu hậu như thế nào.

Lam Y Y dù sao cũng là người có tâm tư thâm trầm, xấu hổ một chút, cũng liền điều chỉnh lại. Hai người tuy rằng không nói chuyện, nhưng cử chỉ đều mang theo một tia xa cách cố ý. Bất quá, dù vậy, Vũ Văn Thịnh Hữu vẫn chặt chẽ che chở Lam Y Y.

Được ba gã vệ mở đường, bọn họ rốt cục tìm được một chỗ trống trải, hai người lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Ba hộ vệ làm hết phận sự bảo vệ ở cách hai người một thước, để lại đủ không gian cho bọn họ, không cho dòng người tới gần.

Vũ Văn Thịnh Hữu tuy vô cùng không nỡ buông Lam Y Y ra, nhưng lý trí vẫn chiếm thượng phong, cánh tay che chở nàng thu hồi về, trong miệng cũng nói giỡn: “Không nghĩ tới đêm nay lại đông như vậy, nếu không, ta sẽ không mang ngài theo tới. May mắn không xảy ra chuyện gì, nếu không, ta chết ngàn lần cũng khó thoát tội.”

Lam Y Y sửa sang lại quần áo một chút, lại sửa sang mái tóc hỗn độn của mình. Lúc này mới ngẩng đầu nhìn hẳn, thản nhiên nói: “Việc này không trách người, ta cũng muốn đi ra nhìn xem.”

Lúc này, Lãnh Nguyệt rốt cục đuổi theo. Vừa rồi, nàng cũng bị đám người làm tách ra.

Lam Y Y liếc nàng một cái, nói với Vũ Văn Thịnh Hữu: “Thủ hạ của người, thật sự là quá bất lực. Thời điểm mấu chốt, không có một chút tác dụng. Ta đề nghị người, vẫn là đem loại bỏ nàng ta đi.”

Vũ Văn Thịnh Hữu cũng nhìn về phía Lãnh Nguyệt, một đôi mắt hoa đào ẩn tình, giờ phút này lại mang theo lạnh băng vô tận. Trong lòng hẳn quả thật thất vọng đến cực điểm, mẫu hậu cùng hoàng huynh hẳn giống nhau, hiện tại đều là người quan trọng nhất của hẳn, nhưng nàng ta lại đặt mẫu hậu vào nguy hiểm, không có một chút chức trách hộ vệ. Người như vậy, còn dùng làm gì?

Lãnh Nguyệt không biết ý nghĩ trong lòng Vũ Văn Thịnh Hữu, nghe nói lời ấy, trong lòng thật sự là vừa sợ vừa giận, nàng ngẩng đầu lên, hung tợn nhìn về phía Lam Y Y, nàng đã bị ghen tị che lấp trí, căn bản bất chấp chủ nhân ở đây, liền phản bác: “Ta từ nhỏ đã được đào tạo thành ám vệ, đã được huấn luyện nghiêm khắc, căn bản không phải loại nữ nhân không hiểu biết khó khăn gian nan như người. Ta thân là đội trưởng đội ám vệ ba, lại hạ mình làm hộ vệ cùng nha hoàn cho người, ta còn không có kêu oan, người lại còn mắng nhiếc ta. Loại nữ nhân tâm địa lãnh khốc như người căn bản không xứng làm nữ nhân của chủ tử, lại càng không xứng được chủ tử sủng ái.”

“Bốp ——”

Một thanh âm vang vọng, mặc dù ở trong đám người ồn ào náo động, cũng vô cùng rõ ràng.

Lãnh Nguyệt bị một cái tát này đánh bay ngược ra ngoài, lại bị một hộ vệ cản lại, ngã xuống đất. Nàng sưng phù nửa bên mặt, trong ánh mắt nhìn về phía Vũ Văn Thịnh Hữu phức tạp vô cùng, không dám tin, thương tâm, tuyệt vọng, yêu say đắm, không cam lòng đồng loạt hiện lên, trên mặt lại mang theo biểu tình thương tâm muốn chết. Vừa định mở miệng nói chuyện, khóe miệng liền tràn ra một dòng máu tươi.

Nàng làm sao cũng không có biện pháp tin tưởng, chủ tử từ trước đến nay đối đãi với nữ nhân kiên nhẫn ôn nhu, lại sẽ đánh mình. Tuy nàng cũng biết chủ tử là người bạc tình, nhưng đối với nữ nhân không có xung đột lợi ích và uy hiếp hẳn, lại luôn luôn tốt lắm. Nhất là, nàng còn trung tâm như vậy. Hẳn sao có thể vì một nữ nhân mang từ bên ngoài về mà đánh mình chứ?

Vũ Văn Thịnh Hữu căn bản không có để ý đến chất vấn của nàng, ngược lại lạnh lùng nói: “Người không cần cảm thấy ủy khuất, khi người bất kính với người quan trọng nhất của ta, người cũng đã phạm vào tội không thể tha thứ. Nhưng xem xét lòng trung thành và tận tâm vài năm của người đối với ta, lại lập công lao không nhỏ, ta bỏ qua cho tánh mạng của người. Sau khi trở về, tự phế vô công, phế làm nô bộc.”

Dứt lời, khoát tay, lập tức xuất hiện một người áo đen, khiêng Lãnh Nguyệt lên, lắc mình biến mất.

Lam Y Y đối với xử trí như vậy, mặt không có một chút biến sắc, ánh mắt bình tĩnh, nhìn không ra hỉ giận. Kỳ thật, trong lòng nàng vẫn bất mãn. Dù sao thân là thái hậu, có người nói năng lỗ mãng với nàng, dựa

theo tính tình ‘nàng’ trước kia, cát lười là việc nhỏ, nói không chừng, ngay cả mạng nhỏ cũng không còn. Mà Lãnh Nguyệt, bất quá là phé bỏ võ công mà thôi, kỳ thật vẫn là người bình thường. Huống chi, thân là nô bộc, tuy rằng địa vị thấp, nhưng dù sao gia tăng an toàn, không phải sao?

Quan trọng nhất là, hai câu nói cuối cùng của Lãnh Nguyệt, đã chạm vào cái vảy ngược của nàng.

Vũ Văn Thịnh Hữu thấy vẻ lạnh nhạt trên khuôn mặt mẫu hậu, trong lòng đột nhiên không yên, không khỏi hỏi: “Xử trí như vậy, ngài xem như thế nào?” Trong khẩu khí lại mang theo một tia thật cẩn thận.

“Ả là cấp dưới của người, xử trí như thế nào đều là chuyện của người.” Lam Y Y dứt lời, trong lòng thở dài một hơi. Quên đi, dù sao nàng hiện tại cũng không phải thân phận thái hậu, cho ả một giáo huấn là được. Không cần phải đuổi tận giết tuyệt. Bất quá, nếu còn có lần sau, luận như thế nào nàng cũng không sẽ hạ thủ lưu tình.

Vũ Văn Thịnh Hữu biết trong lòng mẫu hậu hẳn là có chút bất mãn, nhưng cũng tôn trọng quyết định của hần. Điều này làm cho hần vui vẻ, trong lòng thầm hạ quyết tâm, về sau, tuyệt đối sẽ không làm ả hậu lại chịu nửa điểm ủy khuất. Nếu Lãnh Nguyệt chết vẫn không hối cải, hần cũng không để ý diệt trừ nàng ta.

30. Chương 53

Chương 53

“A, Tử Ngọc cô nương nhìn bên này.”

Lời vừa nói ra, đám người nhất thời nổi lên một cỗ hưng phấn. Trong đám đông mãnh liệt này, ba hộ vệ căn bản không bảo vệ thể an toàn cho hai người Vũ Văn Thịnh Hữu.

Vũ Văn Thịnh Hữu tay mắt lanh lẹ, giành trước một bước bảo vệ Lam Y Y chặt chẽ ở trong lồng ngực mình, lúc này họ mới không bị làn người tách ra.

Vũ Văn Thịnh Hữu thật sự là ảo não đến cực điểm. Bọn họ tới tìm việc vui, không phải đến chịu tội. Nếu mẫu hậu thực bởi vì đến xem những thứ thấp hèn như vậy mà bị thương, lửa giận của hần phải tìm ai phát tiết đây? Hơn nữa, năm trước, hần cũng không thấy đám người điên cuồng như vậy.

Vũ Văn Thịnh Hữu nhíu mày, nói: “Nơi này chỉ sợ càng ngày càng đông, muốn ra ngoài cũng không dễ, chúng ta vẫn là trở về đi!”

Lam Y Y quả thật không còn kiên nhẫn, hiện tại cả người nàng đều bị ôm vào trong lồng ngực Vũ Văn Thịnh Hữu, sườn mặt dán gắt vào trong ngực rắn chắc của hần, bên tai thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của hần. Loại thân mật này, khiến nàng nhất thời có chút chút thẹn thùng, trong lòng thực hối hận đã đi đến đây. Nghe vậy liền gật đầu không chút do dự.

Vũ Văn Thịnh Hữu cảm giác được cô gái nhỏ trước ngực nhẹ nhàng cọ mình vài cái, làm cả người hần tê dại một chút, tim đập cũng không tục giác gia tốc vài phần.

Nháy mắt ra dấu, ba hộ vệ liền dùng tách đám người, mở đường đi theo hướng ngược lại.

Đáng tiếc, đám người thật sự rất đông, hơn nữa là đi ngược dòng, bởi vậy, căn bản là nửa bước cũng khó đi.

Đúng lúc này, huyền não đột nhiên dừng bật. Hơn nữa, có không ít ánh hướng về nơi này, mang theo đủ loại cảm xúc hâm mộ, ghen tị, tò mò. Vũ Văn Thịnh Hữu lại cảm thấy một ánh mắt chăm chú mang theo một tia nóng bỏng, thẳng tắp bắn ở trên người mình. Mắt hoa đào hơi hơi nhíu lại, cũng nhìn quá ánh mắt kia. Liếc một cái liền thấy được cô gái tuyệt sắc ngồi cao cao ở trong cỗ kiệu bốn người nâng.

Cô gái mặc sa y màu trắng, rất hợp với da thịt trắng nõn tinh tế. Sa y nhẹ nhàng, dính sát vào trên người, triển lộ hoàn toàn vóc dáng khéo léo của nàng. Tóc dài đen như thác nước xõa ở sau người, một đôi mắt to đen, thoát nhìn vô cùng trong suốt, cái mũi thẳng thẳng, môi đỏ mọng, cả người nhìn qua vô cùng thuần

kiết, giống như xử nữ không rành thế sự. Người này, chính là Tử ngọc cô nương hai năm liên tục đoạt được danh hiệu đệ nhất hoa khôi của Lam thành.

Tử ngọc cô nương thấy Vũ Văn Thịnh Hữu nhìn qua, không khỏi mỉm cười, trên gương mặt nhất thời hiện ra một đôi má lúm đồng tiền mê người, đúng là xinh đẹp, lại vô cùng khiến người trù mến, khiến một đám nam nhân không khỏi si ngốc như say.

Nếu là trước kia, Vũ Văn Thịnh Hữu cũng muốn thưởng thức một phen, nói không chừng còn có thể cùng nàng ôn lại cũ tình. Chính là hiện tại, hẳn không có chút hưng trí. Dung nhan xinh đẹp trước đây có thể khiến cho tim hắn rục rịch, giờ phút này lại không có nửa điểm hấp dẫn.

Tử ngọc cô nương khẽ phất tay một cái, bốn gã tráng hán nâng kiệu, lập tức nâng nàng đi về phía Vũ Văn Thịnh Hữu, mà đám đông đều vô cùng tự giác tránh ra, cho cỗ kiệu của Tử Ngọc cô nương đi qua.

Cỗ kiệu ngừng lại trước mặt đoàn người Vũ Văn Thịnh Hữu. Ba gã hộ vệ cũng mặc kệ Tử Ngọc cô nương cái gì, bảo hộ ở chủ tử trước mặt, bày trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Tử Ngọc u oán nhìn về phía Vũ Văn Thịnh Hữu, khẽ mở môi đỏ mọng, nói: “Một năm không thấy, Sở công tử biệt lai vô dạng? Không biết Sở công tử còn nhớ ta hay không?” Giọng nói đúng là không tương xứng với dung mạo của nàng, cực hấp dẫn cùng yêu mị, mấy những nam nhân nghe được, thân thể đều cứng lên.

Lam Y Y khẽ cau mày, giọng của nữ nhân này.....

Mắt hoa đào của Vũ Văn Thịnh Hữu hơi hơi lóe, lộ ra một cái tươi cười vô cùng phong lưu, nói: “Tử ngọc cô nương dung mạo vô song, khí chất tuyệt luân, tại hạ sao có thể quên?”

Tử Ngọc nghe vậy, không khỏi cười đến cười run rẩy hết cả người, hiển nhiên cực kỳ vừa lòng đối với lời nói của Vũ Văn Thịnh Hữu. Một năm trước, khi nàng cùng Vũ Văn Thịnh Hữu ở chung, có thể nói là vô cùng vui vẻ âu yếm. Khiến nàng vẫn nhớ mãi không quên nam nhân này. Hôm nay nhìn đến hắn, đúng là không tự chủ được đi lên bắt chuyện. Việc này đối với nàng mà nói, cũng là cực kỳ hiếm thấy.

Thần sắc trên mặt Vũ Văn Thịnh Hữu không thay đổi, hơi hơi hạ mi mắt, che lại biểu hiện không kiên nhẫn cùng lãnh ý: mẫu hậu đang ở đây, mà ả đám ngồi ở trên cỗ kiệu cao, thật sự là không muốn sống.

Một hồi lâu nhân, tiếng cười của Tử Ngọc cô nương mới chậm rãi ngừng lại, sóng mắt lưu chuyển, lúc này mới chú ý tới Lam Y Y vẫn được bảo hộ ở sau người Vũ Văn Thịnh Hữu. Trong mắt xẹt qua một chút trầm tư, trên mặt cũng lộ ra một chút tò mò, trêu ghẹo: “Vị cô nương này là tân hoan của Sở công tử sao? Sở công tử xem nàng như bảo bối, lại ngay cả mặt mũi cũng không để người bên ngoài xem tới.”

31. Chương 54

Chương 54

Vũ Văn Thịnh Hữu nghe vậy, trong mắt không khỏi hiện lên một tia ôn nhu, nói: “Nàng là người quan trọng nhất của ta.” Về phần là vợ hay là thân nhân, để cho ả tự suy nghĩ đi!

Tử Ngọc cô nương khẽ cười: “Thì ra công tử có người âu yếm, trách không được đã hơn một năm cũng không có đến gặp ta.” Trong giọng nói cũng lộ ra một tia u oán, lại ở chỗ Vũ Văn Thịnh Hữu nhìn không tới, lặng lẽ liếc Lam Y Y một cái, con ngươi trong suốt lóe ra ý khiêu khích.

Cũng không nghĩ, nhìn đến một đôi con ngươi đen vắng lặng sâu thẳm, trong con ngươi không có chút tức giận ghen tị, rõ ràng nàng mới là người từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống, nhưng nàng lại cảm thấy, ánh mắt cô gái này nhìn nàng, giống như đang nhìn một con rối nhảy nhót trong vở hài kịch, mang theo một cổ uy nghiêm cao cao tại thượng, không thể khinh nhờn.

Mặc dù cặp kia con lý không có cảm xúc gì, Tử Ngọc lại cảm thấy được nàng ta căn bản là đang cười nhạo mình. Bàn tay giấu ở trong tay áo phải không khỏi nắm chặt, ngay cả móng tay thật dài đâm vào trong thịt cũng không có phát hiện.

Vũ Văn Thịnh Hữu phát hiện tâm ý của mình xong, tâm thần sẽ không từ tự chủ dừng ở trên người Lam Y Y, hy vọng có thể phát hiện một phần cảm xúc của nàng. Tỷ như hiện tại, hẳn có thể cảm giác được mẫu hậu có chút hờn giận.

Vũ Văn Thịnh Hữu khẽ nhú mày, liếc Tử Ngọc cô nương một cái, lại vừa lúc phát hiện trong mắt nàng hiện lên một tia tức giận do bị người khinh thị, thậm chí từ trên người nàng hẳn còn cảm giác được một tia dao động nội lực, mắt Vũ Văn Thịnh Hữu chợt lóe, như có chút dăm chiêu.

Tử ngọc cô nương tựa hồ cũng phát giác mình thất thố, vội vàng thu lại cảm xúc, nâng tay áo che miệng ho nhẹ một tiếng, một đôi đồng tử xinh đẹp chốc người thương tiếc mang ột tia thẹn thùng, nhìn về phía Vũ Văn Thịnh Hữu, nói: “Nếu công tử có người âu yếm, ta cũng sẽ không quý rầy. Dù sao nhân duyên chính là do trời định, ta cũng không muốn bị người khác ghen ghét.”

Dứt lời, liếc Lam Y Y một cái. Hơi vung tay lên, cổ kiêu liên thay đổi phương hướng.

Trong lòng Vũ Văn Thịnh Hữu lúc này có chút nhảy nhót, lại có chút không yên. Hẳn tuy rằng bất mãn đối với việc tử ngọc nói năng lỗ mãng với mẫu hậu, nhưng nghe được nàng nói mẫu hậu là người âu yếm của hắn, cứ việc là lừa mình dối người, hắn vẫn đang cảm thấy trong lòng chảy tràn mật ngọt. Nhìn đến mẫu hậu không có phản bác, tâm tình lại tốt thêm vài phần.

Bất quá, Vũ Văn Thịnh Hữu vẫn miễn cưỡng thu hồi tâm tư, nói: “Chúng ta trở về đi, chờ một lát, mấy hoa khôi cũng sẽ lục tục xuất hiện, đến lúc đó, người sẽ càng nhiều.”

Lam Y Y đã hết sạch hưng trí, hiện tại nàng thảnh thơi nhanh trở về tắm rửa nghỉ ngơi.

Bởi vì người chung quanh không ít, Vũ Văn Thịnh Hữu lại ôm Lam Y Y vào trong ngực, nhìn thấy trên mặt mẫu hậu xẹt qua một tia không được tự nhiên, trong mắt Vũ Văn Thịnh Hữu hiện lên ý cười giảo hoạt. Xem ra, vừa rồi lời của Tử Ngọc không phải là không có ảnh hưởng với mẫu hậu a.

Nếu bởi vậy làm ấu hậu xem hắn thành một người nam nhân mà không phải đứa con trai, hẳn sẽ vô cùng cảm kích Tử Ngọc.

Dưới sự hộ tống của ba hộ vệ, hai người rút cục về tới khách điểm. Nha hoàn đã sớm chuẩn bị nước ấm tắm rửa. Lam Y Y trở lại phòng mình, cho nha hoàn lui ra, ngồi trong thùng tắm một chút, liền tiến vào bồn tắm trong giới tạo hóa, thân thể lúc này mới hoàn toàn thoải mái.

Vũ Văn Thịnh Hữu ngồi ở trong thùng tắm, hai tiểu nha hoàn đang chà lưng cho, gò má hai người đều đỏ rực, không biết là bị hơi nước làm nóng, hay là xấu hổ.

Nhưng Vũ Văn Thịnh Hữu cũng không tập trung. Chỉ cần rảnh rỗi, suy nghĩ của hắn luôn không tự chủ được chạy đến trên người mẫu hậu.

Hắn lại nghĩ tới lúc đó, một đôi vú mềm mại của mẫu hậu dán trên người hắn, cả người cảm giác tê dại.

Ánh mắt Vũ Văn Thịnh Hữu tối sầm lại, chỉ tưởng tượng như thế đã làm cho hắn cảm thấy miệng khô lưỡi khô. Có thể tưởng tượng, khi mình đưa tay đụng đến, sẽ vui thích đến cỡ nào.

“Đi ra ngoài hết!” Vũ Văn Thịnh Hữu đột nhiên nói, trong giọng khàn khàn mang theo một tia áp lực, nghe cực kỳ gợi cảm, kẻ khác không khỏi đỏ mặt nóng tai.

Hai nha hoàn liền nhẹ nhàng lui ra.

Vũ Văn Thịnh Hữu lúc này mới ngẩng đầu lên, bên miệng của hắn nổi lên một tia cười khổ, ngón tay thon dài chậm rãi rơi xuống hạ thân, cảm phân thân đã ngẩng cao đầu của mình, ánh mắt vi nhắm, trong đầu lại hồi tưởng lại ngày ấy, bộ dáng dâm dăng của mẫu hậu ở dưới thân hoàng huynh.

Hắn tưởng tượng thấy, ngày ấy người khinh bạc mẫu hậu là mình. Hắn hôn môi anh đào ngọt ngào của nàng, cùng cái lưỡi thơm tho của nàng cùng múa. Vuốt ve thân thể mềm mại lả lướt của nàng, cảm trước ngực đầy đà của nàng, ở trên da thịt trắng nõn như ngọc của nàng, in lại một dấu vết của mình.

Đùi thon dài của mẫu hậu gắt gao quấn vòng quanh eo mình, mặt phấn hàm xuân, khoe mắt đuôi mày đều mang theo mị thái xinh đẹp, ở dưới thân mình hóa thành một bãi xuân thủy. Đôi môi anh đào màu phấn hồng, lại bởi vì hấn mạnh mẽ mút vào, mà càng thêm căng mọng, đỏ tươi ướt át.

Vũ Văn Thịnh Hữu thở dốc càng ngày càng dồn dập, tốc độ tay cũng càng lúc càng nhanh, thẳng đến vật trong tay chợt trưởng đại, một cổ màu trắng nóng bỏng dâng lên mà ra, tay hấn mới ngừng động tác lại được. Cả người liền giống như bị điểm trúng huyết đạo, trừ tiếng thở dốc dồn dập, cũng là không nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, Vũ Văn Thịnh Hữu mới từ trong khoái cảm phục hồi tinh thần lại, trên mặt còn mang theo một tia khoái cảm. Vũ Văn Thịnh Hữu bước ra khỏi thùng tắm, cầm lấy khăn tắm đặt trên bình phong bắt đầu chà lau bọt nước trên người. Nhớ tới tình cảnh vừa rồi, Vũ Văn Thịnh Hữu ửng đỏ khuôn mặt tuần tú, bên miệng cũng lộ ra một tia cười khổ. Thật không ngờ, hấn lại sẽ nghĩ về mẫu hậu khi làm loại chuyện này. Nếu mẫu hậu biết con trai của nàng có ý tưởng ghê tởm như vậy với nàng, nàng sẽ nghĩ như thế nào? Có phải vĩnh viễn sẽ không gặp lại hấn hay không?

Đáng xấu hổ chính là, khi hấn nghĩ đến việc hoan ái với mẫu hậu, khoái cảm còn mãnh liệt hơn khi làm cùng nữ nhân khác. Điều làm hấn xấu hổ không chịu nổi nhất chính là, khi hấn nghĩ người đó là mẹ đẻ của hấn, cái loại khoái cảm đánh vỡ cấm kỵ này, làm cả người hấn đều kích động run rẩy lên.

Hấn nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ thật sự phải để tình cảm của mình phát triển sao?

Nhớ tới hoàng huynh còn đang ở kinh thành, trong lòng Vũ Văn Thịnh Hữu càng thêm không có tư vị. Hấn hiện tại rốt cục hiểu được thống khổ của hoàng huynh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-hau-van-phuc>